

meggie pham

truyện dài

người
xa lạ
và em

the muse's series

*Trái tim ta ơi, người đã lạc
đâu mất rồi!*

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

meggie pham

người
xa lạ
và em

TRUYỆN DÀI

Tái bản lần thứ nhất

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Tặng G6,
và nhóm các cô nàng cà phê Chủ nhật.

Cảm ơn gia đình và những người
đã luôn ủng hộ tôi.
Cảm ơn chị Hoàng Anh, và nhà xuất bản.

“Oh yeah, I’ll tell you something,
I think you’ll understand.
When I’ll say that something
I wanna hold your hand
I wanna hold your hand
I wanna hold your hand

Oh please, say to me
You’ll let me be your man
And please, say to me
You’ll let me hold your hand,
You’ll let me hold hold your hand
I wanna hold your hand.

And when I touch you I feel happy inside.
It’s such a feeling that my love
I can’t hide, I can’t hide, I can’t hide.

Yeh, you’ve got something,
I think you’ll understand.
When I’ll say that something
I wanna hold your hand,
I wanna hold your hand,
I wanna hold your hand.”

I WANT TO HOLD YOUR HAND
– THE BEATLES

"Chúng tôi lặng lẽ bước trong thơ,
Lạc giữa niềm êm chẳng bến bờ.
Trăng sáng, trăng xa, trăng rộng quá!
Hai người nhưng chẳng bắt được." Xuân Diệu

Triệu năm hàng triệu năm rồi
Những ngôi sao ở trên trời đã yêu

—Heine

Khi vận mệnh tới, ta luôn ước nó mang theo một điềm báo trước.

“Trời đẹp thế này, ra biển chơi thôi Êra à?”

Đồng nghiệp râm ran nói chuyện nghỉ lễ 30.4, quay sang rủ cô. Đáp lại, cô chỉ cười.

Còn biết bao nhiêu việc phải làm. Tài liệu phải thống kê, báo cáo phải hoàn thành. Thứ bảy này Poly khai trương nhà hàng mới, tiếp theo lại đến sinh nhật Ura mà cô hãng còn chưa mua quà, tiệc công chúa mùa hè ở cô nhi viện mà cô đang lên kế hoạch...

Êra có một công việc bình thường, ngày ở công sở tám tiếng, một tuần dạy thêm miễn phí ba buổi, sáng thứ bảy là tình nguyện viên cho cô nhi viện,... Cuộc sống của cô đầy ắp sự kiện với những việc này việc kia luôn giữ cô bận rộn, cuốn hết mọi thời gian của cô.

“Đó là tính em tự chuốc lấy, chỉ thích làm việc, không thích an nhàn. Dù sao lấy anh cũng có lợi cho em, không có mẹ chồng thúc em sinh con.”

“Nói bậy đi.” Cô đáp, tiếng gắt vào điện thoại hơi nhỏ lại, mềm đi một chút. “Rốt cuộc là mấy giờ đây?”

“Không cần đón anh đâu. Em bận mà.”

“Em luôn bận. Anh cũng không khá hơn em.” Cô bặm môi phùng má, lông mày nhăn lại, hỏi anh bằng cái tông gần đây mới tiêm nhiễm – Tory vẫn gọi nó là giọng điệu phát xít. “Hỏi lần cuối: mấy giờ máy bay hạ cánh?”

Quả nhiên, anh nói, “Phát xít thật. Này, em cười gì đó... Thôi được rồi, tám giờ tối.”

Cô thắng.

Êra khẽ mỉm cười. Anh ấy, từng nói yêu mỗi lúc cô nở nụ cười.

Êra trở về nhà là năm giờ rưỡi chiều, sau khi ghé qua siêu thị mua ít đồ cho bữa tối. Tám giờ mới về, anh hẳn sẽ dụ dỗ cô đi ăn tiệm cho tiện, nhưng cô thích hành hạ dạ dày anh bằng món ăn cô nấu hơn.

Khóa cửa kêu lách tách, vừa đẩy cửa cô vừa gặp người lạ để cởi giày.

Êra cúi xuống, không hề thấy điều gì khác lạ.

Khóa giày bị kẹt, cô ngồi hẳn xuống bậc thềm.

Tách.

Khi vận mệnh tới, ta luôn ước có được một dấu hiệu báo trước. Một dấu hiệu nhỏ nhoi.

Suy nghĩ ấy thoáng hiện lại trong đầu cô trong một khoảnh khắc. Êra đứng thẳng người. Một bên giày đã

cởi, bên kia cô tung nó ra trong một cú hất. Bước qua bậc thềm ốp gỗ, cô bước vội vào phòng khách của họ.

Gian phòng có tông màu sáng sữa, vắng lặng. Rèm cửa xanh nhạt phát phơ và những khung cửa sổ sơn trắng, phẳng phất như nó không mở về phía một mảnh vườn nhỏ hướng ra mặt đường cát bụi của thành phố, mà sẽ mở ra một khung cảnh cát vàng biển xanh ngập nắng. Đồng nghiệp rủ cô đi biển, nhưng bản thân nhà cô, nó đã chứa cả một vùng biển rực rỡ, ấm áp.

Một chiếc sôpha màu đỏ, không mới và không mấy hợp thời nhưng cho cô cảm giác vô cùng êm ái và dễ chịu đặt ở trung tâm căn phòng, trước một cái bàn bằng gỗ nhỏ. Cả hai đặt trên lớp thảm mềm, dày dặn màu xanh, có những đường vân như sóng lượn lẩn tẩn. Những khung ảnh màu trắng đơn giản treo giữa những khung gương bạc hoa văn thanh lịch trên bức tường dán giấy hoa. Những cánh hoa thủy tiên mềm mại như đang vờn múa sống động trong một làn nước vô hình.

Cô đi qua hành lang nhỏ đáng yêu dán giấy vân hoa bách hợp, qua cái bể thủy tinh có đôi cá vàng đang nhẩn nha bơi, khoe làn vây uyển chuyển giữa những cây rong xanh biếc, không hề dừng lại ngắm nghía nó như mọi khi. Khung cảnh trong nhà hoàn toàn yên ắng, êm ái. Nhưng cô biết không phải vậy.

Nhẹ nhàng tiến đến cánh cửa gỗ rẽ vào cuối hành lang, xoay nhẹ, Êra mở nó ra.

Phòng bếp lát gạch với màu sắc theo phong cách Địa

Trung Hải tươi vui ấm áp, phối với những tấm khăn trải bàn và những chiếc đĩa treo tường. Đồng hồ hình cá chầm chậm tích tắc. Rau quả đang rửa để trong rổ nhựa, nồi cơm điện sáng đèn, và... cửa tủ lạnh đang mở.

Người đứng trước tủ lạnh xoay lại, ánh sáng của mùa hè xuyên qua bức màn trắng in hoa, rọi lên hình dáng của anh, mỉm cười với cô.

“Em về sớm.”

Anh nói rồi cười, một bước chân, anh đi vào một vùng lung linh của nắng. Đó... chỉ có thể do nắng, biển ảo nụ cười kia, phảng phất giống một người khác, một người khác ở một quá khứ khác.

Giống như con người năm đó, một nụ cười làm trái tim cô rơi xuống vực thẳm.

Nhã Thi vốn tin vào vận mệnh.

Cô tin vào những câu chuyện thần tiên. Những chuyện tình lãng mạn nồng nhiệt. Con người sinh ra là để sống với hoa hồng và rượu vang, với những giai điệu từ thiên đường, chứ không phải để hành hạ bản thân trong những lo toan vụn vặt. Con người sinh ra để yêu đương.

Và, dĩ nhiên, cô tin cả tình yêu sét đánh. Cô đang cảm thấy rung động, cháy xém đến tận chân tóc đây này.

Hai mươi phút trước, cô chỉ nghe thấy một tiếng hét, và quay lại đối mặt với một người đàn ông đang cầm dao.

Chết tiệt.

“Nhã Thi, em phải nghe anh. Anh thật lòng yêu em.” Mắt vằn vệt đỏ, anh ta kêu gào như thế khi bị bảo vệ lôi đi. Trương Quang Thắng chỉ là một trong rất nhiều người đàn ông mê mết cô, ấn tượng của cô đối với anh ta chỉ là... bàn tay anh ta có sáu ngón. Điều này làm cô thấy hài hước, nhớ đến truyện A Bảo, bèn nói anh ta thử làm thế. Đương nhiên, việc này khiến mọi người biết chuyện thất kinh hồn vía, bạn thân nhất của cô vẫn khuyên can cô. Nhưng có điều gì hay hơn là điều khiến những người đàn ông đó, nếu họ đủ ngu ngốc để nghe theo cô. Cô rũ bỏ Trương Quang Thắng ngay khi có thể, cô cũng hơi sờ sợ đôi mắt vằn đỏ của anh ta lúc này – thành thật cô chỉ nói đùa chơi thôi, nhưng anh ta làm thật thì biết làm sao – nhưng hóa ra lại lời thôi chết đi được. Anh ta bám theo cô mọi nơi mọi lúc, ngay cả trong chuyến du lịch này.

“Chỉ cần anh làm được, em sẽ theo anh, phải không?”

Phiền, phiền, phiền. Con người phiền toái này!

“Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ, anh làm gì cũng không liên quan đến tôi.” Cô nhìn quanh, dạ tiệc này, chỉ có mình họ nói tiếng Việt cũng chẳng ai hiểu gì. Nhìn qua đám đông, cô đã thấy bảo vệ đi đến.

“Nhã Thi...” Anh ta kề con dao sát vào ngón tay thứ sáu. Cái ngón tay kinh ời là kinh.

Ôi giờ ời, chết tiệt thật, chết tiệt thật.

“Anh làm gì cũng được, đừng có mà làm bẩn chỗ này, tôi chịu không được mùi tanh đâu đấy!” Cô ré lên.

Anh ta mà làm thế thật, Nhã Thi chỉ thấy muốn buồn nôn. Cuối cùng bảo vệ cũng chạy tới nơi. Nhã Thi không hề run rẩy, nhìn con người điên rồ đó bị lôi đi mà không buồn nhắc một cái móng tay. Lúc đó cô đã định bỏ về, phát chán bữa tiệc. Nhưng rồi cô nán lại, chỉnh trang mình trước tấm gương trong phòng nghỉ rồi quay lại. Đừng để con sâu làm rầu nồi canh chứ, phải không?

Giờ thì, cô cảm ơn sự sáng suốt của bản thân mình, cô đã ở lại. Và nhìn. Và thấy.

Ồ, vâng, chính là lúc này, còn có thể là gì khác được chứ? Chàng đứng đó, cách cô chưa đến sáu mét theo đường ánh mắt đến ánh mắt, xa gấp bốn lần thế nếu cô muốn đi đến bên chàng, vượt qua khoảng ba tá người đứng giữa họ. Quan trọng hơn, họ cách một lời chào để dẫn đến một câu chuyện tình ngọt ngào nhất mà cô từng trải nghiệm.

Không cần suy nghĩ, chân cô bắt đầu tuân theo chỉ thị của trái tim, bước đến bên chàng. Chàng đang đứng dưới mái vòm đầy hoa, một bên sàn khiêu vũ, chàng đứng nói chuyện với ai đó, rồi mắt chàng băng ngang và chạm phải mắt cô vừa ngược đầu nhìn lên.

Và trời đất quay cuồng.

Và tim cô loạn nhịp, và máu cô rần rạt chảy, và cô biết, cô chỉ đơn giản là biết. Cô phải đến bên chàng.

Ánh mắt chàng cuốn hút hơn bất cứ điều gì trên cõi đời này, và chàng là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô từng nhìn thấy trong đời. Không, chàng là tạo vật hoàn hảo nhất còn tồn tại trên thế gian này. Chàng cao hơn hẳn người bên cạnh một cái đầu, và có lẽ cao nhất trong phòng này – nên cô nhìn thấy chàng ngay. Chàng cũng nhìn lại cô, trong mắt chàng là cả một biển ý cười, cô luôn tin vào sức hút của những nụ cười nơi đáy mắt. Và, thưa thần phật thánh thần, chàng đang chú ý đến cô.

Chàng thấy cô đang vượt qua đám đông, và chàng khẽ nâng cốc. Cô nhìn theo ngụ ý của chàng, nhận ra cô phải đưa ly đáp lại. Cô đưa ly lên. Và nhìn nụ cười của chàng từ bên kia căn phòng.

Ồ, phải, nếu cô có thể cất tiếng, cô chỉ có thể tự giễu, trái tim ta ơi, người đã lạc đâu mất rồi! Chàng khẽ cười, nhấp một ngụm sâm panh. Chàng ngừng nói chuyện với người bên cạnh, đứng thẳng nhìn cô. Cô cũng nhấp sâm panh, ly sâm panh run lên trong tay cô, và cô biết phải tiếp tục vượt qua căn phòng để gặp chàng.

Cô biết bạn bè cô sẽ nói gì, người khác nhìn vào cô sẽ nói gì.Ồ, Nhã Thi đã có mục tiêu mới. Đúng rồi, cô chỉ nhìn và nhận ra chàng trai đẹp nhất trong phòng, sáng giá nhất trong phòng, và tấn công. Cô chưa bao giờ tha cho bất kỳ một cơ hội nào để đùa bỡn những trái tim thuộc nửa bên kia mạnh mẽ của thế giới. Và chàng chỉ là một.

Nhưng không hiểu sao, giây phút nhìn thấy chàng, cô liền biết là không phải, không chỉ thế. Chàng khác. Tim cô đập chỉ vì một nét uốn trên rặng lông mày như núi xuân, cô thở, cô bước đi chỉ vì một vầng trán rộng đẹp để khe nghiêng chào cô. À, chàng làm cô nghiêng ngả thì cô cũng phải san bằng tỷ số và cho chàng quay cuồng.

Cô sẽ không cho phép nó dừng lại ở một cái chào xã giao, cô quyết biến nó thành cuộc gặp gỡ định mệnh, không phải với cô, thì ít nhất cũng với chàng trai kia. Không nghi ngờ gì cô sẽ thành công như trước nay vẫn thế. Chàng là của cô từ giây phút cô nhìn thấy và chấm lấy chàng bằng cây bút đỏ vô hình.

Cô đã vượt qua được một nửa chặng đường.

Vóc dáng như tạc đó chỉ còn cách cô một quãng mấy bước chân. Một người đàn ông bước vội qua, hơi đẩy cô về phía sau. Cô ngược lên, biết chàng vẫn đang nhìn mình.

Chàng mỉm cười như khích lệ cô. Bước tiếp.

Thành phố H, năm 2007.

Đường Mưa đang vắng vẻ.

Hai chị em cô đi trên đường, khi những chiếc lá đang nhẹ nhàng rơi xuống, tan vào thỉnh không trước khi chúng chạm đất, tựa như những hạt mưa. Téc nói chuyện với cô về những học sinh mới của nó, ương bướng nhưng đáng yêu. Và cô cười, bởi vì hai chị em

cô dạy những điều khác nhau, nhưng có những điều về bọn trẻ không bao giờ thay đổi.

Khoảnh khắc đó, cô nghe thấy nó.

Đứa bé đi chập chững trên đường, khóc như thể nó bị lạc, cô giật mình nhìn sang nó, và lọt vào tầm nhìn một chiếc xe lao về phía họ như một vệt đen, không, về phía đứa bé.

Cô nghe thấy Téc hét lên một tiếng khi cô lao ra.

Trong giây phút sinh tử này, tốc độ của cô thậm chí còn nhanh hơn cả xoay xở của vận động viên chuyên nghiệp.

Êra ôm chầm lấy đứa trẻ, đôi chân có được sức mạnh từ adrenaline, đẩy cô bắn về phía lề đường. Tất cả âm thanh chỉ còn là lò mờ khi cô ngã xuống. Tiếng phanh gấp của chiếc xe đang phóng nhanh, tiếng hét lớn một lần nữa, giật mình và tức giận, của Téc.

Đứa bé không hiểu là tại hoảng sợ hay tại bị cô ôm chặt quá, khóc ré lên. Nắm được sinh mệnh nhỏ bé, mềm mại trong tay, cảm thấy hơi ấm mỏng manh của nó, Êra không nhịn được mà giữ chặt.

“Ngoan... bé ngoan đừng khóc. Bé không sao rồi. Ngoan đừng khóc, nào!” Nhanh nhẹn lấy ra khăn tay lụa, không ngại ngần lau nước mắt nước mũi của đứa trẻ, cô vừa dịu dàng an ủi nó, dùng kinh nghiệm đối xử với trẻ con mà ôn tồn bảo nó nín khóc. Cô chẳng để ý đến. Ngay sau khi cô chụp được đứa trẻ, Téc đã nhảy ra ngay.

Con bé đập vào cửa xe không chút khách khí.

“Này, đi đứng cái kiểu gì vậy hả?” Chỉ kịp nhìn sang xem cô có bị sao không, con bé quay lại mắng tài xế. “Sao còn không mau xuống xe. Không sợ đụng chết người hả? Ông có biết tốc độ chạy xe trong thành phố là bao nhiêu không?”

Kính xe đen kín mít, không thể nhìn thấy bên trong. Nhưng cửa ghế phụ bật mở, một người đàn ông mặc bộ lễ phục hai hàng nút nháy xuống. Chiếc xe tiếp tục phóng đi thẳng. Téc nộ khí xung thiên muốn mở lời mắng, người đàn ông đã ôn tồn nói.

“Xin lỗi các cô. Ông chủ chúng tôi có việc gấp, tài xế lái hơi nhanh. Bồi thường bao nhiêu chúng tôi xin chịu ngay.” Vừa nói vừa đưa ra tấm card màu đen tuyền, chữ bạc lấp lóa.

Téc đang tức giận, không phải đối tượng tốt để trao đổi, người đàn ông thông minh hướng ngay câu nói vào cô. Ông ta cũng đã lớn tuổi, trên dưới lục tuần, vẻ mặt cứng nhắc nghiêm nghị, nhưng mái tóc đã bạc trắng, tư thế tuy thẳng thắn nhưng có thể thấy cũng chỉ là người làm công.

Cô ngẩng đầu khỏi đứa bé – lúc này đã tạm ngừng khóc, ôn tồn nói.

“Chúng tôi không sao, chỉ có em bé hoảng sợ.” Cô đã xem kỹ, đứa trẻ không xây xước gì. “Đứa bé cũng không phải liên quan đến chị em tôi, nên bồi thường này cũng không phải đưa cho chúng tôi. Có điều đi

trên đường vào giờ này, tuy vắng vẻ nhưng xin các ngài vẫn nên cẩn thận chú ý một chút.”

“Đúng thế.” Téc nói ngay. Trông con bé bực mình, nó đoán biết tính cô sẽ bỏ qua cho người ta. “Không những xe máy ông đi quá tốc độ quy định, đứa bé đó còn đang đứng trên vạch ngựa vằn, muốn kiện cũng được luôn...”

Dọc đường trở về, cô và Téc dẫn đứa bé ghé qua đồn công an, may mắn mẹ đứa trẻ đi lạc đang đứng ở ngay đó. Trao đứa bé cho người phụ nữ đang nửa khóc nửa cười mừng rỡ, cô cảm thấy may mắn, hôm nay cô đã tìm được một đứa trẻ, đã bảo vệ được một sinh mạng.

Chẳng có gì quý giá hơn thế.

Người đàn ông sau khi nhìn hai cô gái đưa đứa trẻ rời đi, lập tức bắt xe tiếp tục hành trình của mình, việc đầu tiên là gọi điện cho cấp trên.

“Thưa, đã giải quyết xong rồi ạ. Không ai bị thương, cũng không có yêu cầu bồi thường.” Về mặt luật pháp sẽ không để lại vấn đề gì.

Giọng nói bên kia đáp lại đầy quyền uy, cũng rất bàng quan về việc đó. Chẳng trách người đàn ông lớn tuổi trước mặt hai cô gái trẻ rất đĩnh đạc nhưng bắt điện thoại của người này thì khúm núm. “Tôi cần xét lại điều khoản của hợp đồng này, mang theo thống kê tích lũy vốn và báo cáo thuế của chi nhánh một. Nhanh lên, Tony.” Hoàn toàn không nhắc đến sự việc ban nãy.

*Tôi không thích mở cánh cửa
vào tâm hồn con người.*

—Elizabeth I

i quỷ tha ma bắt. Era muốn rên lên.

Cô chỉ còn cách chạy. Kéo túi xách lên tận vai, cô dùng một tay giữ lấy chiếc váy in hoa văn chồng xếp, bắt đầu chạy. Đảm bảo, tới nơi tóc cô, vốn đang được tết một cách hơi vội vàng, sẽ rơi tung cho mà xem. Thế nhưng cô vẫn phải chạy, chỉ vì đường lại tắc. Thành phố nhỏ xíu mà vẫn cứ tắc đường. Nhoẻn miệng cười với người lái taxi, cô nói cảm ơn và mở cửa xe rồi bắt đầu chạy.

Bước chân của cô nhanh nhẹn, uyển chuyển để tránh va phải người khác, đến một đoạn lại dừng lại để nhặt giúp một cụ bà mấy quả cam. Cười với bà, rồi lại chạy. Nắng hè rực rỡ quán quanh bàn chân vội vàng của cô.

Nếu cô đến trễ, chắc chắn cô sẽ bị cô ấy làm thối mắt. Và rớt cuộc, cô vẫn chết. Bị chán chết.

“Anh ấy là *Mr Right*. Tớ chỉ có thể nói thế ngay từ cái nhìn đầu tiên, anh ấy *phải là của tớ!*” Giọng Nhã Thi riu rít như oanh yến rộn ràng, say sưa kể về *Mr Right* của cô nàng.

Cứ như thể là cô ấy chưa kể đi kể lại câu-chuyện-cổ-tích-thế-kỷ-XXI này với cô hàng trăm, hàng trăm lần qua điện thoại rồi ấy.

Mỉm cười đáp lại cô, người phục vụ dẫn cô đến cái bàn có vị trí đẹp nhất trong quán. Sau khi cho cô năm mươi giây để chỉnh trang lại, Nat chỉ ôm cô một cái, bày tỏ sự thương nhớ sau khi đi du lịch hai tuần thăm thiết nhất có thể rồi... bắt đầu câu chuyện mà Êra sắp thuộc nằm lòng rồi: Thuộc đến từng nốt ngân một trong cảm xúc của cô bạn, thăng, giáng, chân ngỗng, trill, Leo... giọng điệu của Nat đã sắp khiến câu chuyện này thành một bài hát đến nơi rồi!

Trong một dạ tiệc xa hoa lộng lẫy, nàng công chúa ngẩng đầu khỏi một điệu valse ngọt ngào, nhìn thấy chàng, hoàng tử đứng dưới cổng hoa. Chàng cười với nàng và chúng ta thấy một hàng chữ *happy ever after* hiện lên, giăng ngang như trong phim Hollywood thời xưa xưa xưa xưa vậy.

“Nhưng... Nattie à, cậu không thấy như vậy là quá vội hay sao?” Bấm ngón tay tính đi, họ quen nhau... chưa đầy một tháng. Chết thật, chỉ là trong chuyến du lịch sau tốt nghiệp mà bác Thịnh thưởng cho Nat, cô ấy vừa về hôm nay, và thông báo... muốn kết hôn!

Nhã Thi dừng lại đột ngột (nửa chừng câu chuyện cậu ấy và Mr Right kia gặp một người đàn ông đang đánh vợ giữa rạp hát, anh ta đã can thiệp như thế nào...) và nhìn cô. Cái nhìn mang tên: Cậu còn phải hỏi sao???

Êra nuốt trở vào nhận xét của bản thân về thời gian. Ờ, đương nhiên rồi, người đàn ông tuyệt vời như thế, một khi tóm được cần phải nhai ngay đến tận xương, nhanh tay ký tên đóng dấu, khẳng định chủ quyền. Gặp hàng tốt là mua đứt bán đoạn, nếu để trôi nổi trên thị trường, bị người đàn bà khác đoạt mất thì phải làm sao?

“Êra ạ, tớ biết cậu nghĩ gì. Cậu đang nghĩ anh ấy cũng như những người khác, nhưng tớ... cậu không thấy sao? Tớ đếm từng ngày, từng phút từ khi gặp anh ấy, hành tinh này đã thay đổi, thế giới này thay đổi, đó là điểm khởi đầu cuộc đời mới của tớ với sự có mặt của anh ấy. Thậm chí tớ đếm từng giây! Cậu cảm nhận được sự nghiêm túc của tớ mà, phải không?”

Êra thực muốn mình có thể nhìn bạn bằng sự tin tưởng nhiều hơn một chút. Bạn trai Nattie luôn thay đổi liên tục, thậm chí Êra chưa kịp nhớ người trước, thì kẻ sau đã thế chỗ rồi.

Cô đã ngạc nhiên biết mấy khi nghe tin Nat, Nat chứ không phải ai khác, Nat-người-luôn-giương-cao-khẩu-hiệu-em-độc-thân-em-quyến-rũ muốn kết hôn! Với chữ kết hôn viết hoa, in đậm, gạch chân về mặt cảm xúc chứ không đùa. Công chúa Nhã Thi là người không ai ngờ có thể có một may mắn, một khoảnh khắc nào mà nảy ra mong muốn kết hôn. Đùa giỡn đàn ông trên đầu ngón tay là sở thích của cô ấy. Sống phù phiếm là mục đích của trọn đời cô ấy. Đã từng

như vậy. Nhưng chỉ sau một chuyến đi hai tuần, cô ấy trở về và nói với cô, bạn thân nhất, những tưởng hiểu cô ấy nhất, rằng mình sẽ kết hôn với một người thậm chí Êra chưa được giới thiệu.

Êra đã hỏi Nat về việc Trương Quang Thắng đột ngột biến mất khỏi thành phố ngay sau khi cô ấy đi du lịch, lo lắng bạn cô sẽ bị đuổi theo. Thế nhưng Nat nói không hề gặp anh ta. Êra không biết những gì đã xảy ra, nhưng với thái độ chối quanh của Nat, cô cảm thấy lo sợ, sợ có chuyện nghiêm trọng xảy ra. Cô không làm sao khuyên Nat được, rằng hãy ngừng đùa giỡn với tình cảm của con người ta.

Tận sâu bên trong, Êra luôn cảm giác được, Nat chỉ là một cô gái thích được sống bằng nỗi phẫn khích, một cô gái phù phiếm mà mộng mơ hơn ai hết. Cô yêu quý cô ấy. Không ai hiểu được hai người có gì giống nhau mà lại chơi thân với nhau đến thế. Trừ ngoại hình ra. Nhưng mặt nào đó ngoại hình hai người cũng khác. Cùng có vẻ đẹp khiến người đi trên đường muốn nghiêng người một trăm tám mươi độ nhìn theo, Nat và cô ngồi bên nhau là một đảm bảo cho mọi ánh nhìn trong căn phòng phải đổ dồn về một phương, nhưng như ai đó nhận xét, sự khác biệt ấy là khí khái. Nat là vì sao rạng rỡ kiêu kỳ khiến người ta khao khát theo đuổi, cô là mặt trời dịu dàng rạng rỡ mà ai cũng yêu mến không dứt. Tính tình hai người cũng theo đó mà khác nhau, bạn của Êra nhiều bao

nhiều thì bè của Nat cũng đông bấy nhiêu, nhưng hai bên không hề chơi với nhau. Chỉ có cô và Nat, luôn độc có cô và Nat là thân thiết như chị em vậy. Nên, cô lo lắng cho cô ấy.

Cô ấy định kết hôn với một người mà mình chưa hiểu rõ?

“... Tớ biết anh ấy chứ, đương nhiên! Cậu không cần phải nhìn tớ như thế. Mọi người đều nói tớ thông minh nên mới nắm được anh ấy nhanh như vậy.”

Đó, mới là điểm mà Êra nghi ngờ đấy. Câu đầu tiên Nat nói khi gọi điện cho Êra báo rằng mình đã gặp được tình yêu của đời mình là: “Cậu có biết tập đoàn Rutland không?”

Tình yêu say đắm, điên cuồng, mê mụ... nhưng lại có điều kiện ư? Nếu như anh ta không phải là một Rutland, Nat sẽ yêu anh ta ư? Nat trả lời cô, không có nếu!

“Tớ yêu con người anh ấy đúng như anh ấy là ai, nếu anh ấy không tiền tài danh vọng gì, thì làm sao có cái... vẻ mạnh mẽ và hào quang lộng lẫy lóa mắt như vậy, đâu còn là anh ấy nữa, vậy thì sao cậu lại trách tớ cơ chứ!”

“Cậu đang tạo ấn tượng... làm cho tớ cảm giác cậu quyết định kết hôn vì những gì anh ta có hơn là biết anh ta thực sự là ai đấy, cậu...”

“Xì tốp thôi cô tiểu thư ngọt ngào quê kệch của tớ ơi!” Nat đưa hai tay lên. “Cậu già đi chỉ sau hai tuần tớ không gặp đấy. Lải nhải y như cậu là mẹ tớ vậy.”

“Này Nathalie...”

“Mỗi lần cậu gọi tớ như thế,” Nat nói, “tớ lại rùng mình. Cậu định nghĩa “hiếu” theo cách nào đây bạn hiền? Cậu yêu một người một năm, hai năm, một đời, cậu tin rằng cậu hiểu con người nằm bên gối cậu mỗi tối sao? Tại sao trên đời này lại đầy rẫy những chuyện ngoại tình, phản bội, những tình tiết éo le đáng ra chỉ nên nằm trên phim để người ta xem giải trí chứ? Tại sao lại có ghen tuông, có hận thù ghen ghét, nước mắt tồn tại vì đâu nếu con người ta dễ dàng hiểu nhau và tin nhau? Một người phụ nữ muốn tìm chỗ đảm bảo cho mình, không phải một thiếu nữ mới lớn mơ mộng về một tình đầu dịu dàng. Tớ nhắc cậu cái câu cũ xì: Khóc trên Limo dễ chịu hơn khóc trong xe bus nội thành, dùng mascara hàng hiệu, lớp trang điểm hàng hiệu sẽ không khiến mặt cậu tèm lem, nhưng đồ chợ thì có đấy. Yêu một người, cậu kiểm tra tài khoản ngân hàng của anh ta thì có gì sai?”

Quan điểm của Nattie thật sáng rõ lạ thường. Cho dù trái tim cô xúc động đến thế nào trước sự hiện diện của một trang cổ tích ngọt ngào, cô cũng không bỏ qua được việc anh ta – trùng hợp thay – cũng là một nhà triệu phú đô la, vẻ ngoài đẹp đẽ và danh tiếng của anh ta là sự tô điểm thích đáng nhất cho bản thành tích của cô. Nếu Êra hỏi, phải chăng anh không có tiền tài hay sự nghiệp, mà chỉ có khí phách cùng nụ cười chết người, Nattie có theo anh không... cô bạn không

ngần ngại trả lời không. Rằng, đau lòng lắm, nhưng không. Bố cô đã dặn trước, công ty của anh ta rất lớn, là đối tác mạnh nhất, quan trọng nhất của ông ấy vào thời điểm này. Chỉ cần cửa đổ anh ta, vậy là được rồi.

Chẳng có gì sai cả.

“Dù sao thì...” Êra cấm cản, “Tớ cũng thích nghe cái kịch bản sét đánh của cậu hơn cái này.”

“Sét đánh...” Nhã Thi cười, “A ha, nó cũng chỉ là một dạng... một cái nhìn và cậu biết ngay *this one* – đây là con người y như bước ra từ giấc mơ, hội đủ mọi tố chất mà cậu muốn và cậu cần. Thế là cóc cần biết gì thêm nữa, cậu cung kính đặt tim mình dưới chân chàng và chờ chàng nhận lấy nó hay đập lên nó?”

“Nghe như cậu có xu hướng dễ bị đập lên lắm...”

“Anh ấy đối tốt với tớ vô cùng, cậu biết dạng đàn ông đấy mà, lịch thiệp là tên lót, cung chiều phụ nữ kinh khủng luôn! À xem này, đẹp không?”

Trên tai Nat, là kim cương vàng, Êra có thể nhận ra ngay. Nói người khác không sốc cũng khó.

“Lần sau, khi anh ấy muốn tặng đồ, tớ sẽ đề nghị là hàng của T.K. Nhấn cưới thì phải là Tiff, nhưng nhấn đính hôn cũng sẽ đặt T.K thiết kế, ok?” T.K – Thái Kim.

“Nat...” Cho dù Nat vô cùng hào hứng, cô cũng không thể kiểm được nhiệt tình tương xứng, cô vẫn thấy nghi ngờ ở người đàn ông này. Kể chuyện nửa buổi, trong đầu Êra không thể tưởng tượng nổi hình

ảnh của anh ta, một người đàn ông rất đẹp trai, rất dịu dàng, rất tốt bụng, nhưng cũng rất... u tối hay hung hãn khi anh ta muốn thế – như lúc Nat tả anh ta là thiên thần nổi loạn? Dạng đàn ông coi sự hiện diện của người phụ nữ đẹp bên cạnh là sự điểm tô cho sức mạnh và thành công của anh ta? Hay cô quá cả nghĩ rồi, Êra lắc đầu, Nattie có thể nhiệt tình quá đáng, nhưng bạn cô là một cô gái thông minh, và lý trí đến phát sợ. Cứ đếm hàng đàn những trái tim tan vỡ cô ấy để lại sau gót giày là biết. Cô không phải lo cho cô ấy, dù muốn thì Nat cũng không để cô lo.

Cô chỉ cảm thấy, nếu như lúc anh ta ngăn cản người đàn ông đánh vợ ở rạp hát, Nat lấy đó mà hâm mộ, thì cô lại cảm thấy một xu hướng tính cách dữ dội và nguy hiểm. Có cảm tưởng như người phụ nữ bên cạnh anh ta không gì hơn cái giá mắc quần áo. Gặp gỡ một tuần và say đắm đến mức mua kim cương ư? Loại kim cương này?

Anh ta rất dịu dàng với Nat, rất lịch sự với Nat. Nhưng... loại đàn ông ấy, nếu không có được tình yêu của anh ta, phụ nữ ở bên anh ta sẽ thảm đến mức nào?

“Êra, Êra, Êra...” Nat ca lên, cắt ngang lời cô định nói. “Thôi mà bạn!”

“Anh ta đã cầu hôn cậu?” Êra hỏi.

“À...” Nat lại đỏ mặt. “Vẫn chưa, nhưng tớ chắc chắn đấy Êra ạ.” Cô bạn nói nhanh như sợ cô sẽ cướp lời. “Chắc anh ấy cũng nghĩ như cậu, rằng quá sớm,

nhưng tớ đã mấy lần bóng gió, và anh ấy đều rất rất ngọt ngào. Không trả lời trực tiếp, nhưng tớ hiểu,” cô nhấn mạnh, “hành động của anh ấy!”

Nat bị làm sao thế? Đây là sở thích nắng mưa thất thường, hay thực sự bạn cô thay đổi?

Èra và Nat là bạn thân từ hồi Đại học, hai cô cùng học chuyên ngành Mỹ thuật, nhưng Èra đi dạy trong khi Nat thì về làm việc cho công ty của gia đình – một chức trưởng phòng ăn lương nhiều hơn làm việc. Gia đình có điều kiện, Nat thường dễ dàng có được những gì mình muốn, mọi chuyện trong cuộc đời đều quá đủ đầy, ngoại trừ tình cảm. Mẹ Nat mất sớm, bố bận rộn chuyện kinh doanh, vật chất dư dả nhưng không có sự chăm nom, hướng con người ta thay vì hoàn thiện tâm hồn lại dễ đi theo những ảo tưởng phù phiếm.

“Ôi, tớ mong anh ấy đến thật nhanh.” Nat nói, nản lòng trước sự bình tĩnh của bạn. “Tớ hỏng rồi, không thể cho cậu tưởng tượng ra nổi anh ấy, nhưng nếu cậu gặp cậu sẽ hiểu ngay...”

Và Èra hiểu.

Cô mỉm cười với bạn, nhìn lướt qua vai Nat đến bãi cỏ xanh ngút ngàn, rồi nhìn thấy một bóng người bước tới. Chuyển động của người đàn ông đó vô cùng nhanh nhẹn, có một cái gì đó như ma lực tỏa ra trong cách anh ta bước về phía bọn họ, khiến người ta khó lòng mà rời mắt đi được. Chuyển động của báo hoa. Khi anh ta đến gần hơn, cô nhận ra, đúng lúc ánh

mắt của anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt có sức hút của một lỗ đen vũ trụ, tối tăm, thăm thẳm không đáy.

Cô rùng mình.

Anh bước đến phía sau Nat, vẫn nhìn cô, và đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu bạn gái.

Nụ cười đã rời khỏi môi cô từ lâu, Êra khó khăn lắm mới ngăn được mình liếm môi. Bởi sự lạnh lẽo trong cái nhìn kia, nó làm cổ họng cô khô khốc. Tay cô giật lên, nắm chặt lại. Cô khẽ đưa cằm xuống, trong một tích tắc thoát khỏi ánh nhìn đó, và lắng nghe Nat ré lên tiếng cười thích thú.

“Vic!”

“Đang làm gì vậy?” Anh ta nói bằng giọng vui vẻ, tiện tay kéo chiếc ghế đang ở cạnh Êra về bên cạnh chỗ Nat, ngồi xuống.

Giọng nam trung, tim cô đập thành thịch, gấp gáp đến nỗi cô không hiểu được tại sao. Hoặc cô hiểu, Êra lạnh người. Cô cuộn xoắn chiếc khăn trong lòng bàn tay, và lấy một hơi thở sâu để đoán chắc giữ được mình bình tĩnh. Cô nhấp một ngụm nước nhỏ, đủ để làm cổ họng trơn tru trở lại, và nhìn Nat nói chuyện.

“Đang nói chuyện.” Nat – trước sự ngạc nhiên vô tận của Êra – chuyển từ trạng thái khúc khích sang dịu dàng, nói bằng một chất giọng nửa đùa cợt nửa quyến rũ. Cô có thể nhận ra, đây là trò của cô ấy, cho dù người chơi là ai, cô ấy cũng không thay đổi. “Anh đến muộn.”

Sự buộc tội này có thể rất nặng nề, chỉ bằng giọng nói mà Nat đưa ra khi cô muốn. Nhưng Êra có thể thấy Victor Rutland chỉ khẽ cười. Đôi mắt xanh như đáy biển không hề suy chuyển. Khó lòng mà tin tưởng được.

“Giới thiệu anh với bạn em đi.”

“À, đây là người em luôn kể với anh, bạn thân nhất của em, cô gái tuyệt vời nhất quả đất.” Giọng của Nat là một kết hợp diệu kỳ giữa vui nhộn và rù quấy, thực thực ảo ảo. “Em khi nào cũng gọi cô ấy là Erato, như cô ấy gọi em là Nathalie. Êra, đây là Vic, tớ có nói qua với cậu ban nãy.”

“Ừ, nói qua ban nãy và hơn hai mươi tiếng gọi điện thoại trong cả tuần qua.” Êra cười, biết bạn chẳng bao giờ giận vì sự bóc mẽ này của cô, đưa bàn tay ra. “Chào anh.”

Ánh mắt họ gặp nhau, thực sự gặp nhau, và một mũi dao xuyên thẳng vào bụng cô, sắc lạnh, chói chang. Toàn bộ sức lực của cô bị tước đoạt, trôi tuột vào một dòng sông vĩ đại cuộn sóng cảm xúc, những cảm xúc không thể gọi nổi tên. Chỉ thoáng qua, nhưng cô không thể cử động nổi.

Chưa bao giờ trong đời cô cảm thấy yếu đuối đến thế khi đôi mắt ấy chiếu vào cô. Và cô muốn điếc đặc trước tiếng thì thầm của gió trong tai mình, rằng: người này đây!

Xin chào, Mr Right.

Có những tình cảm chỉ là khoảnh khắc,
Như que diêm nhỏ thoáng bùng lên
để rồi tắt lịm

Người kia không ngại ngần gì, đưa tay ra nắm lấy tay cô. “Nếu Nhã có nhắc đến tôi, thì chắc cũng chỉ trách tôi không thể dành đủ thời gian cho cô ấy. Hôm nay tôi lại đến muộn.” Anh ta cười, nụ cười này chắc quyến rũ chết không biết bao con gái nhà lành. “Xin chào. Cô giống như tôi tưởng tượng. Nat đã kể về cô rất tuyệt vời...”

Êra đỏ mặt. Bạn cô bao giờ cũng nói quá lên. Nhưng cô chờ anh tiếp tục, chỉ vì có cảm giác câu nói kia chưa kết thúc, nhưng anh im lặng. Nat nói.

“Hôm nay anh không phải là người duy nhất muộn. Em và Êra đang cá cược, anh đã giúp em thắng.”

Cô nhún mày, nhưng Nat làm lơ. Thi thoảng cô cảm thấy bạn mình thiếu vắng một số dây thần kinh xấu hổ. Dĩ nhiên, cô nàng đang chơi trác nghiệm, chờ xem anh ta sẽ hỏi, giúp cô thắng cược thì được thưởng gì, hay sẽ hỏi họ đã cược gì. Êra, chắc chắn rồi, đã thuộc nằm lòng những trò thế này.

“Cá cược ấy à?” Vic hỏi, nhưng vừa hỏi vừa bâng quơ ngẩng đầu, lông mày khẽ nhú, nhẹ nhưng hiệu quả. Người phục vụ đi về phía họ với tốc độ nhanh như thể dùng phép teleport, có mặt ngay khi được gọi.

“Cá xem hai người đàn ông của bọn em, ai sẽ đến trước. Em cược cho anh, anh không muốn biết sẽ cược cái gì?” Vic chẳng để ý đến nên câu nói của Nat chìm đi mà không được hồi đáp.

Anh đưa ra yêu cầu cho người phục vụ bằng một tông giọng thấp. Quyền uy của anh ta quá dư thừa, đến những điều giản dị thế này cũng không thể lẫn đi nơi khác, khiến Êra có cảm tưởng bất kỳ nơi nào anh đặt chân đến đều phải biến thành lãnh địa của anh.

Xong rồi mới quay lại bạn gái mình. Anh khẽ cười xoa dịu cái nhăn mày của cô.

“Sáng nay đã ăn sáng chưa mà lại uống nước chanh?”

Một mặt, Êra ngưỡng mộ người đàn ông này đã có một giải quyết hiệu quả đối với những trò tán tỉnh lật vạt, vô nghĩa nhưng phiền hà của bạn gái mình, lờ nó đi trong lịch thiệp. Một mặt, cô cảm thấy điều đó như là một tảng đá ngầm cứng rắn, khó mà suy chuyển được anh ta nếu anh ta không muốn, không thể ép anh ta tham gia trò chơi mà không cho anh ta làm luật.

“Có ăn mà.” Nat đáp ngay. “Chỉ là... anh đã biết khẩu phần của em.”

Vic chẳng nói gì. Nhưng người phục vụ mang ra cho anh một tách trà, theo phản xạ Êra nhận biết ngay

mùi hương này, và một đĩa bánh ngọt. Toàn loại Nat thích. Giờ đã là chín giờ sáng, bữa sáng của Êra đã bay biến đi rồi, huống gì chế độ ăn kiêng của Nat thì đừng hỏi luôn.

Cứ tưởng Nat sẽ ỡng ẹo không chịu ăn – việc này trái với thực đơn mà chế độ ăn kiêng của cô ấy cho phép – thế mà không. Cái nhướn mày chọc ghẹo của Êra nhận được một nụ cười tủm tỉm đồng lõa. Hóa ra con gái mềm yếu như vậy, trước cử chỉ dịu dàng của người mình yêu thì đều mềm đi, nguyện ý làm anh ta vui lòng, nguyện ý hưởng thụ sự chăm sóc.

“Thế là, chúng ta còn đợi thêm một người nữa?”
Vic hỏi.

“Còn có bạn trai của Êra.” Nat cười cười. “Một chàng nhà báo đẹp trai, tài năng. Nằm mơ Êra cũng bị biết bao nhiêu cô gái ghen tỵ đấy!”

“Anh biết em không bao giờ tiết kiệm lời khen với ai mà.” Vic chậm rãi thưởng thức ly trà.

“Anh ghen đấy à?” Nat hỏi, sự phẫn khích trong mắt đã được che đậy bằng cặp kính râm cô mang vào từ giây phút biết anh ta bước vào. Những gì để lộ ra chỉ là đôi mày thanh nhã nhướn lên và khóe môi nhếch giễu.

Êra lại không thấy câu nói kia có chút ghen tuông nào như bạn cô muốn tin. Trước sự hiện diện của người đàn ông này, cả cô cũng bị tác động không kém gì Nat,

nhưng theo một hướng khác hẳn. Cô không thấy anh ta hấp dẫn, cô thấy... anh ta đáng sợ. À, tiềm ẩn nguy cơ, đó là những gì cô muốn nói về con người trước mặt.

“Xin lỗi, anh tới muộn.” Một giọng nói vang lên bên cạnh cô.

“Đạt! Anh đến rồi. Anh có biết chúng tôi đã thử đoán xem anh và Vic ai đến trước, và anh đã làm Êra thua cuộc không?” Nat vui vẻ nói. Đạt thường trò chuyện với cô rất hợp. Nat không tiếc gì mà không tiếp tục trò đùa của mình.

“Hình như anh đã làm em thua.” Đạt ngồi xuống bên cạnh họ, đưa tay ra đợi bắt tay với Vic. Hai người đàn ông chỉ thoáng liếc qua nhau. “Xin lỗi, Êra, anh phải đi lấy tin, một công ty ủy thác đầu tư mới. Tin nổi không? Thành phố nhỏ của chúng ta cuối cùng cũng chịu nhúc nhích vài phân cho sự đầu tư!”

Anh nhìn cô, ánh mắt vô cùng chân thành khi anh nói xin lỗi. Êra mỉm cười đáp lại anh. Ánh mắt của cô dịu dàng, và nhờ sự xuất hiện của anh, nhịp tim cô dễ dàng trầm ổn trở lại. Đạt thích công việc của mình – giống hệt việc cô yêu quý bọn trẻ quên thời gian – nên cô luôn thông cảm với anh.

Đạt và cô mới quen nhau chưa đầy ba tháng, hai bên đối xử vẫn còn đôi khi khách khí. Nhưng ngày đầu được giới thiệu với nhau, anh đã làm cô mến ngay với cái tính cách ngay thật của mình.

Đạt đến rồi, họ quyết định rời đi ăn trưa. Đĩa bánh ngọt mang ra chỉ mới có Nat ăn một cái, Êra cũng đã cầm một cái vì được mời. Cô dặn người phục vụ gói cho họ chỗ bánh ấy vào một cái hộp.

“Êra mang cho học trò của cô ấy đấy.” Nat vui vẻ nói ngay. “Cậu ấy khi nào cũng nghĩ đến bọn trẻ, không bao giờ lãng phí cả. Cậu bảo họ lấy thêm nhiều bánh một chút đi, coi như cho tớ gửi quà cho mấy đứa nhóc.”

“Ừ.” Êra cười. “Hôm nào cậu ghé chơi đi.”

“Ừ, lễ hội từ thiện hai tháng nữa tớ sẽ đến đó.” Nat trả lời. “Đi thôi anh. Chúng mình đi một xe thôi chứ nhỉ? Đi xe của anh Vic đi.”

Bữa trưa diễn ra trong không khí sôi nổi trò chuyện. Nat rất vui vẻ vì bộ sưu tập nữ trang sắp đến của Thái Kim. Đạt nhắc đến việc tổ chức cứu trợ cá voi đến Việt Nam tuyển tình nguyện viên. Êra và cả Victor Rutland nọ không đưa ra chủ đề mới, nhưng cũng trò chuyện sôi nổi.

Trở về, hai bên chia đôi đường. Nhìn Nat rời đi cùng Vic, Đạt mỉm cười với Êra.

“Chúng mình cũng về thôi, chứ em?”

“Vâng.” Êra cười đáp.

“Giờ em ghé trung tâm phải không?” Đạt hỏi.

“Vâng, em đưa số bánh này cho tụi trẻ. Chúng sẽ

vui lắm. Bé Susi rất thích bánh của chỗ này.” Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến thì nụ cười của cô lại tràn ngập hạnh phúc, không thua gì ánh nắng ban mai rực rỡ. Đạt muốn ngẩn ngơ một lúc.

“Anh đưa em đi.” Đạt nói. “Chúng ta cùng đến đó.”

Èra gật đầu. Họ cùng đi bên nhau. Trung tâm cô nhi này là nơi họ đã gặp nhau, cùng tình nguyện dạy học miễn phí cho lũ trẻ. Ngoài giờ đi làm – chỉ là giáo viên môn năng khiếu nên cô không thường phải lên lớp – thì Èra thường tới trung tâm dạy này dạy thêm ba buổi một tuần. Một tháng có hai chủ nhật cô lại đến trung tâm của những phụ nữ mang thai đơn thân – một dự án mới của thành phố – và hội nghệ thuật của người khuyết tật để làm những việc trong khả năng của mình. Cô còn là ủy viên trong ban chấp hành Hội Chăm sóc những bệnh nhân ung thư thiếu người chăm sóc và thiếu thông tin... Mọi người trong nhà đều nói cô bị bệnh tham công tiếc việc, đặc biệt là Téc đã bảo cô... tìm việc quên sầu. Èra chỉ cười, quên sầu gì chứ, đây vốn là những điều cô muốn làm, và cô đâu có sầu muộn gì chuyện ấy nữa, đã hai năm rồi...

“Bạn trai mới của Nát... ông chủ lớn nhỉ?” Đạt chột nói.

“Vâng, anh ấy cũng có vẻ tốt với cô ấy.” Èra ngẩn người, rồi đáp.

“Đúng là phong thái của kẻ có tiền.” Đạt tiếp tục chép miệng. Phải thế không? Đạt hẳn là đang nhớ đến cách anh ta vung tiền trong bữa trưa sang trọng. Nhưng Êra nghĩ, không phải là anh đang ghen tỵ đâu. “Một ngày nào đó ta cũng sẽ được như thế thôi.”

“Vâng.” Cô đáp. Tự nhiên nhớ lại mẫu đối thoại trong nhà vệ sinh nữ. Cô đã hỏi Nat tại sao anh ta lại gọi cô ấy là Nhã.

“Anh ấy thích thế. Tớ cũng thích vậy. Giống như cậu gọi tớ là Nattie. Mỗi người có một tên gọi riêng, thế tớ mới cảm thấy đặc biệt.”

Phải, tính Nattie là vậy mà. Khi thân nhau, nhận ra Êra có tên ở nhà, Nat cũng nằng nặc muốn tự đặt cho mình một cái tên. Cô ấy chọn luôn cái tên Natalie.

“Nattie nói nhiều quá. Tính cô ấy bao giờ cũng vậy, phải không? Đôi khi anh tưởng cô ấy ra vẻ thế này thế nọ quá!” Nhầm tưởng sự trầm ngâm của Êra là đồng ý, Đạt buột miệng nói tiếp. “Ai không biết tập đoàn Thịnh Nhã đang xuống dốc chứ, sao cứ tưởng mình là đại tiểu thư thế nhỉ?”

“Sao ạ?” Êra ngạc nhiên. “Sao anh lại nói thế?”

Cô không bao giờ hiểu, sự xuất hiện hôm nay của một kẻ có tiền, có quyền, trước mặt Đạt, đã dậy lên sự so sánh bi đát đối với hoàn cảnh của mình trong lòng anh, nhất thời không kịp che giấu đi trước mặt cô.

“À, chẳng có gì đâu. Chỉ là tự nhiên anh nghĩ thế thôi. Hèn gì mà cô ấy nắm lấy anh chàng này, Victor Rutland, sao mà anh quên được nhỉ? Đó chính là tập đoàn Rutland phải không?”

“Em không rõ, Nat không nói với em về chuyện này. Tập đoàn Rutland?”

“Chính là tập đoàn có chi nhánh nằm trong khu vàng, chỗ đường Mưa đi đến một quảng ấy!” Đạt nói. “Họ đầu tư ở đây được mấy chục năm, vừa rồi giám đốc chi nhánh mới nhậm chức, nghe nói là từ tổng công ty sang đây, con trai của ngài chủ tịch đích thân phụ trách. Thịnh Nhã đang định nhờ cậy vào liên kết với Hóa Ân – chính là chi nhánh này của Rutland, không phải là nhờ cậy vào người này hay sao?”

Làm gì có tên trẻ tuổi nào có thể giàu sang quý khí đến thế? Chỉ có bọn đại thiếu gia sinh ra đã bọc điều mới có thể bồi dưỡng nên cái kiểu phong thái của kẻ quen ăn trên ngồi trốc, quyền uy ngất trời. Chuyện mơ mộng về các đại gia giàu sang lại đẹp trai trẻ tuổi, thực ra đều là những cậu ấm may mắn sinh ra trong thế gia hào môn thôi.

“Hình như là thế.” Êra nghĩ lại lời của Nattie, hình như có nói như vậy. Tòa nhà mà Đạt nhắc tới hình như cô cũng biết. Tòa nhà cao ngất bọc kính đen u ám cả một vùng trời, dòng chữ bạc Hóa Ân gắn trên đỉnh cao đó, khí thế áp đảo.

Hàng tuần cô phải đi qua đường Mưa đỏ để đến trung tâm không biết bao nhiêu lần, mỗi lần ngẩng đầu nhìn thấy bóng tòa nhà đỏ từ xa xa, đều cảm thấy nó quá đe dọa. Nhưng cũng chỉ một lúc, đến được trung tâm, gặp được đám trẻ, thì tâm trí cô chỉ còn tập trung vào nụ cười của chúng mà thôi.

“Chúng ta đi nhanh lên một chút. Kéo quá giờ ăn vặt lại không thể đưa bánh cho tụi trẻ.”

Đạt cười, nói, “Ừ, phải đấy.”

Nói gia thế, nói tiền tài, cô hẳn là bỏ xa Nhã Thi nọ nhưng nhìn thế nào cũng không ra cô có chút kiêu kỳ, phách lối gì như bạn mình. Ngược lại, sức sống của cô bao giờ cũng là dành cho việc nỗ lực vì người khác. Đối với đám trẻ ở trung tâm cô nhi đó, cô còn hơn cả một cô giáo hay một nhà tài trợ, cô chăm sóc chúng bằng tình yêu thương.

Lần đầu tiên anh gặp cô, đã choáng váng không hiểu vì sao, thân hình mảnh khảnh kia lại chứa đựng nhiều nhiệt tình đến thế? Cô không bao giờ hết những công tác tình nguyện để tham gia cả.

Rất nhiều bạn bè từng nói ganh tỵ với anh, rằng anh có bạn gái tuyệt vời như vậy, vừa xinh đẹp vừa tài năng – một nhà hoạt động xã hội bẩm sinh. Nụ cười của cô như ánh nắng, chia đều cho tất cả mọi người bởi với ai cô cũng tốt, cũng hết lòng. Trước khi gặp cô, anh còn không nghĩ kiểu người như thế còn tồn tại.

“Êra...” Anh gọi. Cô quay lại nhìn anh thắc mắc. Đặt khế cười.

À, ít nhất, cô đâu phải một vị tu sĩ nào cống hiến cuộc đời cho niềm tin của mình, mà cô là một cô gái rất thật, rất ngọt ngào, mềm mại.

“Anh yêu em...” Anh nói, nhìn cô mỉm cười, vừa vui vẻ, vừa ngượng ngùng. Anh bước đến và đặt nụ hôn trên môi cô.

Rất nhẹ, rất dịu dàng. Trân quý cô.

Đó là, nụ hôn đầu tiên và cuối cùng của họ.

Anh nghĩ cô là tạo vật lộng lẫy nhất từng tồn tại.

Thật rõ ràng, khi anh nhìn vào cô, chăm chú hơn, anh có thể nhận ra những khuyết điểm của cô. Khuyết điểm lớn nhất là không có khuyết điểm nào cả.

Đó có thể là lông mày cô, mềm mại như một nét bút hoa. Đó có thể là sống mũi thanh mảnh của cô, như một món đồ chơi bằng sứ không chút khiếm khuyết. Đó có thể là đôi môi cô, ngọt ngào như một trò đùa của cả Thiên Chúa và ma quỷ. Hẳn họ đã bắt tay để tạo ra cô.

Đó có lẽ là ánh mắt và nụ cười đó, anh đã ngay lập tức gọi tên, *ánh nắng*.

Cô ngẩng đầu lên và trong chớp mắt anh thấy cô, và trong khoảnh khắc anh nghĩ anh điên mất rồi. Nhìn thấy hào quang quanh một người con gái phạm trần. Ờ, anh điên, hẳn là vậy.

Điều đó sẽ giải thích được khối thứ, khối thứ như việc tại sao đôi mắt cô trong khoảnh khắc anh bắt được nó, lại đột ngột chiếu vào anh sự sắc nét của ký ức, hoài niệm. Anh từng nhìn thấy nó, tia ấm áp dịu dàng còn chưa dứt khi cô ngược lên nhìn anh. Và rồi cô giật mình trước sự hiện diện của anh.

Và anh ngã quy.

This one.

Đang bao giờ trông chờ điềm báo
của những điều bất trắc

“Cô Êra, cô Êra ơi?”

“Gì vậy Susi?” Êra hỏi, quay sang đứa bé đang ngồi bên bàn nặn đất sét. Cô đang dạy chúng nặn hình gia cầm.

“Con gà này không đứng được.” Susi meo máo...

“Ngoan, để cô chỉ cho.” Êra cười, nhanh nhẹn ngồi xuống bên cạnh bé. “Chân gà chúng ta làm bằng những cái que nhỏ này... như thế... thế mới chắc được, nhé? Cháu thấy không?”

“Chị Đào, chị Đào ơi?” Chưa xong đứa này, đã có em nhỏ khác gọi. Êra không vội, cẩn trọng đặt miếng đất sét vàng được cho là con gà của Susi xuống, quay sang chỗ Đình An.

“An, sao em?”

“Sao dạo này không thấy thầy Đạt đến ạ?” Đình An hỏi. “Thầy ấy không dạy Anh văn cho tụi em nữa ạ?”

Nhắc đến, mấy đứa trẻ khác cũng vội nói.

“Vâng ạ, em đã làm xong bài tập thầy giao rồi, nhưng vẫn không thấy thầy đến.”

“Được rồi.” Êra cười. Đạo này cô cũng có gặp được anh đâu. Cô biết anh đã báo với trung tâm, không thể đến dạy một thời gian. Các mẹ ở đây cũng đã nói thế với đám trẻ, nhưng trẻ con làm sao hiểu được chứ, chúng vẫn cứ thắc mắc mãi. “Có lẽ thầy ấy bận quá, cũng có khi là thầy đang tìm quà cho những em làm bài tốt, nên chưa đến... Thế có ai muốn cô xem giúp bài làm thế nào không nào? Cô cũng làm được bài tiếng Anh đấy?”

“Thật không ạ?” Đình An tròn xoe mắt. “Chị Đào biết làm thật ạ?”

“Thật chứ.” Êra gật đầu đảm bảo.

Thế giới của trẻ con đôi lúc như hoạt động trên một trục quay khác của trái đất, đơn giản và phức tạp theo cách của riêng nó. Đáng ganh tỵ nhất là nguồn năng lượng dồi dào, mỗi lần tiếp xúc với trẻ con là mỗi lần cô được hưởng lây niềm vui của chúng.

Êra ngồi trên băng ghế sơn màu, trong lòng chần chừ chọn một cảm giác khó gọi tên.

Viện trưởng nói với cô, Đạt đã xin nghỉ việc dạy cho đám trẻ. Cô thậm chí không biết anh có ý định này bao giờ. Anh không hề cho cô biết mình đang ở đâu. Yêu nhau năm tháng, mà đã hai tháng không gặp mặt. Như vậy là bất thường, phải không?

Điện thoại trên tay rung lên, Êra nhìn thấy một số lạ.

Gần đây không hiếm chuyện về những cuộc gọi

lừa đảo và phá rối, chỉ cần là giọng nữ nghe máy thì rất phiền phức với mấy tên ba lăm rảnh rỗi. Êra chán chừ, nhưng theo thói quen, cô luôn lo có ai đó cần mình trước tiên.

“Alô?”

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Tớ chán, chán, chán quá!”

Guồng mặt dịu lại, biểu cảm mềm đi, cô nở nụ cười nhẹ. Không cần biết số của ai, nhưng giọng nói là biết ngay. Hay đúng hơn... cách nói là biết ngay.

“Sao nào? Có chuyện gì thế?”

“Vào đi.”

Vic nói, cửa phòng mở ra.

Anthony bước vào trong, thoát đầu đã nhận ra cậu chủ không ở vị trí thường lệ bên bàn làm việc, ông bước qua một cánh cửa hông dẫn đến một phần khác của phòng làm việc. Vic đang ở đó, trước tấm kính lớn, họ đã cho chuyển từ văn phòng trước đây của ngài ấy đến đây, bên trên mặt kính đầy những ký hiệu xanh đỏ. Bản thân Vic đang cầm một cây bút dạ, vạch một đường dài trên mặt kính.

Anthony có thể đọc ra một chữ được khoanh tròn, nhấn mạnh: Erato.

Con gái của Thái Kim. Anthony cúi đầu, nhìn tập hồ sơ để trên bàn. Chính ông đã mang lên đây, tấm ảnh cô gái đã rơi ra ngoài. Một cô gái rất đẹp, nhưng Anthony dường như thấy có gì đó chưa đủ. Sức sống

của cô không thể nào diễn tả được qua một bức ảnh trang nghiêm thế này. Nụ cười của cô với người khác, thật quá ngọt ngào.

“Tony?” Vạch ba đường dài trên mặt kính, Vic nói cái tên kia với tên của ba tập đoàn lớn vừa xuất hiện trong sơ đồ chằng chịt của mình. Một nét mực đỏ đứt khoát, anh gạch bỏ chúng.

Anthony biết rất rõ động tác này: trừ bỏ.

“Vâng.”

“Điều tra thêm cho tôi về người này. Đi sâu hơn về đời sống riêng tư. Tôi không muốn bỏ sót, dù chỉ một chi tiết nhỏ.”

Anthony bị bất ngờ. “Nhưng khả năng cô ta liên quan...” Ông im bật vì một tiếng cạch nhỏ, sắc nhọn.

Vic đặt chiếc bút trong tay xuống bàn. Không nói nhiều.

Gọng kìm đang thắt càng ngày càng chặt, một kẽ hở cũng không thể tồn tại. Anh sẽ không cho phép đối phương có một cơ hội nào, Vic sẽ không phạm một sai lầm nào.

Nhìn bức ảnh mà anh đã không thể rời mắt kia một lần nữa, anh quăng nó vào sọt rác. Không gì cản được anh, Victor Rutland.

Nattie đứng ở đâu cũng nổi bật. Êra bước vào rạp chiếu phim, nguyên một bộ quần jeans với áo phông đơn giản, tiện lợi mà cô đã quên khuấy mất cái câu in

đăng sau áo là gì rồi, còn Nattie thì áo cổ lọ cashmere màu vàng dệt kim với quần ôm màu nâu vàng, trông y như một ngôi sao bước ra từ phim trường. Với nắng hè ba mươi mấy độ C, loại trang phục này chỉ tồn tại vì di chuyển từ không gian điều hòa này sang không gian có điều hòa khác, từ cái hộp này sang cái hộp khác. Nhưng Nattie trông tươi tắn hơn bao giờ hết khi đứng đó và vẫy tay, quây bán vé bên cạnh như một phong hậu cảnh hơn là đồ thật. Êra cười, rảo bước đến cạnh bạn.

Họ quen nhau khi cùng tham gia câu lạc bộ ngoại ngữ thời trung học, cô giáo phụ trách đã phân chia nhóm, và Nattie đã chủ động tìm đến cô bằng những bước rảo nhanh y như Êra lúc này. Cô còn nhớ lúc ấy Nat mặc bộ váy vải bông kẻ hoa trắng, bím tóc lúc lắc theo nhịp chân bước, đưa ra một bàn tay và nói, “Bạn à, chúng ta cùng một tổ.” Sau này, họ lại cùng chung một khóa đại học. Trong khi Téc và Poly không còn cùng trường, thì Nat với Êra lại cùng nhau như hình với bóng.

Nat đưa tay ra đón, hai người cùng khoác tay nhau. Công việc khác nhau, sở thích khác nhau, lối sống khác nhau, bạn bè khác nhau, gần như hoạt động ở hai thế giới, nhưng như vậy thì có sao? Đôi khi Nat phiền lòng vì kể từ khi đi làm, Êra cứ quẩn lầy công việc. Đôi khi Êra phát mệt việc đợi Nat tám chuyện với những cô bạn cùng kiểu với mình. Đôi lúc thế này,

đôi lúc thế kia, nhưng họ vẫn thân nhau. Tình bạn lúc này đã thành thói quen. Trả lời trắc nghiệm “ai là bạn thân nhất”, họ đã quen điền tên đối phương vào mà không cần suy nghĩ thêm rồi.

“Thật là chán, cậu biết không?” Nat lại than thở lần thứ n.

“Sao nào?” Êra dỗi dành bạn. “Có mình ở đây còn chê chán, chỉ có Vic ở đây cậu mới vui sao?” Cô vờ vịt tự ái, nhưng Nat gạt phắt.

“Cậu thôi đi, tớ đâm chán không phải vì hai người sao? Tại sao hai người lại không thích nhau, tớ thật sự không hiểu đấy. Tớ đã tạo mọi...”

“Này này, khoan đã,” Êra giật mình nói, “tớ nói không thích anh chàng của cậu bao giờ chứ?”

Còn anh ta không thích cô thì có khả năng đấy.

“Phải không chứ? Tại sao hai người chẳng bao giờ chịu cùng đi chơi với tớ một lúc chứ?”

Êra giải thích ngay. “Xin lỗi cậu, mấy tuần rồi tớ thực sự bận, còn hôm nay, không phải Vic nói do họp đột xuất nên mới không đến sao? Trùng hợp nó vậy, biết làm sao chứ!”

“Phải không?” Nat vẫn cứ không vui. Nhắc đến việc họp hành của Vic cô lại nảy sinh tâm trạng bứt rứt. Anh là giám đốc chi nhánh, tại sao còn bận hơn cả bố cô? Bố cô, chỉ cần cô muốn, liền có thể hoãn cuộc họp hội đồng quản trị mà để thời gian cho cô. Nhưng Vic thì bao giờ cũng có công việc trước. Anh

là sắp cơ mà, bảo hợp khi nào mà không được chứ?
“Nhưng khi hai người gặp nhau, cũng chẳng vui vẻ gì, chẳng chịu nói chuyện gì cả...”

Đến đây thì Êra đành im lặng. Giải thích sao nhỉ? Nói rằng họ không hợp nhau sao? Hay là cô vẫn cứ vô tình lảng tránh phải đối thoại với anh ta.

“Đừng nghĩ linh tinh nữa. Xem phim nào? Quyết định đi?” Cô đánh trống lảng.

Êra biết, sự bức bối của bạn cô không chỉ đơn thuần có vậy, mà tại... đã bao nhiêu thời gian trôi qua kể từ lúc cô ấy xác định chấm Victor Rutland cho vị trí chú rể – cô từng thấy Nat thơ thẩn xem catalog áo cưới – e rằng vị trí đặt tiệc cũng đã chọn rồi, mà gặp phải khúc mắc duy nhất là chàng trai may mắn kia vẫn chưa cầu hôn.

Êra đang lo lắng, có khi nào Nat sẽ phải can thiệp, gợi ý một cách thô bạo để giành được chiếc nhẫn kim cương từ anh chàng đó hay không nữa!

“Dạo này cậu và Đạt thế nào? Chắc là tiến triển tốt chứ? Cậu và anh ta là quá trình từ từ, có khi lại chắc chắn.... vùn vụt sét đánh đôi khi không hay chút nào...” Nat trầm ngâm.

“Ừ, bọn tớ... vẫn thế.”

Nat cau có buồn bực, Êra cũng không biết nói gì ngoài an ủi. Thâm tâm cô lo lắng về Đạt, bản khoản việc của anh, nhưng chẳng có cơ hội nào nói với bạn

cả. Nat không phải loại sáng ý, cô ấy sẽ huyền thuyên cả ngày về chuyện của bản thân, nhưng không bao giờ nhận ra người đối thoại cũng có tâm tư gì. Êra không trách cô ấy được, cô biết tính cách Nat lâu rồi mà.

“À, tới đây có tổ chức tham quan, ra đảo một ngày, sáng đi tối về.” Nat thông báo việc đã định. “Tớ đã đặt chỗ cho bốn chúng ta. Cậu gọi Đạt nhé, chúng ta cùng đi!”

“Vào ngày nào cơ, bọn tớ còn đi làm...”

“Là Chủ nhật tới.” Nat nói ngay. “Tớ đã đặt ngày nghỉ là vì thế, cấm không cho phép vắng mặt nhé! Chúng ta lâu rồi không gặp mặt. Cậu cũng hứa sẽ tìm hiểu Vic giúp tớ. Cậu rất giỏi nhìn người, gần đây tớ không còn mấy tự tin nữa... À, tớ chỉ mong hai người thân hơn một chút. Bạn thân và chồng tương lai của tớ tránh nhìn nhau như tránh tà, chẳng hay chút nào.”

Lời buộc tội này của Nat quá nặng nề, cho dù Êra một mực từ chối, cô không có cách nào chứng minh sự thân thiện của mình với người kia hơn là hành động: hứa sẽ tham gia chuyến đi này, “Cho dù có sấm chớp đùng đoàng, mưa gió bão bùng, chỉ cần thuyền xuất phát được là phải đi.”

“Phỉ phui cái mồm cậu.” Êra phì cười. “Nhưng Nat này, có chuyện gì không vậy? Cậu nói không tự tin là sao?”

Nattie là người luôn tràn ngập tự tin, ý chí ngất trời cơ mà.

Gương mặt Nat bỗng trở nên không tự nhiên, “Tớ chỉ thấy thế thôi, sợ như cậu nói, mờ mắt vì yêu thôi. Lần này tớ muốn chắc chắn, có gì đâu. Cậu nghĩ gì nhiều chứ! Chẳng qua là nhờ cậu cùng tớ quan sát một chút thôi.”

“Nếu như có chuyện gì mà cậu lại không nói với mình...”

“Chẳng có chuyện gì được cả.” Nat gất, sau đó sựng lại. Nat là hot girl của hot girls, bạn bè vây quanh cô như một ngôi sao, răm rắp nghe theo. Nhưng với Êra thì khác, từ trước đến nay giữa họ không có cái giọng điệu này. “Tớ xin lỗi, Êra. Êra, tớ chỉ bị hội chứng lo lắng trước ngày cưới, cậu hiểu tớ mà, phải không?” Nháy mắt gương mặt cô nàng thay đổi, lè lưỡi.

Hội chứng lo lắng trước ngày cưới khi mà chưa nhận được lời cầu hôn, chỉ có Nat mới có khả năng này thôi!

Hai cô bạn vui vẻ vào trong xem phim. Nhiều lúc đi chỉ vì vui vẻ có nhau, chẳng thực sự quan tâm chờ đón xem phim gì.

Có bạn bè là vì những giây phút như vậy.

Phải không?

Tôi đuổi theo con hươu rừng vàng lông

— Rabindranath Tagore

Giá như trước khi hứa hẹn, cô ngờ rằng chuyện này sẽ xảy ra!

Tàu rời bến vào buổi sáng, đến bến của khu du lịch sinh thái trên đảo cho du khách ăn trưa, nghỉ ngơi, rồi trở vào bờ vào buổi chiều.

“Cậu không đến?” Êra hỏi, đừng trách tại sao giọng cô bất chợt cao lên như thế. “Nattie...”

“Xin lỗi, xin lỗi cậu mà. Đây là việc đột xuất. Bản báo cáo quá hạn hai ngày rồi, tớ chỉ... quên mất!”

Là thiên kim tiểu thư, là con gái của sếp tổng nên đương nhiên, việc cô đi làm xưa nay chỉ dung dăng dung dẻ như đi chơi, quên việc... cũng không phải là lần đầu.

Với ý thức trách nhiệm của Êra, cô khó có thể bảo bạn... thôi bỏ việc thêm buổi nữa.

“Cậu không thể?”

“Không.” Nat đáp ngay. “Tớ không làm kịp, đấ

gọi thêm hai đồng nghiệp rồi, nhưng mai đã họp, tớ chán chết mất nhưng mọi người cứ đi mà không có tớ đi... nhé?”

Cậu đùa đấy à?

“Tớ không biết, Nat à, nếu cậu không đi, vậy tớ đi một mình để làm gì. Được rồi, để khi khác vậy!”

Nhưng Nat không để cho cô từ chối. Thứ nhất là vé đã mua rồi, thứ hai là cô đã hứa,... n lý do.

“Nhưng chỉ có mình tớ...”

“Còn có cả Vic nữa mà. Cứ coi như đi thay phần tớ cũng được rồi.” Nat nói.

Êra lặng lẽ hỏi. “Nat, đây không phải kế hoạch của cậu chứ? Để cho bạn trai và bạn thân?” Phải, cô biết kiểu suy nghĩ của Nat mà!

Nat cười lớn. “Êra, Êra, tớ đã nói đó là mục đích của chuyến đi mà! Nhưng chuyện mắc vào cái báo cáo chết tiệt này trong phút cuối là ngoài dự kiến của tớ, thật đấy.”

Ừ, thật, thật lắm đi thôi.

“Êra à?”

Hừ.

“Êra ơi? Cậu biết không, điều kinh hoàng nhất là tớ đã bắt Vic hủy bỏ cuộc họp các giám đốc bộ phận của anh ấy... nếu hủy chuyến này, anh ấy có thể giận tớ rất rất lâu ấy!”

Trọng tình lang khinh bạn hữu.

“Không có cậu thì anh ta cũng chẳng có lý do gì muốn đi với tớ cả. Cậu mới là lý do anh ta hủy hợp cơ mà!” Êra thở dài.

Cô quyết định rồi, không nói nhiều nữa. Tắt máy là cô vừa quay đi, định rời khỏi bến thuyền. Nhưng hóa ra một dáng người lưng lửng vẫn luôn đứng đó nhìn cô nghe điện thoại. Êra kìm mình khỏi giật bắn, nháy đống lên không hay tí nào.

Cô nhìn anh ta, đôi mắt ẩn sau cặp kính râm, nhưng cho dù không có vật chắn ấy, cô cũng không tin có thể nhìn thấu được biểu hiện tâm hồn của bề xanh sâu thẳm ấy.

“Nhã bảo tôi phải đảm bảo em không trốn mất.” Anh nói, chất giọng của anh là nam trung hơi khàn khàn. Nhưng không hề ấm áp.

Người đàn ông này không tốt cho sức khỏe.

Tim bạn đập nhanh, phổi bạn không thở được, và chỉ cần một cú chạm, thế là bụng dạ bạn xoắn lại.

Nếu mỗi lần gặp anh ta, cô phải lờ cảm giác khó chịu này đi, nén nó lại một cục và quăng vào một cái kho tội lỗi nào đó đằng sau... chẳng sớm thì muộn cô cũng bị đau dạ dày.

Nat bảo cô không thân thiện với anh ta, Nat thấy họ không thoải mái với nhau. Về phía cô, Êra chỉ có thể ngấm ngầm công nhận. Thậm chí khi anh ta xuất hiện, cô chỉ có thể nghĩ đến một việc: tập trung vào hô hấp thôi. Cô tự nhủ những cú đau nhói trong dạ

dày mỗi lần bắt gặp ánh mắt anh ta chỉ là ảo giác của cô, một loại ảo giác kỳ lạ, luôn khiến cô nôn nao. Cô tự nhủ phải kháng cự lại nó. Đặc biệt nếu làm không được, thì tránh xa khỏi anh ta. Lời gió thoảng bên tai hôm đó là gió thoảng bên tai, không thể có thật!

Êra cố trở nên bình tĩnh. Cô công nhận cô không thiện cảm với anh ta, nhưng cũng chính vì sự lạnh lùng khi anh nói chuyện, đôi khi đôi mắt nhìn cô không hiền lành tí nào, khiến cô không, chưa bao giờ thoải mái được bên cạnh anh ta.

Cô có bản năng bảo vệ của gà mẹ. Cô không thấy người đàn ông này hợp với Nat – anh ta âm trầm quá, cô cảm thấy nguy hiểm cho Nat. Nhưng Nat sẽ không nghe cô. Bởi vậy cô càng không thích anh.

Cô cố mỉm cười.

“Đúng là Nattie!” Cô hài lòng vì bạn cô rất hiểu tính cách mình, nhưng nhiều khi thật là bất tiện. “Ngài Rutland, chúng ta có thể thương lượng không?”

Đôi khi anh tự hỏi, nụ cười đó đã gắn trên môi cô từ khi sinh ra hay sao? Biểu cảm thu hút mọi ánh nhìn rực rỡ chói lọi, khiến người khác chói mắt, khiến trong sâu thẳm người ta nảy sinh ham muốn đến tối phải dập tắt nó?

Đôi khi anh thắc mắc, tại sao cô gái này mỉm cười dễ dàng đến vậy, ban phát nụ cười với bất kỳ ai, kể cả khi cô đang sợ hãi. À, anh biết cô sợ chứ. Nhưng

cô vẫn cứ cười tươi, và hoàn toàn tự nhiên thương lượng với anh.

“Chúng ta có thể đợi sang tuần sau, khi Nat rảnh hơn, hoặc để dịp khác... Đông người mới vui mà. Cả anh và tôi đều không hay chuyện, tôi sẽ làm anh chán, trong khi kế hoạch hôm nay đâu phải vậy?”

“Ms Êra,” anh nhẹ nhàng nói, “Tôi từ chối làm bất cứ điều gì khiến Nat không vui. Hủy bỏ kế hoạch hôm nay là một. Và, có lẽ tôi đúng là người không giỏi giao tiếp, nhưng tôi vẫn thấy em thường trò chuyện với mọi người rất tự nhiên. Đôi khi tôi còn nghĩ không phải chỉ với tôi em không được tự nhiên?”

Xấu hổ, nhưng cô vẫn ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt đỏ bừng ngọt ngào, vẫn cười cười cương quyết nhìn anh. Cô thật giống cây kẹo que trong cửa tiệm tạp hóa, anh là một đứa bé chỉ dám nhìn và thòm thòm mơ tưởng. Một đứa bé khốn khổ, nghèo khó, và bị khinh thường.

Cô chớp mắt, chính xác là một cây kẹo que màu hồng phấn, óng ánh ngọt ngào.

“Anh đã nghĩ quá nhiều rồi. Chỉ vì chúng ta ít chủ đề chung, và khi có Nat thì...”

... thì Nat sẽ dành hết để nói.

“Chủ đề chung của chúng ta có thể là Nhã, hoặc là thời tiết hôm nay, hoặc là mấy giờ rồi, bài trí của con thuyền... bất kỳ điều gì.” Anh chậm rãi ngắt lời cô.

Anh đang làm cô có cảm giác mình ngoại giao rất, rất kém. Êra nhất thời không đáp được.

Cô...

“Cho dù không, nếu cô cố gắng, thậm chí cùng tôi thưởng thức phong cảnh cũng làm khó cô sao?”

Đương nhiên không phải nhưng...

“Nat nói cô từng là hướng dẫn viên du lịch bán thời gian, con đường ra đảo đáng ra cô phải quen thuộc hơn tôi. Hay cô cho rằng tôi không thích hợp gì đó?”

Anh, anh...

“Ý tôi không phải như vậy, Mr. Rutland.” Cô thở dài, nói, “Chỉ là tôi sợ anh không tiện mà thôi.”

“Tôi rất vui nếu được cô dẫn đi tham quan. Nhưng nếu hôm nay em bận đến thế, Êra – tôi sẽ gọi em như vậy được không?” anh nói tiếp khi cô gật đầu “... Êra, tôi sẽ không làm khó em thêm nữa. Tôi cho là em không cần người đưa về nhà phải không?”

Quyết định đột ngột của anh làm cô bối rối ngược đầu lên nhìn, chưa kịp trả lời thì anh đã gật đầu. Sau này cô quyết định, cô vô cùng ghét mỗi khi anh làm cái điệu bộ hiểu hết và quyết định hết tất cả thế này. Anh chào cô chưa đầy hai giây sau đó, và quay lưng bước đi.

Êra đứng lại một mình bên bến. Sau lưng cô người ta đang gọi khách từ loa thuyền. Nói cho cùng, anh cũng miễn cưỡng mới đến đây, và thoát khỏi việc đi

chơi nguyên một ngày với cô chứ không phải Nat, chắc hẳn anh rất nhẹ lòng. Cái dáng người kia cứ đi xa dần, áo khoác đen phấp phới về sau trong cơn gió mạnh buổi sáng hôm ấy, chẳng mấy chốc mà biến mất.

Quay đầu lại nhìn biển, màu nước xanh ngọc rạng rỡ. Địa hình gấp khúc với những dãy đá đã chia cắt bờ biển thành những vũng vịnh nhỏ, có đôi góc trở nên biệt lập và kín đáo, nước ôm vách đá, đá bọc lấy nước. Thỉnh thoảng có những khối đá gồ ghề, với những khe vách lõm chồm mà Téc và cô từng thử leo vào mấy mùa hè lúc họ còn nhỏ. Chỗ cô đứng lúc này là một vũng tròn hình móng ngựa hướng ra mặt biển rộng như một vòm trời. Giữa khung cảnh lộng lẫy ấy của thiên nhiên, cô lại cảm thấy một nỗi hẫng hụt khó tả trong lòng, như thể có gì đó bị cuốn đi, một mong muốn gì đó không xác thực và cảm thấy hoàn toàn mất tinh thần.

Điện thoại reo lên. Êra nhắc máy trước khi thực sự ý thức được điều đó. Lòng cô hẫng còn đang ngơ ngẩn.

“Êra?”

“Vâng?” Đạt ư?

“Anh đây, thuyền đã rời bến chưa? Em đi có tên Rutland đó phải không? Có không?” Giọng anh nôn nóng, vội vàng.

“Rutland? Không, không có anh ta, chúng em không đi nữa, vì ai cũng bận cả... Sao thế anh?”

Đầu dây bên kia im lặng như không biết phải nói gì, chọn nói gì, rồi Đạt nói qua loa mấy câu nữa, rồi ngắt điện thoại. Êra nhìn màn hình tắt ngóm, bỗng cảm thấy giận đến nghẹn đắng. Tại sao lại hỏi chuyện về Rutland, trong khi cả tuần nay một cú điện thoại cho cô cũng không đủ thời gian? Yêu đương lại là thế này sao?

Êra không có kế hoạch nào cho ngày hôm nay, mọi chuyện hủy bỏ trong phút cuối, chiếc túi mây đan đựng mấy thứ đồ chuẩn bị cho cuộc đi chơi nặng trĩu trên vai, cô nhìn bãi biển dài dằng dặc, quyết định đến trung tâm thăm bọn trẻ con.

Nghĩ thế mà chân cô vẫn chưa bước đi, thay vào đó, Êra đi thẳng về phía bờ biển dài, cô cởi giày, đi chân trần trên cát. Cát ẩm vì thủy triều chỉ vừa mới rút đi, bám đầy mắt cá chân. Cô phát hiện ra những mảnh sò rải rác. Sát mép nước, những đợt sóng vỗ vào mắt cá chân cô. Sóng mang những mảnh vỏ sò vào bờ biển, để lại chúng chờ vơ nơi đó rồi rút đi, muôn năm vẫn vậy. Tích tụ qua nhiều năm tháng, những mảnh vỏ ấy chưa bị bề vỡ nằm yên bình trong con lạch nhỏ.

Gần như không suy nghĩ gì, Êra cúi xuống. Cô bắt đầu nhặt hết vỏ sò này đến vỏ sò khác, mỗi lúc càng say sưa hơn với công việc vô thưởng vô phạt, quên cả thời gian và mặt trời đang lên ngày càng sáng rõ chiếu trên lưng mình.

Cô đi sâu hơn vào những vũng nước hình cánh cung, lắc chân bằng bạc óng ánh hòa trong lớp nước sỏi bọt lăn tăn. Dường như cô đã bước đi trên một chiếc cầu nhỏ vào một thế giới khác hẳn, một góc trời biệt lập, nhỏ bé mệnh mang của riêng cô.

Có một câu chuyện về trò chơi của người Nhật, bộ đồ chơi làm từ những mảnh vỏ sò riêng rẽ, người chơi cố tìm kiếm giữa muôn ngàn những mảnh rời rạc ấy, ghép cho thành một cặp vỏ thuộc về nhau – bởi vì hoa văn của chúng sẽ giống hệt nhau. Người ta tin rằng, trò chơi ấy cũng như một phép ẩn dụ, rằng giữa muôn vàn người trên thế giới này, chỉ có một người là mảnh ghép còn lại, luôn ở đó, chờ đợi được tìm thấy.

Hình ảnh khi ấy, cô như một thiếu nữ chỉ mới độ mười lăm, trong chiếc váy thủy thủ màu trắng mềm mại và chiếc mũ rom quai xanh, giày và túi xách xếp gọn trên bãi đá, say mê lượm lặt những mảnh vỏ đã bị lãng quên.

Giá như ai đó có thể nói cho cô biết, Đạt đang nghĩ điều gì. Giá như ai đó có thể nói cho cô biết, tương lai là gì. Không ngừng nỗ lực cười, cô sợ dừng lại chỉ một giây thì lòng mình sẽ bị muện phiền xâm chiếm như gió lộng.

Giá như ai đó có thể đảm bảo cho cô, mối tình này sẽ đơm hoa kết quả, có thể đảm bảo cho cô, tương

lai họ là thuộc về nhau. Vậy cô sẽ chẳng có gì để phải nuối tiếc.

Sợ hãi. Tình yêu là đã từng mất đi một lần, con người thậm chí không dám có được lần thứ hai.

Nụ cười của anh, nhạt hơn cả nắng, lại không có chút hơi ấm nào. Nụ cười ấy làm cô sợ.

“Em sao thế, Êra? Mặt tái đi thế kia?”

Tory tiến hai bước dài đến cạnh cô.

Tự cô cũng thấy máu rút khỏi mặt mình.

“Trời... trời nóng quá.” Cô đáp.

“Em mà sợ trời nóng?”

Anh nghi ngờ hỏi lại, cô đổi đề tài. “Mùa hè khó chịu quá. Đồng nghiệp rủ đi biển em lại không đi.”

“Đúng rồi, sáng mai đi biển đi. Trời đang đẹp. Lâu rồi vợ chồng mình không đi còn gì.” Anh cũng thuận miệng nói luôn.

“Không phải anh phải họp?”

Cái mặt Tory trông đến tức cười.

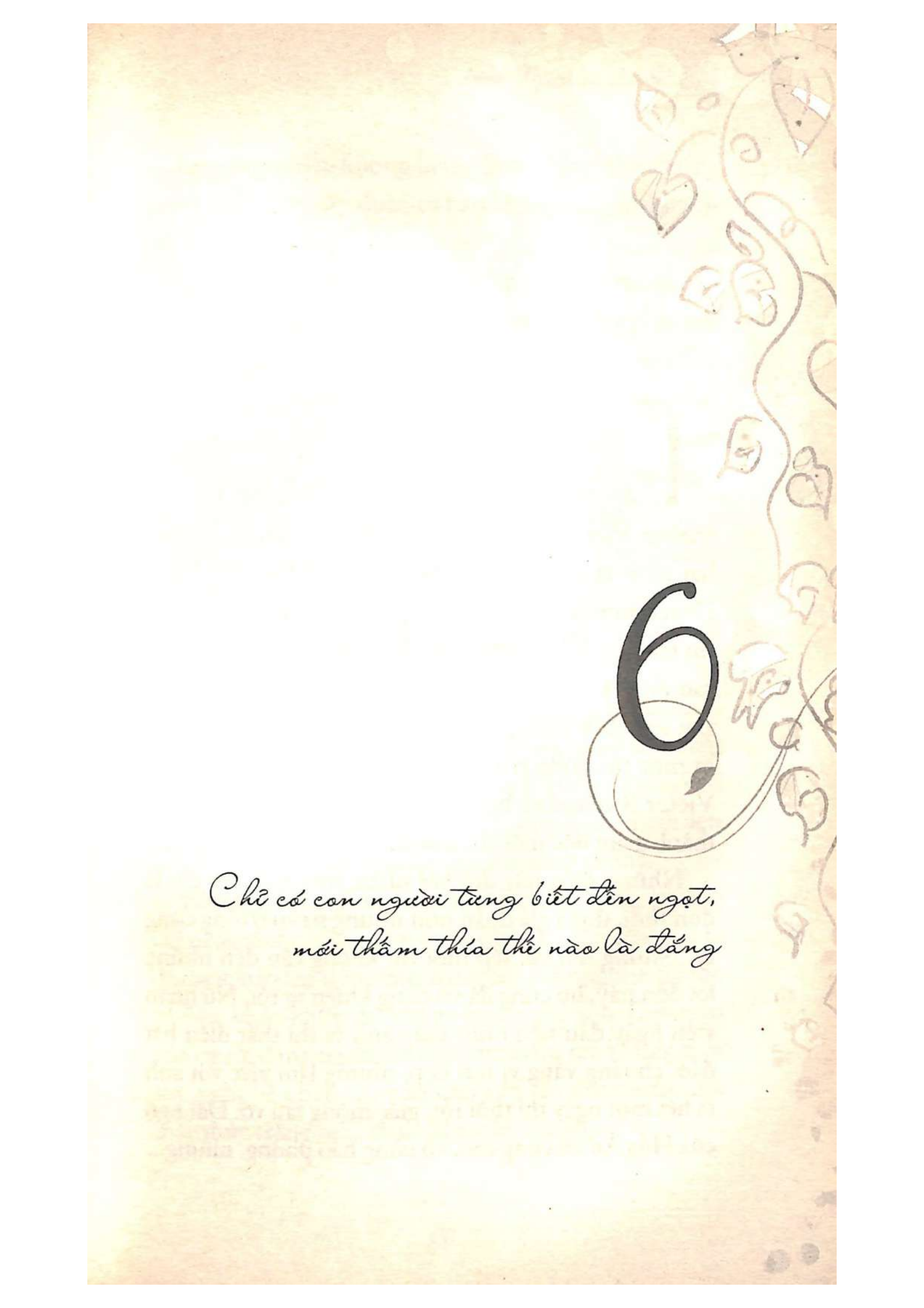
“Bản thiết kế mới nhận kia còn chưa vẽ được gì phải không?”

“Cái này...”

“Cơm áo không phải để đùa, chồng à. Ở nhà làm việc đi. Đi đi, vào trong phòng ngồi làm, để em nấu cơm!”

Êra dùng bạo lực đoạt lấy tám tạp dề, chống tay vào lưng anh đẩy vào phòng làm việc. Cô giống y như một bà vợ ép chồng lao động kiếm cơm. Anh y như người chồng bình thường đau khổ đi làm việc. Nghe văng vẳng đâu đó còn vang lên khúc *A hard day's night* hơi bị hài hước.

Cô kết hôn rồi, với người đàn ông mà cô yêu. Người đàn ông làm một công việc bình thường, bận rộn như người bình thường. Họ sống trong ngôi nhà nhỏ một phòng ngủ, không gian vừa phải. Ba ngày cô than tiền điện tăng cao một lần, mọi tuần không phải đi công tác thì anh đưa đón cô đi làm để tiết kiệm tiền xăng. Muốn đi chơi xa, tính trước mấy ngày, nhưng thỉnh thoảng vẫn cứ ra ngoài chơi. Đối với Êra, khi quay đầu lại đối mặt với phòng bếp, cô không thấy mình có gì hối tiếc, để đổi lấy những gì mình có được hôm nay.

6

*Chỉ có con người từng biết lên ngót,
mới thăm thía thế nào là đấng*

Tập đoàn Rutland bắt đầu đặt chân vào thị trường Việt Nam từ những năm 90, nhưng chỉ đến hai năm trước khi con trai tập đoàn này trở thành Development Director vùng châu Á thì đầu tư vào thị trường càng nhiều hơn, đặc biệt là H. Nơi đó, tòa cao ốc đen ngòm chọc vào bầu trời xanh ngắt được xây lên chín tháng trước. Đó cũng là thời điểm xảy ra một tin động trời trong nội bộ tập đoàn, khi mà Victor Rutland từ bỏ vị trí phụ trách khu vực, để trở thành giám đốc một chi nhánh nhỏ nhoi ở H, Hóa Ân.

Những điều này đối với nhân viên Hóa Ân chỉ là đồn thổi, đoán già đoán non những sự vụ ở tổng công ty. Nhưng đối với sếp mới thì không cần đến những lời đồn này, họ cũng đã vô cùng khiếp sợ rồi. Nữ nhân viên ngày đầu tiên nhìn thấy anh ta thì thất điên bát đảo, choáng váng vì trai đẹp, nhưng làm việc với anh ta hết một ngày thì thôi rồi, giấc mộng tan vỡ. Đãi ngộ của Hóa Ân vô cùng cao, vô cùng hào phóng, nhưng...

áp lực cũng nhiều không kém. Trời chẳng cho không ai cái gì bao giờ, tập đoàn tư bản không tặng quà miễn phí cho ai bao giờ.

Phong cách làm việc ở Hóa Ân rất nghiêm túc so với nơi khác, mỗi lần vào tòa nhà công ty đều phải trải qua hai lần quét thẻ ở máy kiểm tra an ninh và cổng thang máy – muốn vào ra nơi mình không có thẩm quyền là điều bất khả. Ngày chủ nhật vẫn có những nhân viên phải làm thêm, bộ phận bảo vệ ở đây làm việc hai tư giờ một ngày, bảy ngày một tuần.

Lúc này, người đàn ông đứng trước mặt hai ba bảo vệ, lớn tiếng đòi vào trong.

“Tôi là nhà báo,” anh ta đưa thẻ phóng viên ra, “tôi cần gặp giám đốc của các anh.”

“Muốn gặp thì liên hệ với phòng thư ký giám đốc.” Bảo vệ nói, giọng ôn tồn nhưng không nhân nhượng, chỉ tay. “Điện thoại phía lễ tân, anh cứ tự nhiên.”

“Tôi đã nói rồi.” Người đàn ông bực mình lên tiếng. “Tôi cần gặp anh ta, gọi Rutland ra đây.”

Không phải anh ta chưa liên lạc với lễ tân, nhưng chỉ nhận được câu trả lời cuộc đăng ký gặp của anh ta đã được báo lên trên, trên đang bận, không thể trả lời.

Tên khốn khiếp đó không muốn gặp anh. Con giận của người đàn ông đã lên đến cực điểm mà không một suy nghĩ về phép tắc nào còn cản trở được nữa, đôi mắt thức trắng mấy đêm liền vằn vệt đỏ.

“Gọi hắn ra đây!” Bảo vệ lúc này không khách khí nữa, trực tiếp hai người nắm lấy hai cánh tay của người đàn ông đó, xách ra ngoài. Lúc này, thang máy cao cấp ở chính diện vang lên một tiếng ‘ting’ mỏng manh thanh thúy, một người đàn ông bước ra.

Bảo vệ và nhân viên lễ tân lập tức đứng dậy chào ông ta. Lãnh đạo ngày này vẫn làm việc, nhân viên đương nhiên không thể nghỉ ngơi rồi. Người đàn ông lớn tuổi là thư ký cấp cao của công ty, theo sau là hai thư ký nữa, không cần để ý đến kẻ đang bị bảo vệ cưỡng chế đưa ra ngoài mà đi thẳng ra tiền sảnh đứng. Chưa đầy một phút, từ lối vào xuất hiện chiếc xe màu đen, nhanh chóng đỗ trước cổng công ty.

Trưởng thư ký nhanh nhẹn mở cửa xe, Victor Rutland xuất hiện không quá hoành tráng cũng không hề giản dị, mặc thường phục nhưng trên tay là bộ hồ sơ vừa đọc xong, tiện đưa luôn cho thư ký, cầm lấy một xấp giấy tờ khác, bước chân nhanh nhẹn rút ngắn khoảng cách từ cửa xe tới tiền sảnh trong chớp mắt.

“Hợp đồng đã chuẩn bị xong chưa?” Anh hỏi, nhưng bị ngắt ngang bởi tiếng la hét.

“Rutland, thằng khốn khiếp!”

Không khí trong sảnh tức thời ngưng đọng lại, tĩnh lặng đáng gờm. Đến chuông điện thoại hắn cũng không dám reo.

Victor Rutland hoàn tất chỉ thị vừa ra cho một

trong mấy thư ký. Anh ta nhìn sang kẻ vừa mắng mình, nét mặt một chút cũng không suy chuyển, ánh nhìn đầy uy quyền.

“Trần Trung Đạt?” Ngài Rutland không bao giờ quên tên một ai, trí nhớ vô cùng siêu phàm. Không nói thêm nhiều nhận gì, chỉ cần một ánh nhìn khiến trách là trưởng thư ký cúi đầu nhận lỗi.

“Tôi không ngờ anh ta đến tận đây, thưa ngài. Tôi sẽ sắp xếp ngay.”

Kẻ đang bị hai bảo vệ xách hai bên vẫn còn đang guồng guồng, tưởng Rutland sẽ tới hơn thua với anh ta, không ngờ được giám đốc Hóa Ân chỉ thờ ơ bước qua anh ta, để bảo vệ lôi Trần Trung Đạt đi, quay lại với giấy tờ và ba thư ký xung quanh, tiến về phía thang máy.

“Rutland, mày đứng lại. Nếu là đàn ông thì tự đến giải quyết với tao.” Đạt hét lên khi bảo vệ bắt đầu xách anh ta ra. Victor Rutland vẫn cứ đi về phía cửa thang máy vẫn đang mở sẵn, không để lại dù chỉ một cái liếc mắt, liên tục nói chuyện với thư ký, tiếng Anh thương mại tuôn ra như gió.

“Thả ra, tôi tự đi được!” Trần Trung Đạt vùng ra, không để mình bị kéo đi như một tên phá rối, vừa bước xuống mấy bậc thang cấp vừa quay lại cười khinh bỉ.

“Victor Rutland, nếu đây là cách anh muốn có được mọi thứ, thì anh sẽ không bao giờ đạt được đâu.”

Cửa thang máy khép lại, ánh sáng kim loại như thép đâm vào mắt người khác, chỉ trong tích tắc đã di chuyển tới tầng cấp cao.

Trưởng thư ký nén mồ hôi lạnh, nhìn sang ông chủ của mình. Victor Rutland giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục hỏi về các thông số. Hai nữ thư ký kia đi một thang máy khác ở bên cạnh, trưởng thư ký trả lời trong tâm lý hết sức lo lắng, nhưng cũng tự trấn tĩnh để thể hiện tính chuyên nghiệp được rèn rũa sau bao nhiêu năm đi theo ông chủ. Khi bước đến cửa phòng giám đốc, một trong hai nữ thư ký mới lên tiếng.

“Trang phục đã được chuẩn bị rồi, sếp.”

Tổng giám đốc bước vào phòng thay đồ rồi, trưởng thư ký mới có thể thở ra. Đi theo con người này đã nhiều năm, có thể được tin cậy trao cho nhiều trọng trách, nhưng ông vẫn không dám nói mình hiểu được một phần mười con người này, những điều như món ăn, âm nhạc, bài trí văn phòng, yêu cầu với nhân viên... tất cả đều có thể đoán, nhưng tư tưởng của anh ta giống như một hố đen không tưởng, không ai dám bước vào. Chuyện của Trần Trung Đạt cũng vậy, e rằng đến lúc nhắm mắt là trần trưởng thư ký cũng không bao giờ đoán được lý do tại sao giám đốc khiến ông làm một chuyện như vậy.

Tương tự, còn lâu ông mới dám hỏi sao hôm nay

giám đốc lại xuất hiện với gấu quần dính đầy cát, hay tại sao lại muốn mua một căn hộ rất bình thường ở khu phố cầu vòng – chẳng có tiềm năng nào về lên giá bất động sản, mặt tiền cũng không có, cửa sổ đằng sau lại nhìn ra vườn tre của một trung tâm cô nhi... Những việc thế này, chỉ có một cách duy nhất ứng xử là im lặng làm theo lời sếp. Người giàu như thế đấy, có muốn mua đất trên mặt trăng cũng đâu ai có ý kiến gì.

Hôm nay sai lầm của ông là xử lý việc của Trần Trung Đạt chưa tròn trịa, hắn ta cứng đầu ngoài dự đoán, nhưng ông cũng định đoái công chuộc tội. Trưởng thư ký mừng thầm, trong ngăn bàn ông lúc này đang đặt hồ sơ của một cô gái – đến bạn thân mẫu giáo của cô ta cũng tra ra rồi. Sau cuộc họp các giám đốc, ông chắc chắn đưa ngay lên cho sếp.

Sau đó, một thư ký hỏi ông về việc trong áo khoác của sếp có mấy vật lạ, bình thường giám đốc vẫn chỉ giao cho bọn họ gửi đến tiệm giặt ủi, trưởng thư ký không ngần ngại đáp ngay, cứ rửa sạch cát vào đó, đợi sấy đó đi. Chẳng cần biết vật đó là gì luôn.

Nattie vô cùng, vô cùng không vui.

“Đã nói là hai người cứ đi rồi mà!” Giọng cô không cần cố tình, vẫn cứ sẵn pha vào sự hờn dỗi không vừa ý.

Vic không đáp, mắt vẫn không rời tờ báo trên tay. Nattie không dám tiếp tục tỏ ra phật ý. Cô khá buồn

vì đến lúc này vẫn chưa hề có lời cầu hôn nào được đưa ra – đừng nói cô không lo sợ – nhưng cô vẫn cứ nén lòng lại. Bố cô nói rất rõ, lần này cô không được đùa chơi, mà phải bắt con cá này cho bằng được. Victor Rutland bên cạnh bộ mặt quyến rũ, thì tính cách hóa ra cũng rất khó đoán, cô không còn dám vọng động. Nattie chán nản, ban đầu anh theo đuổi cô rất nhiệt tình, tặng hoa, tặng quà, đưa cô đi ăn tối, đi xem phim, không tiếc tiền với bất kỳ yêu cầu nào dù là vô lý nhất mà cô có thể nghĩ ra. Bây giờ anh vẫn rất hào phóng, rất lịch thiệp dịu dàng, nhưng lại... tốt nhất cô không được xen vào công việc của anh.

“Anh à...” cô thở thê, tiến lại gần – đọc báo cũng không tính là đang làm việc đi? – đặt hờ cổ tay nón nà lên vai anh, chớp mắt chờ đợi một sự chú ý, “anh?”

Cô thật sự nghi ngờ trò chơi này rồi, giống như Era nói chơi dây thừng hoài có khi bị rấn cắn. Đúng bản chất đây là một cuộc tình công bằng mà cô muốn, anh cần danh tiếng và vẻ ngoài xinh đẹp của cô khi bước đi giao thiệp, cô được yêu chiều và đủ thứ quà cáp. Nhưng dần dần, cô thấy chẳng còn gì là sâu sắc. Cô cố nhớ lại cảm giác ban đầu gặp mặt, cô đã say vì anh, cô yêu anh mà.

“Sao?” Anh hỏi, gấp tờ báo lại, cô mừng vì anh nở nụ cười – nụ cười anh luôn nở vì cô, trong khi cô để ý anh bao giờ cũng rất lạnh nhạt với người khác,

nụ cười dành riêng cho cô mà thôi – và nhìn cô, “Có chuyện gì sao?”

“Là bố em, ông ấy muốn mời anh đến nhà ăn tối, có được không? Anh rảnh chứ?”

Vic khẽ cười, cô gái kiêu kỳ luôn muốn điều khiển mọi mối quan hệ với đàn ông, lúc này đã bám lấy anh, chớp mắt chờ đợi lời đồng ý của anh. Điều đó sao mà dễ dàng và hời hợt đến vậy?

Anh đặt một ngón tay lên cái cằm xinh xắn của cô, nâng nó lên như ngắm nghía, như đánh giá hồi lâu. Tạo vật này xinh đẹp làm vậy, được tạo hóa ưu ái làm vậy, cô ta làm gì biết thế nào là đau đớn, khổ sở chứ?

Thả chút dịu dàng và ấm áp vào ánh mắt và giọng nói của mình, anh khẽ cười với cô rất tự nhiên, “Đương nhiên là được rồi. Bác mời anh phải sắp xếp chứ. Có gì em cứ nói với Tony, ông ta sẽ xem lại lịch của anh. Chuộc lỗi hôm trước, em có muốn một chuỗi ngọc trai thật đẹp cho bữa tối đó không?”

Nattie sung sướng ôm chầm lấy anh. “Vic, em yêu anh nhiều lắm lắm, anh biết không?”

“Nhiều, nhiều như anh vậy.” Người đàn ông có đôi mắt xanh đáp, anh nâng cô lên, và đoạt lấy một nụ hôn. Tay Nattie nhanh chóng quấn lấy cổ anh, say sưa đu theo nụ hôn đó, theo niềm hạnh phúc đang vỡ òa ra vì nghe được lời ấy.

Chỉ khi nào biết được mùi hạnh phúc, thì khi bắt

hạnh đến nó mới càng đau đớn, càng bẽ bàng, càng nhục nhã.

Êra cảm thấy bất an. Cảm giác cô đơn lại bắt đầu dâng lên, cô có thể cảm nhận được cơn sóng sắp cuốn lấy mình. Cô muốn giữ lấy nụ cười, nhưng tại sao lại khó như thế?

Đứng một mình giữa bãi đỗ xe của siêu thị, cơn choáng váng tấn công cô. Khi nhìn thấy Đạt.

Đi cùng một người phụ nữ nữa. Họ bước nhanh về chiếc taxi màu vàng, sau đó mất hút. Cổ họng Êra nghẹn đắng.

Cô đã cố liên lạc với Đạt.

Điện thoại không bắt máy, gọi đến văn phòng cũng ắt ơ không nói máy được. Sáng nay, khi nỗi lo lắng dâng cao, Êra quyết định tới chỗ anh ở.

Đạt làm trong ngành báo chí, nhưng anh là trưởng phòng trong một công ty truyền thông, đó là ngành PR hơn là báo chí, nhưng ai cần biết sự khác biệt chứ? – Đạt luôn nói thế, một cách thất vọng về những gì anh đang làm so với những gì anh đã học. Cô thông cảm cho anh.

Điều duy nhất anh hài lòng ở sự nghiệp của mình là mức lương trung bình – đủ sống dư dả – và việc không bị ai sai phái. Sếp của anh cực kỳ dễ tính và đối xử nhiệt tình với nhân viên trẻ như thể việc đó

khiến ông cũng có vẻ trẻ trung hơn vậy, Đạt đã làm việc trong thời gian biểu hết sức thoải mái và dư dả. Vậy mà những lần cuối liên lạc, anh đều từ chối gặp cô vì lý do quá bận.

Tiiiiing... toong!

Êra chờ đợi.

Tiiiiing... toong!

Vẫn không có ai ra mở cửa.

Êra nhấn chuông lần thứ ba. Cửa sổ mở ra, nhưng cái đầu bồm xồm ngóc ra kia không phải của Đạt.

“Tìm ai?” Gã lèm bèm.

Không thể nào đây là bạn cùng phòng – thậm chí chỉ là bạn của Đạt. Anh không bao giờ kết giao với kiểu người thế này.

“Anh là ai?”

“Tôi là chủ nhà.”

“Vậy... đây không phải căn hộ của anh Đạt sao?”

Êra hỏi, tay nắm quanh quay túi xách vừa phòng bị vừa nghi ngờ.

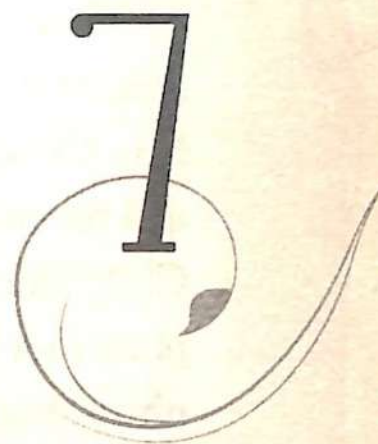
“Đạt? À, là tên chủ trước, đã nhượng phòng rồi, sáng nay.”

Giá lúc này có chiếc tên lửa bay lạc vào chỗ này, ầm một phát chắc cũng không làm Êra ngạc nhiên được đến thế.

Lúc này, cô lại nhìn thấy Đạt đặt tay lên vai của một người phụ nữ mặc áo khoác màu xanh. Hai người

Meggie Pham

vừa đi vừa nói chuyện, dường như không nhìn thấy ai xung quanh. Đạp mở cửa xe taxi cho đối phương, rồi cùng theo vào phía sau. Xe chạy vụt đi.

Lời yêu mỏng manh như màu khói
Di biệt lòng anh có đổi thay

—Xuân Quỳnh

Nattie dễ dàng trở lại tâm trạng vô cùng vui vẻ.

Cùng ngồi trong quán nước, Nat không ngừng xoay ống hút, cười nói với Êra.

“Cậu không giận ư?” Biết quá tính bạn đi, Êra sẵn sàng để bị trách cứ nửa ngày, không ngờ sự vụ lại khác hẳn. Cô không nghĩ có người đã giải quyết trước đó quá tốt rồi. Nattie vốn không phải người dễ tha thứ. Cô ấy thích sắp xếp mọi chuyện, bị trái ý dù chỉ một phân một ly, cơn cáu giận của cô ấy sẽ kéo đến nhanh như giông bão.

“Nào, tớ không giận đâu. Vic đã nói với tớ đó là anh ấy cũng muốn về làm việc, chúng ta sẽ đi vào hôm khác được thôi...” Hóa ra đó là lý do. “Anh ấy cũng đã tạ lỗi với tớ rồi, bằng một chuỗi ngọc trai. Thư ký của anh ấy bảo tớ chọn, nhưng tớ không muốn tỏ ra mình đào mỏ, nên sẽ không... ừm, quan tâm đến giá cả, có điều tớ đã nói với Tony – cái ông thư ký ấy – nhất

định tớ muốn ngọc trai do Thái Kim chế tác. Cậu sẽ kiểm tra giúp tớ chứ?”

Êra muốn đảo mắt, Nat phá ra cười.

Dùng trang sức để chuộc lỗi, cách của người đàn ông này nằm ở bậc thấp nhất của sự lãng mạn, bởi Êra tin rằng anh ta tặng đồ không phải là vừa quý xuống vừa xin lỗi đâu, mà là kiểu em-thích-gì-cứ-chọn,-anh-xong-rồi-nhé mà thôi.

“Cậu biết không, anh ấy sẽ đến nhà tớ hôm nay, chiều người ta sẽ mang ngọc trai đến cho tớ mang vào buổi tối, tớ nghĩ... anh ấy sẽ cầu hôn!” Nat dừng lại, ánh mắt lấp lánh đặc ý nhìn Êra chờ bạn hỏi, khi thấy bạn không nói gì được, cô nôn nóng nói tiếp luôn. “Hôm trước anh ấy đã bảo anh ấy yêu mình – rất nghiêm túc chứ không bóng gió như trước nữa. Và anh ấy cũng rất nghiêm túc trong việc đi gặp bố, rồi sau đó chắc chắn anh ấy cũng sẽ muốn tớ đi gặp nhà Rutland... sẽ rất mau thôi, tớ tin thế!”

“Tớ ghét phải làm cậu thất vọng, nhưng cậu chắc chứ? Từ tình yêu đến hôn nhân là cả một khoảng cách, lại còn...”

“Đừng, đừng, đừng!!! Êra, tớ tin vào linh cảm của tớ, tớ nhất định trở thành giám đốc phụ nhân của Hóa Ân, không chừng còn... tập đoàn Rutland có quy mô thế nào, cậu biết không? Bố chỉ có mình tớ, nếu anh ấy cưới tớ, tớ sẽ mang Thịnh Nhã cho anh ấy, rồi...”

Rõ ràng là Nattie đã nghĩ rất nhiều về chuyện này, với đủ lý lẽ mà cô cần để tin vào điều cô muốn.

“Ừ, nếu thế thì tớ sẽ chúc mừng cậu, Nat.” Êra chân thành nắm lấy tay bạn. Con gái mà, bao giờ cũng cần có những lời chúc phúc, những cái nắm tay động viên.

Nat vui vẻ cầm tay Êra, nói, “Ừa, tớ cũng chúc mừng cậu, Êra, vì sẽ trở thành phù dâu chính.” Cậu ấy đã tính xa đến thế rồi. “Dĩ nhiên là phải vậy, không có gì lạ cả, chúng ta sẽ chọn váy phù dâu theo màu da của cậu. Và... vì kết hôn trước, tớ đã thua cuộc!”

“Thua? Ôi không, Nattie, cậu vẫn cứ nhớ cái lời hứa buồn cười đó á?” Êra không tin nổi, tâm trạng thế nào cũng phải bật cười. “Không thể nào.”

Lúc còn nhỏ, mấy đứa bạn gái chơi với nhau, vẫn cứ hứa linh tinh rằng, khi nào đứa đầu tiên kết hôn, từ bỏ đời độc thân là có lỗi với các bạn, phải đưa cả mấy cô bạn cùng đi trong tuần trăng mật ở nước ngoài – một chuyến đi chơi miễn phí phá cô dâu chú rể.

Đừng nói đó chỉ là con nít hứa chơi, nếu bảo Êra phải đi theo cản trở tuần trăng mật của người ta – của Nat với cái gã nước ngoài lạnh lùng đó – cho gì cô cũng không dám đi đâu.

“Tớ sẽ không nói giỡn đâu. Vic cũng sẽ đồng ý – tất nhiên là cái gì tớ muốn anh ấy cũng sẽ chiều. Còn nữa, không biết bạn Vic thế nào, nhưng ta sẽ xếp Đạt vào một trong những phù rể, lúc đó phù dâu phù rể

một cặp, tó tung hoa cưới cho hai người... Êra, làm sao thế?”

Bất giác lông mày cô chau lại. Nhìn thấy bạn trầm xuống, Nat mới nhận ra từ đầu đến giờ, tuy tỏ ra vui vẻ với cô, nhưng Êra nói rất ít, từ lúc xuất hiện đã có hơi hướng ử dột.

“Tớ xin lỗi, có phải vì tớ nhắc đến chuyện kết hôn không? Tớ cứ tưởng cậu đã... bình thường trở lại rồi. Tớ không nghĩ cuộc hôn nhân đó...”

“Không phải đâu.” Êra nói ngay trấn an. “Không phải chuyện đó, tớ mừng cho cậu mà, chỉ là chuyện Đạt...”

Êra không biết nói thế nào nữa. Cô không biết làm sao kể được với bạn mình rằng, đã mấy tuần nay, cô không gặp được Đạt chứ? Đến nhắn tin cũng hiếm khi được anh trả lời. Cho dù lần cuối gặp nhau tình cảm giữa họ còn rất tốt, anh chẳng có gì khác thường.

Ngoại trừ anh chuyển đến khu trọ đường R. Không nói với cô một câu. Êra kể cho Nat chuyện đó.

Cô không muốn kể, cũng không muốn nghĩ đến người phụ nữ trước trung tâm thương mại.

“Nhưng Êra à, làm sao lại thế được!” Nat kinh ngạc thốt lên. “Không phải cái chỗ đó là... là... Chẳng biết làm sao nữa, Đạt không giải thích với cậu ư?”

Êra lắc đầu. “Tớ cảm thấy gần đây anh ấy thật xa lạ. Hoặc là vì chúng tớ cũng chỉ mới quen nhau, không

hiếu nhau nhiều như tớ vẫn tưởng. Đùng một cái, anh ấy như mất tích, bốc hơi khỏi cuộc sống của tớ sao mà dễ dàng vậy. Và tớ tìm anh ấy sao mà khó thế? Tớ cứ nghĩ mãi về việc này, xưa nay cũng là anh ấy chăm sóc tớ, tớ rất ít khi... chủ động liên lạc. Có phải vốn dĩ tớ quá thờ ơ với anh ấy không?”

“Quên đi. Chỉ tại cậu quá bận rộn rồi thôi.” Nat an ủi bạn ngay. “Vừa đi làm ở công ty, vừa hoạt động tình nguyện, đủ thứ... cậu ôm quá nhiều việc vào người. Nhưng chắc Đạt đã quen rồi chứ! Chuyện này không ổn rồi, có cần tớ tìm hiểu giúp cậu không?”

“Cậu tìm hiểu gì chứ!” Êra khẽ cười buồn. “Tớ định mãi mà không liên lạc được thì sẽ tìm đến chỗ anh ấy xem sao...”

“Không phải cậu đến cái khu R đó chứ?”

“Không, cậu đừng lo, tớ định tới tìm anh ấy ở công ty.”

“Tớ đi với cậu.” Nat hăng hái nói ngay. Lý do mà họ thân thiết có lẽ là vì thế này, Nat không hề có anh chị em, còn Êra thì đã quen với cá tính như Nat, như bất kỳ một chị em gái nào của cô. Với người khác, Nat có thể kiêu hãnh và phách lối, thích tỏ ra mình quyền quý, thời thượng, có tầm ảnh hưởng ra sao. Nhưng với Êra, là bạn bè, cô ấy rất thật lòng.

Êra gật đầu, trong lòng không ngăn được muộn phiền giăng phủ, đang lúc ấy thì điện thoại reo. Êra

nhìn vào nó, ngẩng đầu lên và nói với Nat một cách không cần thiết – vì Nat đã chủ động nhìn sang, “Là Đạt.”

Trên đời này có một loại người nuôi dưỡng những ảo tưởng tinh thần chỉ thỏa mãn niềm dục vọng của bản thân – Anthony nghĩ khi bước trên hành lang ẩn từ phía sau lưng phòng làm việc chính trên tầng hai mươi tư tới thang máy VIP – đôi lúc cũng như là thỏa mãn thói bệnh hoạn.

Chính xác Vic đã gọi đó là một chứng bệnh, hội chứng người hùng.

“Anh ta cho rằng nhờ bản thân mà thế giới sẽ thay đổi – quét sạch những xấu xa dơ bẩn của thế giới này chỉ bằng phút hứng khởi của tinh thần trượng nghĩa mù quáng. Bản thân hành động của anh ta dơ bẩn hay không không thành vấn đề.” Anh nói. “Đó không phải là người hùng, chẳng qua chỉ là một kẻ ngu dại chơi trò trẻ nít.”

Bản thân Anthony không hiểu hoàn toàn lời nói của Vic – chỉ có sự khinh miệt và thương hại của anh là dễ nhận thấy hơn cả. Niềm thương hại, bản thân nó lại còn khiến người ta nhục nhã hơn cả thói ưa khinh miệt của người đời. Ông nghĩ mọi kẻ mắc chứng người hùng kia đều ghét cách nhìn này của cậu chủ, không riêng gì Trần Trung Đạt.

Trưởng thư ký của tổng giám đốc Hóa Ân đợi ông ở sảnh riêng, mang theo giấy tờ lần này có thể đuổi hẳn con nhặng làm phiền sắp lớn.

Ông ta đã theo làm việc nhiều năm, nhưng vẫn không hiểu tính cách của Vic nên mới để xảy ra sự cố vừa rồi. Anh làm việc, yêu cầu nhanh, gọn, và triệt để - Lần này Anthony phải hướng dẫn lại đôi chút cho ông ta.

Cái kẻ lằng xằng muốn tiêu diệt người xấu, lại nhằm đúng Hóa Ân để làm. Điều đại dột nhất là muốn đột nhập vào hệ thống thông tin được bảo mật đến từng tiểu tiết. Nếu muốn làm người hùng, đáng ra cậu ta có thể chọn chỗ khác. Nếu Vic làm việc mà có từng để lộ thông tin nào cho đối phương – thì đó không bao giờ là sơ suất, mà là sự sơ hở có tính toán của ngài ấy.

“Có lẽ hẳn mang ác cảm với bản thân tôi. Hoặc ở tôi có điều gì đó gọi cho hẳn cảm giác nếu đánh bại được tôi, thì đã đánh bại được hiện diện của quý sa tăng.” Vic cười hài hước.

Ông dám cược với linh hồn, chẳng ai từng thấy Vic cười thành tiếng mà không lạnh gáy.

“Cũng có thể đó chỉ là tên ngốc tình cờ nhận thấy sự chênh lệch về những con số. Hóa Ân là con mối lớn, nếu chọn để làm cú đánh đầu tiên, cảm giác thành tựu người hùng mới mạnh mẽ.”

Bệnh tướng, Anthony xem xét giấy tờ mà trưởng

thư ký giao lên, kẻ ngu ngốc bị hủy hoại không chỉ vì ngu ngốc, mà bởi đã ngu ngốc lại còn tham lam.

Ảo vọng anh hùng và bi kịch của nó là, hắn ta chỉ có một tội lỗi: không biết mình ngu ngốc.

Vic đánh một dấu đỏ lên tờ báo cáo thuế trước mặt. Nó là một vết chấp vá rõ ràng, nhưng quan trọng. Nó là kế hoạch với nước lù của anh. Vic luôn luôn cẩn trọng.

Sẵn sàng đối phó với mọi tình huống, điều đó có nghĩa là anh có khả năng tạo ra hàng trăm ngàn cái bẫy – luôn luôn dư nguyên liệu – cho bất cứ kẻ khờ nào muốn sa chân vào.

Tội của Trần Trung Đạt không lớn không nhỏ, chỉ là căn cốt để hủy hoại anh ta: không biết khả năng của mình, không biết mình đứng ở đâu trên thế giới này.

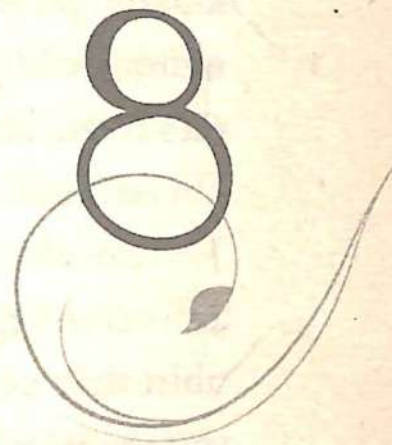
Đặt báo cáo sang một bên, anh bước đến cạnh tủ âm tường, lấy ra một ly nước trong.

Có những người đơn giản được ban cho một cuộc sống bình thường, sống giản dị, yêu giản dị, sau đó chết đi giản dị. Nhưng có những người, phải đấu tranh cho cuộc sinh tồn. Trượt dài trên con đường tìm vị trí của bản thân mình. Có những kẻ phải bán linh hồn cho quỷ để giữ lấy linh hồn. Có những kẻ muốn giữ lấy chút ý nghĩa của việc mình tồn tại, điên cuồng cứu vãn bất kỳ mối liên hệ nào còn lại của y với thế giới này, kể cả những liên hệ đã thuộc về thế giới bên kia.

Meggie Phạm

Có những kẻ, thậm chí thờ mà không được sống.
Vic uống một ngụm nước, sự vô vị của nó đủ khóa
lắp cơn khát trong anh, không hơn.

Không được tồn tại.

Sau cùng, tôi phát hiện ra rằng
tình yêu không phải là một trạng thái
của tâm hồn, mà là dấu hiệu
của duyên số

— Gabriel García Márquez

Đặt ngồi trong quán cà phê. Bầu trời bên ngoài phụ họa cho tâm trạng u ám của anh. Anh nhìn ra cửa sổ. Khung cảnh diễn ra trước mắt như trong một khoảnh phim quay chậm. Cô đang đứng đó, ngay trước ngưỡng cửa, cầm lấy chiếc ô màu hoa vân anh. Sau này rất rất lâu, anh vĩnh viễn không quên được cái màu ấy, khi cô bước xuống tam cấp, hòa vào dòng người.

Anh nhìn thấy cô va phải một người đi áo mưa, anh có thể nhìn thấy cô cúi đầu, nhìn thấy cô rời đi, nhìn thấy cô bước tiếp, vượt qua vỉa hè, đặt chân lên vạch ngựa vằn.

Anh nhìn cô đi, đi mãi, anh thấy sự hoang mang trong bước chân của cô, sự bối rối khi cô chạm phải người qua kẻ lại, trong một giây cô trông như mất phương hướng.

Êra!

Đạt muốn đứng phắt dậy, chạy ra giằng lấy cây dù trong tay cô, chạy ra ôm lấy cô, xin lỗi cô,... giữ lấy cô. Anh muốn vùng lên, vượt qua đoàn người bắt lấy cô. Nhưng anh không.

Cô đứng lặng một chút, giống như tự chủ lại hành động của bản thân, sau đó mới tiếp tục bước đi, một phút cũng không chần chừ, một giây cũng không ngoái lại phía sau.

Nắm chặt lấy tay mình, anh nhìn như bị thôi miên ra ngoài cửa sổ, một ngón tay cũng không dám cử động, chỉ sợ không giữ được mình. Anh quên cả thở, khoảnh khắc ấy kéo dài vĩnh viễn, khi cô đặt chân được sang bên kia đường, khi cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Chưa bao giờ trong đời anh cảm thấy đau khổ đến thế. Hối hận trù lên như một con lốc cuốn lấy anh, con người như rơi xuống vĩnh viễn. Cho đến khi thực sự đánh mất cô rồi, anh mới biết mình đã thực sự yêu cô đến thế. Anh nhớ, nhớ từng lời anh vừa bảo với cô, như những mũi dao đâm vào chính tâm can anh.

“Êra, bọn mình chia tay đi.”

Cô hỏi tại sao. Anh nói, họ yêu nhau đã năm tháng, nhưng xa không hề nhớ, chia cách không có nôn nóng, một chút lo lắng cũng không có. Anh nói, họ yêu nhau năm tháng, nhìn nhau cười nhưng tình cảm chỉ như anh em thân thiết, một chút hôn yêu kịch tính cũng vắng bóng. Anh nghĩ, họ chỉ hợp làm bạn, không hợp yêu đương.

Cô nói, quá đột ngột, cô không tin anh suy nghĩ như vậy. Phải, cô nói cô không tin. Anh nói, anh sắp rời đi. Anh đã đăng ký vào tổ chức tình nguyện

cứu trợ cá voi, trước mắt sẽ đi Úc học tập ba tháng, những chuỗi ngày sau đó, chắc cũng không về nước nữa. Tốt nhất là họ chia tay, anh không muốn làm lỡ hạnh phúc của cô.

Êra càng ngạc nhiên nhìn anh, sao cô hiểu được chứ? Cho dù họ có cảm phục mọi hành động cứu thế giới tự nhiên, họ có muốn đóng góp thế nào, cô chưa từng nghĩ được chính anh sẽ ra đi như thế. Đừng nói cô, cả anh còn không đoán trước được là...

“Anh... có người con gái khác phải không?”

Rốt cuộc cô đã hỏi anh. Đạt không còn cách nào để trả lời cô.

Cô nói, từng nhìn thấy họ ở đường V.

Anh chỉ có thể trả lời, đó là em gái phó giám đốc của anh. Anh không nói, đó là người viết đơn xin nhiệm gửi anh đi lần này. Rất nhiều chuyện, anh không thể nói với cô. Từ nay cũng không còn nói được với cô.

“Anh xin lỗi.”

Êra cảm thấy chuyện này là mơ hơn là thực.

Anh nói, họ yêu nhau năm tháng mà tình cảm cũng chỉ như anh em. Buồn cười, không phải hơn một tháng là anh đã mất tích rồi sao? Anh nói, thiếu vắng kịch tính cao trào, anh thấy họ thích hợp làm bạn bè hơn là quan hệ yêu đương.

Cô bước vội, bước đi thật xa, thật nhanh, rồi cô trấn tĩnh, cô biết mình phải trấn tĩnh.

Lấy máy ra gọi cho Nat, trong đầu vẫn nghĩ đến lời nói tàn nhẫn của anh. Anh nói, anh đi xa, biết cô là kiểu người sẽ đợi, anh không muốn làm lỡ tương lai của cô, thấy rằng tình cảm của họ không đến mức đó, không đáng.

Nhạc chờ của Nat réo rất trong tai cô. *Not just for a weekend.*

Gave my heart to a broken dream. Rộn rạo vô nghĩa.
Cô chờ, chờ mãi, mất kiên nhẫn với khúc tình ca ấy. Rộn rạo vô nghĩa.

Lòng cô đặng, tâm cô hoảng loạn, chỉ cần Nat nhắc máy chậm một giây, cô sẽ loạn mất.

“Nat?”

“Êra, Êra, cậu gọi đến thật đúng lúc, tớ buồn chết mất thôi.” Giọng Nat vỡ òa bên máy điện thoại, như cuối cùng cũng được trút bầu tâm sự. “Cậu biết không? Tớ không hiểu sao lại thế? Tớ chẳng hiểu anh ấy nghĩ gì. Cậu biết không?”

“Không...” Êra nói nhỏ. Chợt nhận ra *anh* ấy đối với Nat...

“Vic, Vic ấy! Anh ấy chẳng nói gì cả, một chữ bàn về hôn nhân cũng không. Có phải không? Cả buổi chỉ toàn nói chuyện kinh doanh với bố tớ, tin nổi không chứ? Cưới tớ thì Thịnh Nhã cũng là hồi môn luôn, của anh ấy luôn, có gì hệ trọng hơn chứ! Tớ không cam tâm!!! Oa oa oa...”

Tiếng khóc tuôn ra thật dễ dàng, mà Êra phát hiện

hóc mắt mình vẫn khô ráo, lòng cô đau như vậy, tại sao nước mắt vẫn không xuất hiện. Cô tuyệt tình vậy sao?

Anh mong, em sẽ không quá đau lòng. Em không biết, nụ cười của em rất đẹp, anh vẫn nghĩ nó như mặt trời. Nhưng đôi lúc anh nghĩ, mặt trời này là với tất cả mọi người, anh không phải người duy nhất.

“... đúng là mất hứng, tớ chán chán chán chán quá Êra ơi!!!”

“Bình tĩnh đi Nat,” cô nghe thấy một ai đó nói, một ai đó bình tĩnh và nhạt thếch đang nắm lấy điện thoại mà nói, “trước sau gì cậu cũng xác định anh ấy là của cậu, vậy thì vội gì chứ? Đừng lo nữa, mau bình tĩnh đi. Tớ có chút việc, xin lỗi, mai chúng mình nói tiếp nhé, cúp máy đây!”

Tắt điện thoại rồi, trời cũng dừng mưa. Cô trở thành một sinh vật được làm bằng nước, không có cảm xúc gì, không còn cảm nhận gì nữa. Như thể một ai khác, một ai khác đang mượn lấy cơ thể cô mà cất điện thoại vào túi xách, tuần tự gập dù, bước đi, từng bước đều đặn vững vàng. Cô tách ra khỏi cơ thể mình, nhìn thấy nó dễ dàng hành động, dễ dàng hít thở, dễ dàng tiếp tục.

Chẳng biết đã bao lâu, cô về tới nhà, nhẹ nhõm khi thấy cái màu xanh ngắt của tấm cửa đồng. Căn nhà yêu quý, Êra bước vào, khẽ lay cây dù cho bớt nước, treo vào móc, mở cửa, để lại giày, mang dép lông, cởi áo khoác vì trong nhà rất ấm, bước qua hành lang.

Vào đến bếp, cô phát hiện mình đã lại có thể cười, nhìn thấy quang cảnh trong bếp.

“Téc!!!!!!” Poly hét lên, vang động đất trời. Chính là khung cảnh này, chị Cal đang ngồi bên bàn tròn, vừa uống trà vừa đọc tạp chí nội thất, Clio ngồi cạnh chị, đang thêu dở, Poly đứng bên bàn bếp, lăn bột, mà Téc thì đang... rõ ràng là ăn vụng, trên má còn dính chút bột bánh màu trắng. Urani bật cười, con bé cũng vừa từ cầu thang đi xuống.

“Có món gì ăn vụng được đấy ạ?”

“Không có gì, trừ phi em định giúp chị đấy!” Poly nói, không để gì cười nổi vì Téc đã làm bột dính lung tung khắp. Rất khó để chọc giận Poly, cách duy nhất chính là... làm hỏng vụ làm bánh của chị ấy.

“Mấy đứa cứ tự nhiên, chỉ cần đến giờ, phòng bếp trở lại như trước khi mấy đứa mượn là được rồi.” Chị Cally vừa nhấp trà, vừa điềm nhiên nói. “Em về rồi à, Êra?”

“Vâng ạ. Chị Pol, có cần giúp không?”

“Kéo con bé Téc này ra ngoài cho chị thì được. Téc, đâu đó là để trang trí!!!”

“Bánh là để ăn, cầu kỳ như vậy làm gì chứ?” Téc le lưỡi, quay sang nháy mắt với Êra. “Em sẽ giúp chị dọn dẹp là được.”

“Định nghĩa dọn dẹp của chị là tống hết vào bồn rửa đợi một vị tiên xuất hiện thì có.” Clio nói đâu đó sau khung thêu.

Mỗi người một tiếng, căn bếp sôi động này là trái tim của ngôi nhà. Êra không nói nhiều, nhanh chóng đem túi xách và áo khoác về phòng, rồi trở lại phòng bếp. Cô không biết nói gì về chuyện Đạt, cũng chỉ muốn quên đi. Trong nhà cô chỉ biết cô đã hẹn hò trở lại, ai cũng vui mừng biết mấy. Đến Cally cũng từng nói, cô cũng nên nghĩ đến yêu đương chứ đừng chỉ lo cho người khác, để quên chuyện quá khứ sớm một chút. Bây giờ nếu nói cô chia tay, mọi người sẽ buồn bã, và thương cho cô.

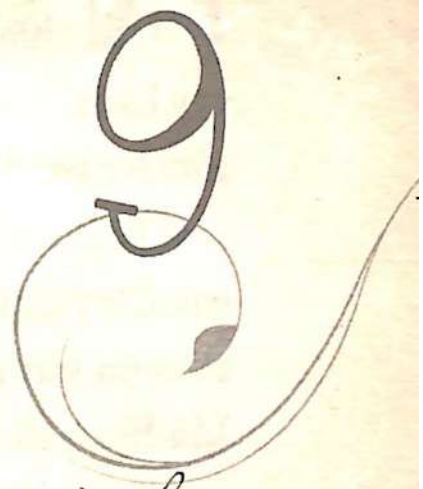
Téc làm đổ hũ đường, Poly ré lên, cô quệt một vệt kem nền lên mặt nó. Cười, cười, mau cười thật thật tươi.

Đêm hôm đó, khi cô leo lên giường sau một buổi “chiến đấu” trong nhà bếp, nụ cười vẫn đọng lại trên môi.

Poly nói ngủ ngon rồi kéo rèm quanh giường ngủ lại, sau đó... rút điện thoại ra nhắn tin cho bạn trai. Êra khẽ cười, cũng chúc chị ấy ngủ ngon.

Trăng chiếu vào tận trong giường, nhìn thấy bóng chị ở bên kia vẫn đang thức, Êra nhìn đắm đắm lên trần giường, những hoa văn của tấm rèm mờ ảo trong bóng tối. Cô biết, trong lòng cô, một cái gì đó vẫn đang bị tê liệt, một cái gì đó vẫn chưa thể mở ra.

Sáng mai, cô sẽ đi thăm họ.

Đôi khi em tự hỏi, chúng ta thuộc về nhau
tự bao giờ
Là một khoảnh khắc, trong một ánh nhìn
Lật mởng mạnh mẽ nỗi đau của anh
Đã thấm cùng nỗi đau của em
Trong một nhịp đập gọi là vĩnh cửu

Nghĩa trang buổi sớm, mặt trời còn bị mây trắng vây hãm, màn sương lãng đãng vây phủ, cho biết ngày rồi sẽ nắng lắm.

Ở cái nơi an nghỉ vĩnh viễn của biết bao con người này đây, rất nhiều người cho nó đáng sợ, kể những câu chuyện kinh khủng, trong lúc này lại rất thanh bình. Mà Êra vẫn thường tới đây, để cảm thấy bình yên.

Mẹ cô là người đầu tiên không được an táng trong nghĩa trang gia tộc, mà nằm một mình trong nghĩa trang thành phố. Cô biết, hai năm trước ông nội từng nói cải táng cho mẹ, nhưng bố cô đã từ chối. Sau đó, ông nội đã qua đời.

Nơi này, ngôi mộ nhỏ, bên cạnh còn có một khoảng đất trống bố đã đặt sẵn, là khi lìa bỏ thế giới này, ông cũng sẽ trở về bên cạnh mẹ cô. Cho nên mẹ chắc chắn sẽ không cô đơn. Êra như thường lệ, thấp nhang cho

người phụ nữ đã sinh ra cô, mang cho bà một bó hoa thật đẹp, ngồi bên bà một lúc. Thỉnh thoảng cô vẫn đến đây, chỉ để ngồi mừng tượng lại khuôn mặt bà. Cô không nhớ được, thường là chỉ nghĩ đến bà qua những tấm ảnh cũ chụp từ những ngày xưa xưa khi bà còn bông cô trên tay. Nụ cười của mẹ vô cùng hiền từ. Tình cảm con người lạ thường như vậy, cô không còn nhiều ký ức về bà, từ “mẹ” với cô đáng ra chỉ là một khái niệm, thế mà cô vẫn cảm nhận được sâu sắc cái tình cảm gắn bó tự nhiên từ khi chào đời. Cô đau khổ, luôn đến đây, và một chút duy tâm, cô nghĩ hồn phách bà vẫn ở đâu đây, an ủi cô.

Gia đình cô đã trải qua rất nhiều khó khăn, nhưng những năm tháng ấy mẹ cô vẫn tần tảo chăm sóc cho chị em cô được đủ đầy, dạy họ yêu thương lẫn nhau, và yêu thương người khác. Mẹ luôn nói với cô như thế, trên đời này biết bao người khổ sở hơn mình, nhưng họ cũng xứng đáng được hưởng hạnh phúc như vậy, nếu mọi người biết san sẻ, thì mọi người đều có thể hạnh phúc. Nói rằng, hãy mỉm cười, vì con không thể biết người đối diện đang khó khăn thế nào, một nụ cười có thể làm nhẹ đi những đau khổ của họ biết bao nhiêu. Đó là cách bà dạy cô làm những điều kỳ diệu.

Lúc này, cô hiểu điều đó hơn bao giờ hết. Một nụ cười, giản dị, mà có cảm giác an ủi và bình yên làm sao.

“Mẹ ạ, mọi người đều khỏe mạnh, mọi người đều sống rất tốt.” Cô nói thành tiếng. Không hiểu sao Êra luôn nghĩ, mẹ cô sẽ thích được biết điều đó. “Con cũng rất ổn.”

Cô nói rất thật với lòng mình.

Rời khỏi chỗ mẹ, đi bộ thêm một quãng nữa, ở phía khác của khu nghĩa trang, sát mép rừng thông, có một ngôi mộ đơn sơ hơn, cô độc hơn. Cô mang hoa tới, vì trên đời này, cô là người thân duy nhất của anh, người duy nhất cho đến trọn cuộc sống này sẽ còn đến thăm anh.

Cho dù sau này, cuộc sống của cô có thay đổi thế nào, cô sẽ không bao giờ thay đổi, vẫn sẽ đến tìm anh.

Cô đặt hoa lên mộ Vĩnh. Ngôi mộ xây theo ý anh, giản dị chùng nào tốt chùng ấy. Cô biết, anh muốn trăm năm sau, khi cả người cuối cùng viếng thăm anh cũng không còn, vậy cát bụi sẽ càng sớm tan vào với cát bụi. Trên bia mộ, anh cũng bắt cô hứa, nhất định không được khắc tên ai ngoài tên anh.

Cả cô cũng không.

Sau khi anh đi rồi, em nhất định phải giữ lấy nụ cười đó, tìm một người trân trọng nụ cười đó của em, tiếp tục sống hạnh phúc. Quên anh đi cũng được, bởi vì điều anh muốn thấy, chỉ là nụ cười của em.

Những ngày tháng cuối cùng của anh trong bệnh

viện, cô lúc nào cũng túc trực bên anh, một bước cũng không dám rời đi, cũng không dám khóc thầm dù chỉ một tiếng, chỉ sợ đánh thức anh, chỉ sợ anh không vui. Lúc nào bàn tay cũng đan lấy bàn tay, thế nhưng, cuối cùng anh vẫn bị cướp khỏi tay cô.

“Vĩnh...” Êra thốt lên tên anh, cảm thấy mình nhỏ bé, cảm thấy mình đơn độc biết mấy từ khi anh đi.

Cô gọi tên anh, cuối cùng cũng đã có thể bật khóc. Bàn tay đặt lên mộ anh, cảm nhận được sự lạnh lẽo của lớp đá đâm vào lòng mình. Con người này ra đi mãi mãi rồi, cô phải tiếp tục sống, tiếp tục cười vì anh. Nhưng mãi mãi anh cũng không thể nhìn thấy cô cười nữa rồi. Mãi mãi cũng không thể nắm lấy tay cô.

Cô biết anh ghét cô khóc, nhưng cô cũng biết anh sẽ không bao giờ ép cô cười khi lòng đang đau khổ. Cô chỉ đau đớn bởi vì lúc này không có anh ở đây, gọi lên nụ cười cho cô.

Nước mắt rơi không lặng lẽ, cô khóc nức lên, biết tiếng khóc của mình chẳng đánh thức ai được nữa.

Chẳng thể nghe thấy tiếng anh thì thầm, đừng khóc...

“Đừng khóc.” Giọng nói vang lên bên tai cô, khiến Êra giật mình, ngước lên nhìn anh.

Mặt trời đã thoát khỏi mây từ lâu, thế nhưng, mặt trời buổi sáng trông sao mà lạnh lẽo. Anh mặc áo sơ mi, không cài nút trên cùng, ánh mắt nhìn cô không sao thấu được.

Thất thần, rồi cô mới nhận ra anh đang đưa cho cô một chiếc khăn tay.

Cô bối rối cầm lấy, chưa định thần được thì người kia đã bỏ đi. Êra đứng dậy, nhìn thấy bóng anh ta đi sâu thêm một đoạn nữa vào rừng thông, sơ mi trắng ần ần hiện hiện giữa những tầng lá.

Cô quay sang nhìn bia mộ của Vĩnh. Khóc xong, trong lòng cũng nhẹ đi. Cô biết, chính anh đã giúp cô khóc được, cũng bớt đau đớn hơn. Chỉ bằng việc anh đã từng tồn tại, từng yêu cô nhiều đến thế, đã là sự an ủi đối với cô kể cả khi anh không còn nữa.

“Cảm ơn anh, Vĩnh.”

Cô nói rồi, đứng lặng một lúc bên mộ của anh, cho đến khi ánh mặt trời ngày càng gay gắt, hơi lạnh trên lớp đá cũng dần bớt đi, cô mới rời khỏi.

Đi xuống dưới, cô nhìn thấy chiếc xe màu đen vẫn ở đó, chợt nhớ đến chiếc khăn đang nắm chặt trong tay.

Chiếc khăn rất bình thường, không phải lụa, chỉ là cotton trắng. Một chút mùi nước hoa cũng không có. Nói là cô tò mò cũng được, bảo là trời xui đất khiến cũng đúng. Cô chỉ tự hỏi người kia đang ở đâu, không tự chủ được bước về phía ban nãy.

Đó là một ngôi mộ rất bình thường, sương gió ám đen lên xi măng cũ, đôi ba chỗ mọc rêu xanh. Bia mộ trần trụi chỉ có một chữ Hóa, năm sinh năm mất cũng

đã phai đi theo tháng năm, một dấu thập gỗ lên cho thấy tôn giáo của người đã khuất.

Người kia chỉ đứng nhìn, nhưng chỉ bóng lưng đó mà không hiểu sao cô cũng cảm thấy thật thê lương.

Không kìm được, Êra cất tiếng, tiếng nói hòa vào tiếng xào xạc của gió vờn trên những cụm thông, “Người quen của anh à?”

Vic quay lại nhìn cô, trầm ngâm cả thế kỷ mới trả lời. “Anh trai tôi.”

Nếu cô có kinh ngạc, cô cũng không nói gì. Êra đưa cho anh chiếc khăn tay ban nãy. Anh cũng không hỏi gì, cầm lấy cho vào túi áo.

“Anh trai anh là... người Việt?” Tên trên bia mộ là tên Việt mà?

Cô hỏi. Anh chỉ gật đầu. Không khí trầm mặc tác động vào họ, nên sự gai góc thường lệ cũng mòn đi.

Anh chợt nói, “Tôi cũng là con lai, được gia đình Rutland nhận nuôi thôi.”

Lúc này thì cô không kìm được nữa mà bật hỏi, “Nat có biết?”

“Không, tôi không nói với cô ấy... cũng không nói với bất kỳ ai.” Bỗng nhiên anh nở một nụ cười, làm đầu gối cô run rẩy “Em sẽ kể cho cô ấy sao?”

Cô nghiêm nghị đáp, chuyện này tự cô cũng thấy nó nghiêm trọng, “Không, những chuyện như vậy, phải để anh tự nói.”

Cô chỉ muốn hỏi, tại sao lại kể với tôi?
Anh lại cười, nói, “Em rất khác Nat, em biết không!
Được rồi, chúng ta về thôi.”

“Về?” Cô nghi hoặc nhìn anh.

“Tôi không thấy xe bên dưới, em đến bằng gì?”

“Tôi? À, đi taxi, lúc nãy tôi vừa gọi tổng đài...”

“Quên nó đi, tôi đưa em về.” Anh nói, rồi thấy cô còn chần chừ, không dài dòng đi thẳng về chỗ đỗ xe.

Cô bước ra khỏi nghĩa trang, chiếc xe màu đen đã đợi sẵn. Cô gõ lên cửa xe, kính đen hạ xuống.

“Tôi đã gọi taxi rồi, cảm ơn anh, nhưng...”

“Cứ để nó đón ma đi.” Anh nói đùa, nhưng chắc hẳn hãng taxi sẽ chẳng thấy hài hước chút nào đâu, không chần chừ đi vòng ra mở cửa xe.

Trước hành động lịch thiệp này, cô không từ chối được, ngồi vào xe.

Vừa ngồi vào đã thấy người này rất chuộng màu đen, đặc biệt kính xe cũng đen tối như vậy, đừng nói ban đêm, ngày nhìn vào cũng không thấy nổi. Người trong xe nhìn bên ngoài thấy rất rõ, người bên ngoài lại chẳng thấy rõ người bên trong đang làm gì. Quan hệ một chiều, thật bất công.

Trộm nhìn sang người bên cạnh, nửa câu cũng không nói, chuyên chú lái xe, Êra cảm thấy chiếc xe

này quá buồn, cũng như chủ nhân của nó, quá im ắng. Cô đành bắt chuyện trước.

“Nat nói anh chỉ vừa đến H mấy tháng nay?”

“Phải.” Vic đáp, không thèm che giấu vẻ miễn cưỡng.

“Trước đây anh ở Hồng Kông ư?” Cô cố hỏi thêm một câu. Hình như anh gặp Nat trong buổi tiệc ở đó. “Tôi cũng từng ở đó một thời gian...”

“Không phải, tôi không ở Hồng Kông.”

“Vậy anh ở...?”

“Trước là Munich, sau đó là Singapore.” Anh ngắt lời cô. Nỗ lực của cô kết thúc ở đó luôn. Nat bao giờ cũng muốn cô thân thiện với người này, nhưng mà đây phải là sự hợp tác từ hai phía nhé!

Bằng động tác nôn nóng, anh mở một đĩa nhạc, trong xe vang lên thứ nhạc nhẹ nhàng. Cô đã quyết định im lặng thì anh nói.

“Xin lỗi. Tôi không có ý khiếm nhã.”

“Không có gì, là tôi nhiều chuyện quá.” Cô cười, muốn bỏ qua. Nhưng mặt anh vẫn cứ đăm đăm.

“Chúng ta không thoải mái với nhau.” Anh bảo, và tự nhiên có vẻ hài hước nhưng chân thật mà thêm vào, “Và bạn em không thích điều đó.”

Bạn em chứ không phải là người yêu của tôi. Nat là bạn cô, nhưng trong mối quan hệ giữa tình bạn và tình yêu, người ta vẫn thường đặt tình yêu lên trước, anh lại trao quyền sở hữu này cho cô.

“Chúng ta chỉ không có nhiều thời gian làm quen thôi.”

Anh vẫn cứ giữ ánh nhìn như thế, cuối cùng cô thừa nhận. “Chúng ta cần làm quen, nhưng là cố gắng từ cả hai phía.”

“Phải.”

Rồi bỗng anh nói. Nhẹ nhàng. Ngoài mọi dự kiến của cô. “Đến giờ ăn trưa rồi, tôi biết một chỗ ở ngoại ô này, em không vội về thành phố chứ?”

Biểu cảm trong giọng nói của người này có khả năng thay đổi quá mạnh mẽ đến độ cô ngạc nhiên, nhưng không từ chối.

“Vậy, cô là em út trong một... chị em sinh ba? Hai người còn lại trông có giống cô không?”

Tiếng nước chảy róc rách bên tai, anh bắt đầu hỏi về gia đình của cô.

Quán ăn này cô cũng biết, là nơi ngày trước cô dẫn đoàn đi thi thường ghé đến đây để giới thiệu mấy món ẩm thực truyền thống. Họ kiếm một bàn ngồi cạnh dòng nước. Khung cảnh nơi này được sắp xếp theo quan niệm về ngũ hành phong thủy, có non có nước, không gian xanh mát.

“Không,” cô lắc đầu, cười cười, “mọi người đều nói chúng tôi trông khác hẳn nhau.”

“Kể cho tôi nghe về họ đi?” Anh hỏi với một sự chú tâm cô không ngờ đến. Bầu không khí giữa họ đang có một sự thân thiện hiếm hoi mà cô không muốn phá vỡ, nó giống như là... cô được thả lỏng sự phòng bị vậy.

“Xem nào... Chị lớn nhất trong ba người chúng tôi là Poly, chị ấy hơi dè dặt, nhưng thân thiện, trước chị ấy rất nhút nhát, bây giờ thì khá hơn, chị ấy nấu ăn rất ngon và đã bỏ ngành học của mình để trở thành một đầu bếp. Người thứ hai là chị Téc, chị ấy...”

Anh nhìn cô đang cười, lần đầu tiên gặp cô anh đã nhìn thấy ở cô cái nhìn của một con hoẵng nhỏ sợ hơi người, chỉ một tiếng càn khê xao động cũng khiến nó vụt chạy biến. Anh biết cô là người thân thiện và cởi mở, nhưng cũng có sự cẩn trọng, ít nhất là cảnh giác đối với anh. Anh không trách cô vì điều đó, sự nhạy cảm đó thuộc về một người phụ nữ thông minh.

Nhưng anh cũng phát hiện, có những điều khá đơn giản về cô, đó là lối sống thiên về tình cảm của cô và xu hướng muốn tin tưởng, yêu quý người khác. Anh đã luôn biết, có thể nhẹ nhàng tháo bỏ những xiềng kị của cô như vậy.

“Còn gia đình anh thì sao?” Cô hỏi, “Ý tôi là, nếu anh không muốn kể...”

“Không,” anh biết, muốn lấy được niềm tin của cô thì phải tỏ ra thân thiện, “chỉ không có gì nhiều. Tôi có một bố nuôi, một mẹ nuôi, một em trai...”

Ánh nhìn của anh trở nên đăm chiêu.

“Gia đình cha mẹ ruột của anh, không còn một ai sao?”

Anh lắc đầu.

“Anh dùng đĩa rất tốt.” Era nhận thấy.

Anh nhìn đôi đĩa trong tay mình, sau đó khẽ nói, “Tôi cũng mất một thời gian tập dùng lại... Trước đây tôi làm Asia Development Director cho Rutland, sống ở các nước châu Á là chính.”

Cô gật đầu, chuyện này cũng từng nghe Nat kể. “Tập đoàn Rutland, anh Rutland?”

“Tôi là con nuôi của họ.” Anh nói đều đều như chuyện ngày xưa cũ rích, như thể bất kỳ đứa trẻ nào cũng dễ dàng trở thành con nuôi của... ờ, một trong những tập đoàn hùng mạnh nhất. “Sau này cô cứ gọi tôi là Vic.”

“Victor Rutland,” cô nói, “anh từng có tên tiếng Việt chứ?”

Món ăn mới được đưa đến nên họ bị ngất ngang. Cô chỉ thấy anh gật đầu chứ không trả lời trực tiếp. Sự tò mò hại chết con mèo.

Nếu như anh muốn trả lời, anh sẽ nói sau khi người bồi bàn rời đi. Nhưng anh không.

Era tiếp tục nhìn anh trong chờ đợi, cho đến khi anh ngẩng lên nhìn cô, một bên lông mày hơi nhướn lên. Không dung cô lại thấy gò má mình nóng bừng.

“Uống từ từ thôi, cô sẽ bị sặc mất.” Anh bình luận cô mới phát hiện ra mình đã khiếm nhã thế nào.

Đỏ mặt dữ hơn.

Vic bật cười. Êra lạng người. Anh cười, cười thành tiếng!

Người đàn ông này cần bị dán nhãn nguy-hại-cho-sức-khỏe-của-bạn. Dường như đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta cười thực sự, nghe thấy anh cười thực sự. Tiếng cười trầm và ngắn, nhưng môi anh mềm lại, và nguy hiểm hơn nữa là mắt anh dịu lại, gần như là xuất hiện một biểu cảm triu mến... Cô nên cảm tạ ông trời vì anh ít khi cười thì hơn. Từ nay về sau cô sẽ không thấy phiền nếu anh ta cười kiểu mắt không động môi không run nữa.

“Xin lỗi, trời nóng quá. Mùa hè phải vậy thôi.” Cô cố nói chỗ ngượng ngập kia lại.

Anh không có bình luận gì. Món nước chấm mới kinh khủng đến mức họ dành thời gian tiếp theo để nói về nó, sau đó là việc ăn uống. Từ ăn uống lan rất nhanh sang ca nhạc. Anh biết rất ít, cô tự hào mà nói vậy, tức là lần đầu tiên cô thấy có người còn ngớ ngếch hơn cô.

Trong trường hợp này, sinh ra trong cùng gia đình với những thiên tài âm giai vốn không giúp cô hạnh phúc hơn.

Trong nhà hàng, người ta bỏ nhạc hòa tấu đàn

tranh, khi khúc nhạc chuyển sang một làn điệu cổ của địa phương, cô thấy anh hơi rùng mình.

“Ở trường học bây giờ, họ cho học sinh học những điệu cơ bản này đây.” Đôi lần cô đi qua phòng dạy nhạc, có những đoạn đúng là làm cô rùng mình thật.

Cái mặt anh khi tưởng tượng về việc đó trông rất tức cười.

“Tôi không quen với mấy khúc... như thế này lắm.”

“Người ta vẫn mang ra quảng cáo văn hóa suốt mà... à phải rồi...”

Cô ngưng lại nửa chừng. Anh lại nhìn cô. Trong hơn một tiếng đồng hồ, cô đã quen với cái động tác hơi nghiêng đầu, lông mày khê rung của anh. Giờ nó có nghĩa là: sao nào?

“Đâu có gì đâu.”

“Cô định hỏi gì đó.” Lừa ai chứ. “Cứ hỏi nếu cô muốn. Trả lời hay không... thì đợi tôi nghe đã.”

Cái giọng điệu này, hôm nay anh làm cô bật cười rất nhiều lần rồi. Anh có biết trong nhà hàng người ta đang nhìn họ hay không. Cứ khúc khích cười suốt vì đâu đâu, chẳng vì đâu cả.

“Cũng không có gì, tôi chỉ nghĩ... nếu anh anh được chôn cất ở đây, anh cũng là người ở H?” Cô hỏi, nhún vai. “Xin lỗi, nếu anh đã không muốn nói mấy chuyện này...”

“Không, gia đình tôi không ở đây, đó là lúc bố tôi

muốn chuyển đến H, xây dựng công... làm việc ở đây, nhưng gia đình tôi xảy ra một số chuyện.” Anh chợt dừng lại. “Sau đó mọi người đều mất đi.”

“Nhưng... anh hoàn toàn không còn một ai thân thích? Một người họ hàng xa cũng không?”

Anh chậm rãi lắc đầu. “Mọi người đều không còn nữa rồi.”

Cô tự hỏi, tại sao lại thế. Nghe cứ như một loại bệnh dịch, làm thế nào cả một gia đình lại... để lại một mình anh chứ?

Cho dù anh hợp tác, cô cũng hiểu có những giới hạn không nên tiếp tục hỏi tiếp.

Nhưng anh đắm chiêu nhìn cô.

“Cô nói trước đây dẫn khách du lịch đi đến vùng này, không phải tham quan ngọn đồi chúng ta vừa đến chứ?”

“Không, không phải nghĩa địa.” Cô bật cười trước cái nhìn thích thú của anh, “Đi về phía sau một chút, có một ngôi chùa rất nổi tiếng, quang cảnh cũng rất đẹp. Kiến trúc của chùa được nhắc đến rất nhiều như một ví dụ tiêu biểu cho phong cách xây dựng cổ trung đại.”

Anh nhận ra đã nhắc đúng đề tài của cô.

“Thế thì cô phải dẫn tôi đi rồi.” Anh nói, không chần chừ gì.

Cô vẫn tưởng anh đùa, cho đến khi họ ngồi vào xe, anh đổi hướng, cô nhận ra anh định đi thật.

Meggie Phạm

“Không phải anh nói là ngày hôm nay chứ?”

“Cô bị bắt cóc rồi.”

“Bị một kẻ giàu nứt đố đổ vách bắt cóc, đúng là tôi không may rồi.”

Sau tất cả, họ có thể trở thành bạn.

10

Càng có những cảm giác thiêu đốt
như ngọn lửa lớn
Càng cố dập tắt, lại càng bùng cháy
dữ dội

“Có chuyện gì vậy?”

Anh hỏi khi cô đột nhiên ngừng lại.

“Chuyện?”

“Mỗi khi cô bỗng dừng trầm lại như thế, tôi cảm thấy cô đang suy nghĩ một điều gì đó tôi muốn biết.”

Êra cười hơi khô khan. Chẳng nhẽ cô lại nói sự thật? “Tôi chỉ thấy nội thất xe anh rất đẹp, nhưng hình như thiếu gì đó... Anh không thích những vật trang trí nhỏ?”

Tại sao anh lại chọn Nat? Đó mới là câu hỏi thực sự của cô. Êra nhìn người đàn ông trước mặt, anh đã cho cô thấy lý do tại sao Nat phải lòng anh. Quá dễ dàng. Anh đẹp trai, anh giàu có, nhưng anh còn có những phẩm chất khác thu hút người phụ nữ trong cô. Ấn tượng vì khả năng của anh bộc lộ khi anh nói chuyện. Nhưng càng thấy anh sâu sắc, thì sự nghi ngờ của cô lại càng lớn hơn. Anh thấy gì ở Nat, một người đàn ông như anh khó lòng đáp trả tình yêu say đắm đến

mê mụ của Nat bằng một tình cảm tương xứng. Cô không nghi ngờ gì trong cuộc tình này, anh là người chọn Nat chứ không phải ngược lại. Nhưng tại sao? Một người đàn ông mạnh mẽ, thâm trầm, sau nhiều năm chai sạn cảm xúc, bỗng mê đắm một thiếu nữ trẻ, nét xinh đẹp và phù phiếm của nàng như nước tưới cho sa mạc, đó là một tình cảm khó cưỡng lại... thâm tâm cô tự nảy ra kịch bản này, và cố tin vào nó. Nhưng rất khó. Tại sao càng nghĩ, cô lại càng lo sợ cho Nat?

Con người càng tỏ ra xa cách thì trong thâm tâm, họ lại càng cần sự liên hệ. Anh là người đầu tiên khiến Nat say đắm đến mức tin vào hôn nhân, nhưng nếu anh làm cô ấy thất vọng, nếu câu chuyện cổ tích này tan vỡ, vết thương sẽ nặng nề thêm gấp bội cho Nat. Khó khăn lắm cô ấy mới có chút thay đổi. Cô sợ.

Có một cái gì khiến cưỡng, một cái gì bất hợp lý. Trong lúc trò chuyện với anh và khám phá ra anh là một đối tượng có thể trò chuyện, cô lại càng thiếu tin tưởng và thấy anh ta đáng sợ hơn một chút. Anh không giống bất kỳ ai từng theo đuổi Nat. Nat thích... tỏ ra thời trang, quyền quý, xinh đẹp. Xoay quanh cô ấy thường là những người đàn ông sẵn sàng vỗ về và cho cô cảm giác như vậy. Nhưng còn Victor Rutland, anh ta già dặn hơn những người đó. Mọi quan hệ với anh đang làm Nat thay đổi, lần đầu tiên Nat dường như không quá tự kiêu, lần đầu tiên Nat dường như biết

lo lắng, biết để ý đến cảm xúc của người khác... cô hy vọng điều này đúng. Cô hy vọng người này đúng. Anh ta giúp Nat trưởng thành hơn. Nat sẽ giúp anh ta học cởi mở mình hơn (sao cô nghi ngờ điều này quá). Rồi sau đó bạn cô sẽ hạnh phúc.

“Cô lại vậy rồi.”

“Tôi chỉ... mất tập trung.” Cô nói thứ đầu tiên mà mình nghĩ tới được. Bất kỳ đề tài nào. “Gần đây tôi phụ trách một vở kịch cho trường. Tôi đang nghĩ về phục trang.” Thứ đã ám ảnh cô mấy tuần nay rồi.

“Kịch?”

“Shakespeare. Học sinh tiểu học đóng. Anh với Nat có thể đến xem để ủng hộ mấy đứa...”

“Shakespeare.” Anh nói, “À... Mấy ai thích gánh chịu sự khinh miệt của người đời, những nỗi bất công, những điều sỉ nhục, nỗi đau khổ của tình phụ khi người ta có thể tự tìm đến với bình yên thanh thản bằng một nhát dao găm? Mấy ai muốn rên xiết và đổ mồ hôi dưới gánh nặng của một kiếp sống nhọc nhằn mà lại chẳng có điều phải sợ hãi sau khi lột vào cõi chết, cái xứ sở xa lạ mà chẳng du khách nào đó lại được trở về!?”

Mắt cô mở to. Anh đọc bằng một giọng trầm, thấp, gần như thì thầm, gần như tự rủa... kiểu giọng nói có thể làm sống lưng người ta nổi gai ốc.

“Anh là kiểu người đó!”

“Kiểu?” Anh ngạc nhiên hỏi lại.

“Kiểu người y như chị gái tôi, kiểu người thuộc lòng...”

“À, giờ thì cô nhầm rồi, tôi chỉ thuộc được một đoạn đó và chỉ một vở đó của Shakespeare mà thôi.” Anh phì cười. “Dường như nó ám ảnh tôi. Khi cô nhắc tới thì nó tự động bật ra đấy mà. Không định dọa cô sợ.”

“Dù sao thì, nhớ đến thế là kinh khủng lắm rồi. Chúng tôi không định diễn vở ấy. Học sinh tiểu học không gánh nổi gánh nặng đó đâu.” Cô cười khế. “Chỉ diễn một đoạn trích hài hước trong *Giấc mộng đêm hè*...”

“Cô không biết được đâu.” Anh nói.

Cô quay sang nhìn anh, để thấy anh đã quay mặt đi hướng khác. Ý anh là cô không biết điều gì cơ?

“Đừng đánh giá thấp những gì trẻ con có thể làm.”

“Không có đâu, tôi dạy chúng mà, hoàn toàn tin tưởng vào khả năng vô hạn của tụi nhỏ.” Cô nói. Anh cười. Nhưng cô thấy như... Anh bị ám ảnh bởi một đoạn trần trở của kẻ báo thù ư?

Chiếc xe đột ngột dừng lại.

Cô nhận ra mình đã nói thành tiếng.

Anh quay sang nhìn cô, khó mà hiểu được tại sao cô cứ có tác động như thế này tới anh.

Điều gì đó lóe lên trong đầu anh khi hồi tưởng lại dĩ vãng lúc ngồi bên cạnh cô, và một lần lại một lần anh cứ muốn thổ lộ cho cô nghe. Nhưng anh không làm. Anh đã đi quá xa so với dự kiến của bản thân mình rồi.

Đôi môi cô hé mở, câu hỏi của cô là một lời thì thầm. Sắc mặt của cô trắng bệch đi trước mắt anh.

Cô sẽ không biết được, một đứa trẻ có thể gánh nổi thù hận sâu sắc đến thế nào đâu.

Vic bỗng nhiên có một khao khát điên rồ là muốn chọc thủng, muốn phá hủy cô. Anh muốn hù dọa cô. Một nhu cầu không thể chống đỡ nổi.

Anh cất tiếng, giọng hơi khàn khàn như thể hơi khó nhọc. Nhưng sau đó anh nói nhanh hơn, giọng cương quyết hơn, và... ma mị hơn cả lúc anh đọc lời thoại kia.

"... tại sao anh ta lại muốn trả thù? Hẳn nó là một con điên. Thù hận gặm nhấm linh hồn và thể xác anh ta như một con bệnh hoạn. Nhưng anh ta vẫn phải làm. Đòi công lý, cô nghĩ đó là đòi sự sống cho kẻ đã khuất, hay đòi sự sống cho chính anh ta? Hồn ma đã ám ảnh cuộc đời, đôi khi trả thù là cách duy nhất anh ta sống, để chịu được sự sống và có được sự sống đó."

"Sống... với thù hận ư?"

“Anh rẽ vào góc kia.” Cô đột ngột chỉ vào một cái bảng quảng cáo phía trước, “nó dẫn về đường C.”

“Tôi định đi vòng qua đường M.” Anh nói.

“Nhưng như thế thì sẽ phải đi xa hơn vì đường một chiều.” Cô khẳng khái.

Anh rẽ vào lối sau bảng quảng cáo theo ý cô.

“Khu nhà này là kiến trúc cũ?” Anh nói, cô gật đầu. Phản xạ của hướng dẫn viên du lịch bán thời gian trở lại.

“Trước đây là một dinh thự lớn, sau đó được chia nhỏ ra, những gia đình chuyển đến sau này đều xây theo cùng kiểu đó. Anh có thể phát hiện thời điểm xây của mỗi căn có khác biệt, dựa theo cách đặt cửa sổ và mái ngói nữa...”

Cô đã phát hiện ra hai điểm ở người này trong cuộc trò chuyện từ bữa trưa. Thứ nhất, anh thuộc tuýp người thích nghe. Trong cuộc sống giao tiếp, cô thường thấy có hai loại người, như Nat là loại người thích nói – à, thích được nghe, và một số người khác chỉ thích nghe. Về mặt này, Vic sẽ hợp với Nat. Đôi khi cô phải nói để khóa lấp sự yên lặng ngượng nghịu giữa họ. Thứ hai, anh có hứng thú và hiểu biết nhất định về kiến trúc.

“Hồi nhỏ hình như tôi đã từng đi qua đây mấy lần...” Anh gật đầu khi nghe cô hướng dẫn, sau đó ngừng bật. Cô đã nhận ra anh có thể nói về nhiều đề tài chung

chung, những đề tài trung lập, thoải mái một chút anh có thể nói về cuộc sống đại học, về một vài phi vụ làm ăn vui vui, nhưng quá khứ của anh dừng lại ở đó. Nếu cô không hỏi, chắc anh không bao giờ cho biết mình từng ở H. Vậy mà đột ngột anh lại buột miệng như thế. Tò mò lại nổi lên, cô chụp lấy cơ hội.

“Anh có nhớ nhiều về thời ở đây không? Lúc đi chắc anh còn khá nhỏ?”

“Chín tuổi.” Anh đáp. “À, lúc đó tôi lên chín.”

Chùng ấy tuổi là có ký ức rồi.

“Anh có nhớ nhiều về lúc ấy không?”

“Nhớ... không có mấy. Hơn nữa nhiều năm rồi, cảnh vật cũng khác.” Anh hơi miễn cưỡng. Rồi, phải chuyển đề tài thôi. “Mỗi lúc có việc phải suy nghĩ, tôi thường đến một quảng trường, bất kể đang sống ở thành phố nào. Đôi khi tôi nhớ, dường như tôi từng đến một nơi tương tự ở đây. Có ai đó thường dẫn tôi đến... khoảng trống rộng rãi, người qua lại, những chiếc ghế dài, một bụi cò hiệu... tôi thường đi chân theo đường chia giữa những phiến gạch lát màu đỏ trong lúc chờ đợi...”

... chờ anh ấy và Nhã.

“Quảng trường Ánh Sáng, chỗ anh nhớ đó chắc là quảng trường Ánh Sáng!” Cô la lên.

Trông anh chẳng vui tẹo nào, mà chỉ nhìn cô có chút ngờ vực.

“Anh đã quay lại đó chưa?”

“Không, hôm nay là ngày đầu tiên tôi thử đi loanh quanh.” Anh đáp.

Biết mà, loại người như anh, từ thành phố này đến thành phố kia nhưng chỉ biết quãng đường từ công ty về nhà, từ nhà đến công ty. Sợ anh luôn. Cảm giác của cô vui vui, phát hiện ra một nơi nào đó thuở nhỏ có lẽ anh thường lui tới.

“Có lẽ hồi nhỏ anh đã được dẫn tới đó, chỗ đó nhiều năm không thay đổi gì cả. Có lẽ nếu đến lại anh sẽ còn nhận ra...”

Điện thoại trong túi Vic vang lên. Anh đánh xe vòng lại, Êra nhận ra họ đã đến đường C, trước nhà số bảy. Anh dừng xe đúng trước cửa nhà cô, bắt máy, nói rất nhanh bằng tiếng Anh đầy những thuật ngữ kinh doanh.

Cô ngồi yên chờ anh nghe điện xong mới hỏi, “Chắc là công việc? Anh rất bận mà...”

Vic bỗng nhìn cô rất thông đồng, nói, “Thỉnh thoảng bí mật đi chơi, giữ cân bằng. Có điều, bí mật lần này là của chung, tôi không kể, em vẫn có quyền nói ra...”

Anh đột ngột quay sang cô, gần như rướn về phía cô, đặt một ngón tay lên cằm cô, Êra giật mình lui ra ngay khi chạm phải anh. Không khí chợt trở nên nghiêm trọng.

“Em sẽ kể cho Nat chuyện hôm nay ư?” Anh ta nói, nhìn vào cô. Anh nghĩ mình là ai thế, nhà thôi miên à?

“Giữ bí mật nhiều là không tốt.” Cô nói, không khí chiều nay giữa họ đã giãn đi nhiều. Cô chắc rằng đùa giỡn là không quá đáng, nhưng...

Mắt anh sâu hơn. Cô không biết cách nào mà nó lại thế, chỉ cảm nhận nó sâu, sâu hơn nữa.

Và anh đang nói gì đó. Phù phép chăng? Cô nghe không rõ.

Rồi anh tiến tới. Cô lùi lại, nhưng không nhanh bằng anh. Một chút nữa thôi, khoảng cách của họ là một chút nữa thôi...

Rồi chứng điệp của cô bị hóa giải, tích tắc, giọng nam trung xâm nhập vào tư tưởng của cô. “Em đang ngừng thở kìa...”

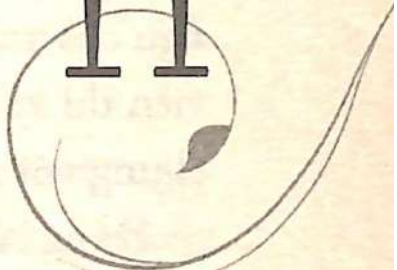
Cô thở hắt ra. Một lời nhắc nhở thôi, giờ phổi cô hoạt động điên cuồng.

Anh nói, “Đúng thôi, em thích thì cứ kể.”

Anh đang buộc cô nói dối. Êra không đáp. Người kia cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi vòng ra mở cửa xe.

Cô bước ra. Lời tạm biệt giữa họ rất sáo rỗng. Cô chỉ muốn sự nặng nề đó kết thúc, mà anh cũng biết thế. Trước khi cô đi đến bên cánh cổng thì chiếc xe đó đã bỏ đi rồi.

11

A decorative swirl graphic that starts from the bottom of the number '11' and curves upwards and to the right, ending in a small leaf-like shape.

*Anh đã biết tình yêu không vĩnh viễn
Vẫn đi tìm vĩnh viễn của tình yêu*

—Tế Hanh

V

ic về nhà, anh bỏ đi thật nhanh trước khi quay trở lại, tóm lấy cô và đặt vào xe, bắt cóc cô gái đó đi đâu đó cũng được, thuộc về mình anh.

Nhưng, cười giễu bản thân mình, bắt cóc cô không giải quyết được những điều vẫn đang làm phiền giấc ngủ của anh. Giải quyết tạm thời thì có, nhưng vĩnh viễn thì không. Mà anh cũng đã học được cách sống chung với ác mộng cả cuộc đời mình rồi.

Đóng cửa xe, vừa ngẩng đầu đã thấy một người đợi sẵn mình, anh không khỏi ngạc nhiên.

“Bree?” Câu hỏi chưa dứt, anh đã bị một con lắc vàng kim lao thẳng vào.

Vic bật cười, gỡ mình khỏi vòng ôm của cô. Hương nước hoa tuyệt diệu của cô trườn lên anh cứ như lao vào một đám mây hoa. “Để anh xem nào, sao em lại ở đây?”

Cô có hơi mát của mùa hè, có sức nóng của mùa đông.

“Vic! Anh có khỏe không?” Cô gái tóc vàng mắt xanh, mang vẻ xinh đẹp như nàng công chúa trong những trang minh họa cổ tích, Bridget J.A Cronin mỉm cười với anh, rạng rỡ. “Em đến thăm anh mà!”

“Hân hạnh, hân hạnh.” Vic đóng cửa xe, “Vào trong nào.”

Bree gật đầu, vui vẻ theo anh vào trong nhà. Cô ngồi xuống sofa, đánh giá căn phòng khách của Vic. Đương nhiên, như mọi không gian sống khác của anh, căn nhà được trang trí rất chuẩn, nhiều khi đem đến không khí của một căn hộ mẫu hay một phòng khách sạn siêu sang hơn là một không gian riêng cá nhân.

“Thế nào? Em sang đây một mình?” Anh hỏi, đặt cốc nước xuống trước mặt cô.

“Không, em không sang một mình.” Cô nói. “Anh đoán ra phải không? Em sang với Robert.”

Dĩ nhiên, hẳn có để cho anh sống yên ổn một ngày nào đâu. Vic một chút biểu hiện kinh ngạc cũng không có, nói. “Có ít tạp chí đó, em cứ đọc đi, anh vào trong thay đồ rồi ra.”

Nụ cười của Bree mở rộng, đáng sợ thật, y chang như anh. Chẳng ai biết đằng sau nụ cười ấy thực sự là ý nghĩ gì. “Anh không hỏi anh ấy đâu rồi à?”

“Hóa Ân.” Anh đáp, dứt khoát khẳng định.

“Chính xác! Chẳng nhẽ anh không sợ anh ấy tới đó phá rối?”

“Em nghĩ vụ ở Sing anh chưa học được bài học nào ư, Bree?” Vic nói, cũng mỉm cười. “Thôi, trong lúc vị hôn phu của em loay hoay ngoài kia, cứ tạm thời uống nước trong, nghỉ ngơi một chút.”

Thấy sự tự tin của anh, cô cũng không thắc mắc nữa, bắt đầu lật tạp chí.

Quả nhiên, tiền sảnh tòa nhà Hóa Ân, lại có người phá rối.

“Không có thẻ thì không thể vào? Các anh có nhầm không, mau nhìn lại đi, tôi là Development Director của tập đoàn, tại sao lại không thể vào?”

Đừng nói là Director của vùng Trung Đông, cho dù là Tổng giám đốc tập đoàn Rutland xuất hiện mà không báo trước thì cũng vô dụng. Robert Rutland tức giận, thế là cái nghĩa lý gì? Trở về khách sạn, đón anh không ngờ lại là căn phòng trống không, trong phòng còn có một giấy nhắn: “Đi thăm anh trai anh” với nét chữ bay bướm, thì cơn giận của anh đã lên đến đỉnh điểm rồi.

Ngồi lên taxi, quên khuấy đó chẳng phải tài xế riêng của mình, mới nhận ra chẳng phải đến nhà Victor Rutland kia thế nào, chỉ nói được mấy chữ: “Đến nhà Vic...” thì tịt ngòi.

Tài xế taxi trở mắt nhìn cậu chủ tóc vàng mắt xanh trước mặt.

Lạy cậu, đây tài xế taxi chứ có phải tài xế riêng nhà cậu đâu!

“Em để giấy nhắn lại, hơi bị cổ điển đấy, Bree.” Vic nói, “Anh đoán em cũng không tốt bụng để lại địa chỉ nhà anh cho cậu ấy?”

Bree chớp mắt, “Ôi thôi, em quên mất rồi.”

“Anh tính giờ em cũng không bật điện thoại luôn?”

Cô không đáp, chỉ cười duyên.

Họ hiểu nhau quá mà. Vic gọi bồi bàn, đưa trả thực đơn và gọi món. Cho dù giờ này Robert Gerard III Rutland có đến được nhà anh, thì cũng không tìm thấy họ. Vic đủ lịch thiệp để biết đưa khách của mình ra ngoài ăn trưa.

Chỉ có điều, lý do lịch thiệp chắc không hấp dẫn bằng suy nghĩ: khi em trai anh biết thì sẽ tức hộc máu.

“Thôi được rồi.” Vic ngửa bài khi công nương Bridget bắt đầu thấm môi bằng một mẫu khăn giấy lúc bữa ăn kết thúc. Họ thưởng thức rượu vang. “Em đang làm gì thế, Bree? Em đã đính hôn với em trai anh, không nên làm anh lơ mơ.”

Chạy đến chỗ anh ngay khi Robert quay lưng đi. Anh cũng không đánh giá sức hấp dẫn của mình cao đến thế.

Cứ như có thể làm anh lơ mơ được ấy, Bree thì thầm thành tiếng, nhưng cô cười một cách duyên dáng đến

nỗi Chúa cũng nghi ngờ mình đã nghe nhầm những lời lầm bầm ấy có tồn tại hay không.

“Anh thật mềm yếu, làm em cảm động phát điên lên được nếu không phải chính anh đã đá em sang cho Rob.”

Anh nhìn cô qua miệng ly, một tia nhìn vương giả làm sao. Cô luôn say mê cái cách anh nhìn thế này, con người có cái khí thế vừa uy quyền vừa tàn bạo, có thể vùi dập cô, có thể nâng cô thành nữ hoàng, cũng như có thể triệt tiêu mọi kiêu hãnh từng tồn tại trong lòng cô.

Giới thượng lưu có lẽ không bao giờ hoàn toàn chấp nhận anh, nếu không phải anh đã làm tất cả điều đúng đến vậy, nhưng... cô vẫn nghĩ chính anh không bao giờ thềm đúng ngang hàng với họ. Chính anh đã chọn châu Á và rời đi ngay khi có thể. Cô có cảm giác anh đã lên kế hoạch làm những việc này từ rất lâu, rất lâu rồi, mặc cho mọi người thắc mắc, dường như anh luôn có ý đồ trở lại đây, Việt Nam của anh, để làm một điều gì đó. Một âm mưu, trù toán, cô tin thế.

“Bree,” anh nói khi ngón trỏ của cô khẽ lướt dọc theo sống lưng bàn tay anh, thưởng thức những kích thích được tạo nên từ sự khác biệt giữa hai làn da, “em biết rõ chúng ta không ai nợ ai. Anh không giàu ảnh hưởng như vậy với em đâu.”

Anh lật bàn tay cô để đặt một ngón lên chiếc nhẫn Bvlgari mười hai cara của cô, ấn nhẹ rồi quay lại với ly

rượu của mình. Bị ngưng động tác, Bree kéo tay mình lại và cười thành tiếng.

“Đúng, em thừa nhận em dùng anh để kích thích Rob. Nếu không phải là anh, không chừng anh ấy không nghĩ đến cầu hôn sớm như vậy.” Hay thực ra không đẩy lòng ngưỡng mộ cô đủ nhiều để đến mức muốn kết hôn. “Và cho dù không, em và anh không bao giờ là kết hợp tốt nhất. Thôi, em chỉ tới chỗ anh chơi xem thế nào. Thật lâu rồi kể từ lần chúng ta gặp nhau trong sinh nhật Lissianna. Em muốn biết anh có khỏe không. Nếu Robert quanh quẩn bên cạnh thì anh ấy sẽ chẳng để chúng ta nói chuyện một câu mà không lên giọng.”

Không phải kết hợp tốt. Đơn giản cô là công chúa của xã hội bậc cao, anh là kẻ mà họ miễn cưỡng chấp nhận, giả vờ như không biết anh vốn không có gốc gác giữa họ, không có nghĩa là ba bốn đời nữa họ sẽ quên điều đó.

Anh cười, anh hiểu tính khí của Rob chứ, hơn ai hết. Vic nói, “Với Rob dù sao em cũng sẽ thực sự trở thành Mrs Rutland mà chẳng ai dám nói gì nữa. Nâng cốc vì điều đó.”

Bree nâng cốc chạm cốc của anh, sau đó điện thoại di động của anh rung lên.

Anh nghe máy, nói bằng thứ tiếng mà cô không hiểu, lắng nghe và sau đó cười cười khi quay sang Bree,

“Bertie” – biệt danh mà Robert ghét nhất, đương nhiên là do anh đặt ra – “bị bắt rồi.”

Thiên hạ từng đồn đại ít nhiều về tình cảm “thắm thiết” giữa hai anh em nhà Rutland. Họ nghi ngờ, không hiểu được tại sao Victor Rutland lại từ bỏ vị trí giám đốc vùng Châu Á của mình để về cái thành phố bé bằng móng tay dựng chi nhánh riêng. Người ta đồn, rằng xì căng đan xảy ra: chính là huynh đệ tương tàn. Chuyện này thực ra sai be bét. Chưa ai từng thấy Victor Rutland đi tranh giành cái gì với em trai mình bao giờ. Hễ Robert thích, anh ta sẽ nhường ngay bất kể điều gì.

Người ta còn nói anh rất yêu thương em trai nữa cơ mà.

Giống như giờ anh hạ cố đến tận nơi để giải cứu nó vậy.

“Xin anh ký vào đây.”

Miêu tả em trai anh? Vic nhìn bản tường trình, thủ tục thôi mà, anh viết ngay. Có lần từng được hỏi như vậy, anh đã mỉm cười ý nhị mà đáp rằng, nó rất dễ thương.

Dễ thương, nếu như Robert Gerard III Albus Rouillard Rutland mới hai tuổi, thì đó là một từ miêu tả thích hợp. Nhưng khi anh ta quá hai mươi, từ đó do Vic nói ra có thể dịch ra là: cơ nhiều hơn não. Nói cách khác: nóng nảy, ngu ngốc, dễ bị chọc giận, ghen tỵ,

tham lam, không biết điểm dừng... Lần này anh chỉ ghi đơn giản là: hơi bốc đồng. Nghe cũng dễ thương luôn!

Mục đích sống đời của Bertie thân thương là phá hoại anh, bất kể anh ở đâu, làm gì, nó cũng muốn tìm ra và phá anh. Trò giải trí ở đời của Vic là xoay nó quanh ngón tay. Anh ký xuống giấy bảo lãnh cho Robert tại ngoại, không thể không thấy tính hài hước của tình huống. Robert ghét nhất là được anh cứu. Vic sẽ đảm bảo là nó nhớ mãi lần này.

“Đánh lễ tân chỉ vì cô ta không chỉ cho em nhà anh ở đâu, thời tiết ở đây không hợp với em hả Bertie?”

Trời nóng, dễ xúc động mà.

“Quên nữa, anh rất cảm động vì em đến thăm mà không báo trước. Anh không ngờ em nhớ anh nhiều như thế.”

Lời nói của anh khiến Anthony đứng bên cạnh suốt nửa nội thương.

“Anh...” Rob cứng ngắc nói, “Nhân viên của anh không biết lý lẽ gì. Tôi là ai mà bị chặn lại ở cửa bảo vệ chứ?!”

“Tôi xin lỗi.” Anthony đứng ra giải thích, hơi chế nhạo. “Không cho người lạ vào công ty và không đưa thông tin của giám đốc cho khách, đó là quy định xưa nay của công ty. Hóa Ân hoạt động độc lập, cho dù Mr. Gerard II đến đây, e rằng ông ấy cũng phải xuất trình giấy tờ.”

“Hoạt động của Hóa Ân không liên quan gì đến vùng Trung Đông của em, lần sau cứ xưng là em đến tìm anh trai mình, có lẽ lẽ tân sẽ dễ cho em biết địa chỉ nhà anh,” Vic nói thêm, “Bertie.”

“Ai là em trai anh chứ?” Robert nổi xung, “Anh xứng sao?”

“Rob!” Bree dùng giọng dịu dàng xen vào. “Về khách sạn rồi mới nói, đây là nơi công cộng.”

Họ còn đang đứng giữa đường.

“Anh sẽ đưa hai đứa về đó.” Vic nói, Anthony liền đi đến phía trước mở cửa xe. “Về đó em có thể từ từ tâm sự với anh, Bert.”

“Chúng tôi tự bắt taxi.” Robert đưa mắt nhìn Bree, người ngừng bước khi đang đi về hướng Anthony dẫn, lòng tự ái của Rob đang bị xúc phạm quá nặng. Bree đứng lại. “Tôi chỉ muốn chuyện này được giải quyết, thông báo với nhân viên của anh, lần tới tôi đến...”

“Bert, lần tới bảo vị hôn thê của em dẫn đến nhà anh. Hóa Ân thuộc vùng Đông Á, không liên quan đến Trung Đông, em không có việc gì phải thị sát ở đó hết.” Vic ân cần nhắc.

Anh biết chứ, cái gì càng cấm, Robert sẽ càng muốn phá, càng điên cuồng nghĩ anh sợ nó phá.

Lòng đố kỵ đôi khi đáng sợ vô cùng. Vic đứng nhìn Robert bỏ đi với Bree đi theo sau, leo lên loại taxi rẻ tiền mà cô ấy ghét nhất. Với Robert, Bree và Vic luôn

có lòng kiên nhẫn vô hạn. Với Vic là để chọc giận cậu ta, với Bree là để làm vừa lòng cậu chàng.

“Thưa ngài?”

“Đồ chơi của tôi tìm đến đây rồi, sắp xếp chút tiếp đãi cho phù hợp.” Giọng anh lạnh tành tành. Lần này, chúng ta dứt khoát luôn cậu em trai không cùng huyết thống ả, vì kế hoạch lớn đang khép lại, anh trai sẽ không để em phá hủy nó đâu.

Bree ngồi trên xe, nhìn thấy bóng Vic từ gương chiếu hậu, miệng cô vẫn đang nói chuyện, tươi cười để an ủi nỗi bức bối của Rob, nhưng trong lòng lại nguội lạnh.

Con người kia, cô tìm tới anh chỉ vì nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Rob và thám tử – Rob luôn có người để theo dõi anh trai mình – dường như anh đang tán tỉnh một cô gái nào ở đây. Nhưng cô không hề mở lời nói với anh về chuyện đó. Đùa giỡn với anh một hồi, cô đã hết tâm tư để hỏi nữa.

Cô gái nào rồi cũng vậy thôi, tim anh không hề mềm đi. Cô đã định hỏi anh, rằng anh có từng nghĩ nếu chỉ cần anh hỏi cô một câu, Bree sẽ cam tâm tình nguyện từ bỏ mọi thứ vì anh? Nhưng anh tự cho mình là đúng, cô cũng không cần nói cho anh biết làm gì. Kết cục, sẽ không bao giờ thay đổi. Cô sẽ không yêu một người đàn ông mình không thể hiểu được. Rob không như Vic, nên cô đã chọn anh ta.

“Victor đang có âm mưu gì đó. Chắc chắn là vậy. Một thứ gì đó nghiêm trọng.”

“Ý anh là gì vậy, Rob? Anh đã gặp gì ở công ty đó?”

“Anh không vào trong được thì tìm hiểu được gì chứ!” Rob lắc đầu, tức giận, “Nhưng mà nhìn Vic... hấn ta có gì đó. Anh có thể cảm nhận được, anh đã luôn muốn hiểu được cảm xúc của hấn, nhưng đây là lần đầu tiên hấn bộc lộ nhiều như vậy.” Rob đã dành cả đời để quan sát Vic mới đúng. Cho dù Vic coi thường anh ta, nhưng thực sự Rob cũng có thể nhìn thấy sự khác biệt nào đó ở Vic. Bree tin thế. “Đất nước này, vùng đất này với hấn có ý nghĩa gì đó. Cái công ty kia nữa. Tại sao phải đặt cái tên gì H...” phát âm không được, “dù sao mọi chi nhánh xưa nay của Rutland cũng lấy tên tổng công ty. Hấn định làm gì đó...”

Quá nhiều câu hỏi tại sao.

“Dù anh ta định làm gì, anh cũng sẽ tìm ra thôi.” Bree cười, “Đừng lo lắng quá thế.”

Rob vui vẻ cầm lấy bàn tay Bree đang đặt lên má mình, đặt vào giữa lòng bàn tay cô một nụ hôn.

“Tất nhiên rồi, cung ạ, lần này anh sẽ thành công.”

Mắt Rob sâu hơn, hấn lên một dự toán vui vẻ. Theo dõi Victor Rutland bao nhiêu năm qua cuối cùng cũng có chút kết quả. Thám tử đã tìm ra một số điểm bất thường trong hoạt động của hấn ta. Ngày mai đây thôi, Rob sẽ gặp một gã người Việt có khúc mắc vụ này, tên là gì... Đạt thì phải.

12

Tôi nói: Anh là độc dược,
Là sự sa ngã của em.

Có lẽ cô ấy không biết.

Tory đối diện với màn hình, nói chuyện với đối tác. Êra đang chiến đấu dưới bếp. Vốn dĩ anh định về sớm nấu bữa tối, nói với cô rằng tám giờ máy bay mới hạ cánh để cô khỏi phải chờ, ai ngờ cô lại về sớm hơn! Giờ vẫn bị cô đuổi đi làm việc.

Trong phòng làm việc, chung một bức vách với phòng bếp, có thể nghe rõ xoong chảo đang đấu đá vang dội thế nào. Cô ấy nấu ăn rất tẹ. Bảo Êra ngồi tết vài trăm bông hồng, thêu vài chục cái khăn quàng cho tụi trẻ con ở viện, cô ấy sẽ làm tốt. Nhưng bảo cô làm vài cái bánh quy đem tới cho chúng... mang cả thuốc dạ dày theo cùng cho chắc đi! Ăn đồ cô nấu, chắc có lẽ là thử thách tình yêu lớn nhất thế kỷ.

Phải cảm ơn ông trời cho anh dạ dày tốt, sống sót đến hôm nay.

Xoảng... tiếng động vang lên cùng với một tiếng kêu nho nhỏ của cô. Vic khẽ mỉm cười. Đảm bảo giờ

cô đang rón rén thu dọn, cố gắng hạ âm thanh xuống mức thấp nhất có thể. À, con người, không ai hoàn hảo cả. Lòng mày anh giãn ra với một nụ cười không kìm được.

“Anh Tory, có chuyện gì vậy?” Trên màn hình, đối tác ngạc nhiên hỏi.

“Không có gì. Xử lý như vậy được rồi. Cuộc họp ngày mai không cần thiết nữa cho đến khi hàng mẫu đến. Chúng ta có thể gặp vào thứ tư. Liên lạc sau.” Anh nói, kết thúc cuộc họp và tắt màn hình.

Lẳng nghe tiếng động từ phòng bên, tính thời gian thì có lẽ anh nên để cô có khoảng năm phút để dọn dẹp rồi hăng bước vào.

Tory bước tới gần tủ sách, nơi có một cái tủ hai ngăn, anh mở nó ra. Bên trong kết cấu bí mật kia, nếu là ăn trộm hẳn sẽ nghĩ đó là nơi cất giấu những vật có giá trị. Nhưng không phải, nó là vật có giá trị, chỉ với anh.

Cô ấy, có lẽ không biết...

Tory mở hộp ra, khẽ cười.

Anh không quên nhấn nút điều khiển, tivi hiện ra ở góc phòng, bật lên. Ổn à một chút, để phía bên kia cô yên tâm mà tập trung dọn dẹp. Đang là bản tin thời sự.

“... tập đoàn Rutland đã tuyên bố đóng cửa chi nhánh, rút chân khỏi thị trường Việt Nam. Bình luận về việc này, các nhà...”

Là Rutland. Tory không ngạc nhiên chút nào. Ngay khi thừa kế được toàn bộ công ty, cũng logic thôi khi hắn muốn làm thế.

Anh chỉ nhìn vào trong chiếc hộp của mình,...

Xoảng... Bên phòng bên lại vang lên một tiếng động lớn. Tory đứng bật dậy. Không có tiếng kêu của cô đi kèm...

Sấm chớp tàn bạo phá tan bầu trời, và ác mộng ngày càng dữ dội.

Ánh sét trắng tràn ngập căn phòng đôi công chúa của ngôi nhà, soi rõ đến từng chi tiết trên chiếc giường. Người con gái trên giường thở gấp, quần quai với giấc mơ cố thoát.

Những hình ảnh kỳ dị cuộn xoắn lộn tung lên, hình ảnh ký ức lẫn với tưởng tượng hòa thành những màu sắc và âm thanh hỗn độn. Êra lăn mình trên gối.

“Vĩnh... Vĩnh...” Cô gọi tên thiên thần của cô, trong cái bóng tối dài dằng dặc của giấc mơ. Con đường này dài vô tận, và cô đơn vô tận, từng tiếng thét của cô chỉ là tiếng vang vĩnh viễn không kết thúc. Êra lăn qua lăn lại, bàn tay bầu chặt lấy ga trải giường, cô cong người khi bóng đêm trong giấc mơ phủ lên cô những từ ngữ, bám lấy cô như có những xúc tua quán lấy trí óc cô. Tất cả bị ám lên bởi tiếng âm vang dữ dội như sấm sét, khi hình ảnh mơ hồ, mờ ảo của một vóc dáng

đàn ông to lớn trong bóng tối thăm đen mà cô chỉ có thể cảm nhận được hơn là nhìn thấy, tiến đến gần cô...

“Không...” cô rên rỉ, quặn mình, khi bóng đen đến gần, mồ hôi ướt đầm thái dương, cô muốn bám lấy đầu mình, muốn co mình lại và tránh khỏi *hắn*. Bóng đêm đang nở nụ cười, chỉ càng làm tăng sự ảm đạm chứ không hề có niềm vui, và thì thầm trong ánh sáng lờ mờ của những tia sét vang động, sắc nét bóng hình huyền ảo đó, đứng cạnh giường, ngả người về phía cô, bàn tay chỉ còn trong phút chốc nữa là chạm vào má cô.

Êra rên lên khi *hắn* vẫn đang nói, những lời thì thầm gọi tên cô, những đe dọa vô nghĩa, và cô ngừng thở khi bàn tay to lớn chạm vào da cô, thế giới của cô bốc cháy, tan rụi vào lúc đó. Lửa tràn lên, và lời nói ấy vang rõ mồn một.

Tôi không chờ được, giây phút thấy em sa ngã, thiên thần của tôi...

Cô là thiên thần của *hắn* sao? Cô hoang mang nhìn *hắn*, đôi mắt xanh của quỷ sa tăng. Những ánh sáng xanh... những ánh sáng xanh rực rỡ quay cuồng khi bàn tay quỷ dữ gìm cô xuống địa ngục. Và cô thút thít lời phản đối. Nhưng vô hiệu rồi, khi mà gương mặt méo mó và dữ tợn áp sát gương mặt cô, *hắn* thì thầm. *Phải, em là thiên thần của tôi, là lương tâm phiền phức của tôi...*

Trong tâm trí đang cuồng loạn, Êra đã thét lên với sự sợ hãi cùng cực, nhưng đôi môi cô chỉ bật ra một

tiếng “không” nhẹ như một lời thì thầm, và nước mắt tràn ra trong vô thức của cô. Không, không, không...

“Êra, Êra, em tỉnh lại đi!”

Không...

Tiếng sấm dữ dội giật Êra bắn mình tỉnh giấc, người cô ướt đầm, sợ hãi hoang dại còn sót lại từ giấc mơ.

Trước mặt cô là hai gương mặt lo lắng, trong giây phút mờ ảo này, lần đầu tiên cô nhận thấy giữa họ có những nét tương đồng lớn đến mức nào.

Téc nói. “Ổn rồi, Êra, em mơ dữ quá, nhưng giờ ổn rồi. Nhìn rõ bọn chị chứ?”

Cô khó khăn gạt đầu, mở đôi môi khô rát, “Téc, Poly...”

Chợt cô giật mình, sức ám ảnh của giấc mơ quá mạnh, khi cô cảm nhận vết cắn của *hắn* vẫn còn trên môi cô, tại sao một giấc mơ có thể thực làm vậy?

“Trời ạ, xem em ra mồ hôi này! Ác mộng dữ lắm hả? Téc, em bảo nó thay áo, chị sẽ xuống nhà kiếm cho nó thứ gì nóng nóng một chút...”

“Không,” Êra thì thào phản đối, “không nóng...”

“Em chắc không?” Poly hỏi lại trong khi Tec khúc khích vì thấy cô làm nũng với chị lớn. Trong hầu hết thời gian, giữa ba bọn họ không thể phân biệt ai là chị ai là em.

Poly lấy cho cô một ly nước cam ấm, một bát đá nhỏ nếu cô muốn thay đổi nhiệt độ, và một cốc nước lọc. Êra kìm sự ham muốn mãnh liệt được ngậm một

viên đá để cái lạnh đó thấm vào và làm dịu đi những ngọn lửa tận sâu trong cốt tủy cô lúc này, thay vào đó cô ngoan ngoãn uống nước cam.

Téc và Poly ngồi bên cạnh quan sát cô. Dám cá hai người, ít ra là Téc, vô cùng muốn hỏi cô mơ cái gì, nhưng vẻ khiếp hãi trên mặt cô đã ngăn họ khỏi việc làm cô hoang mang lần nữa. Téc nói, “Xem này, lần cuối cùng chúng ta cùng ngồi trên giường thế này là khi nào nhỉ?”

“Em không biết... Mọi người bị em đánh thức ư?”

“Không, đa phần tiếng hét của em lẫn trong tiếng sấm, cả nhà vẫn ngủ, chỉ có bọn chị thức dậy. Chị cũng thấy ác mộng sơ sơ. Hay thật nhỉ, có lẽ là chúng ta tương thông nên bọn chị nghe rõ tiếng gọi của em.” Chị cô nói, mỉm cười. “Họ vẫn nói thế mà, chị em sinh ba giống như một cơ thể được số mệnh chia ba, nhưng linh hồn vẫn gắn bó với nhau.”

“Poly, chị lại bắt đầu rồi, chúng ta là sinh ba khác trứng, chia cơ thể gì chứ!” Téc cười, đập lên vai chị gái.

Nhưng Êra vẫn cứ mỉm cười.

“Lần cuối cùng chúng ta ngủ chung giường là khi nào?”

“Em không nhớ, chắc là phải hồi tiểu học!”

“Không, năm tốt nghiệp cấp hai chúng ta đã cùng trải mền ngủ dưới nền nhà còn gì!” Cùng chào đón thế giới này bằng tiếng khóc một ngày, bao nhiêu cột mốc kỷ niệm trong cuộc đời họ có những tương đồng

vĩnh viễn không quên được. Nhưng càng lớn dần, thì mỗi người lại có những câu chuyện riêng, và những tình cảm riêng chôn giấu trong lòng.

“Hôm nay chúng ta lại ngủ chung đi? Được không?” Téc đề xuất. Cả hai người còn lại đồng ý. Vui vẻ, ba người họ nằm sát bên nhau, cái giường biết nói chắc sẽ hét ầm lên phản đối, nhưng vô dụng. Téc và Poly mỗi người nằm một bên cô, không nói gì, nhưng Êra biết, họ đang bảo bọc cô khỏi cơn ác mộng.

Có chị em thật là tốt. Còn đôi người,... thật cô đơn. Nhắm mắt, Êra bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Tại sao cô lại mơ thấy nó? Có lẽ chỉ bởi dạo này làm việc với vở kịch và mọi thứ khác, có lẽ cô quá bận rộn... cô quá mệt mỏi. Việc gương mặt đó xuất hiện trong giấc mơ cũng bình thường thôi, người ta nói mọi gương mặt trong mơ đều lấy từ ký ức, đã từng lướt qua mình trong hiện thực mà. Chẳng qua đó là sự trùng hợp. Chẳng qua...

Tôi không chờ được, giây phút thấy em sa ngã, thiên thần của tôi.

Sấm chớp thật là tốt.

Vic thích bão. Chớp làm sáng rực cả một vùng trời. Sau đó là mưa đập ầm ầm vào những khung cửa. Anh không đóng lớp cửa chống bão, chỉ một lớp kính đang run lên bần bật trước sức mạnh của thiên nhiên. Vic

đứng đằng sau nó, nhìn ngắm khung cảnh hỗn loạn. Đôi khi, con người ta thấy bất mãn với thời tiết đẹp, bởi vì nó trái ngược với tâm trạng và những gì xảy ra trong lòng người. Chỉ có giông bão mới thể hiện đúng lòng anh lúc này. Có cái gì đó kích động, có cái gì đó sôi nổi.

Lòng anh được giải thoát, bùng phá mạnh mẽ. Đêm nay.

“Hình như đã bắt đầu rồi, thưa ngài.”

“Mọi thứ phải thật tự nhiên, Tony. Lệnh một ly là tôi và ông vào tù luôn đấy.”

“Vâng.” Anthony nói, bỗng giật mình khi nhìn thấy Vic đang ngồi trên ghế, trong tay ngài không phải là... bức ảnh lần trước đã ném đi sao?

Vic nhìn thấy ánh mắt của Anthony.

“Muộn rồi, ông cũng đi nghỉ đi. Từ mai sẽ bận rộn.”

Anthony đương nhiên không dám thắc mắc gì thêm. Ông ta đi rồi, Vic mới chậm rãi nhìn tấm ảnh trong tay.

Anh ngắm nghĩ một chút, lại bỏ nó vào trong cái hộp đặt trên bàn. Bên cạnh chiếc lắc chân bằng bạc. Anh đang liêu lĩnh gì vậy?

Sấm chớp vừa vơi bớt, cơn mưa lại ào ạt hơn. Từng hạt mưa đập lên mặt kính đều với tốc độ như muốn phá bỏ thứ vật chất tầm thường con người tạo ra để ngăn cản chúng. Mạnh, và nhanh.

Cửa kính bóng loáng phản chiếu được cả bóng hình, con người anh hiện ra trong gương mờ ảo, chỉ có đôi mắt là sáng lên lấp lánh, chẳng khác nào ma quỷ.

Thời gian đã sắp hết rồi.

Tòa nhà Hóa Ân, mưa gió sấm chớp cũng dừng dừng. Cột thu lôi trên nóc tòa nhà kéo sét về một hướng.

“Thời tiết thật là tệ, nhưng lại tốt cho mình.” Kè đột nhập vào văn phòng tổng giám đốc tự nhủ. Không ai ra ngoài vào thời tiết này, vào thời điểm này. Bảo vệ của tòa nhà chắc đang ngồi trong phòng ôm bình cà phê nóng, không hơi đâu đi dạo quanh sân, nếu không ông ta sẽ thấy ánh đèn pin thỉnh thoảng lại chớp nháy phía trên này.

Rob bước nhanh qua hàng tủ hồ sơ để đến bên bàn làm việc của Vic, ở đây, cũng như ở đám tủ hồ sơ kia, hắn đã không tìm thấy gì. Có thể nào không, cáo già như Vic giấu đuôi rất giỏi, Rob cũng không hy vọng tìm ra điểm yếu của hắn nhanh như vậy. Nhưng những gì mà Trần Trung Đạt kia tìm thấy thì Rob tin là còn có gì đó ở đây.

Ánh chớp lóe lên, Rob nhận ra phía bên hông phòng làm việc này còn một căn phòng nữa.

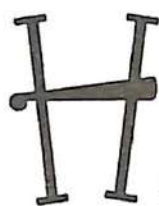
Chậm rãi, hắn bước vào.

Quả nhiên, trong phòng là bàn làm việc, cũng y như văn phòng kia. Nhưng người ta cần hai phòng làm việc để làm gì?

Trên bức vách kính, Rob thấy chằng chịt những chữ... một kế hoạch!

13

Anh đáp: Em là điểm chết,
Là sự mềm yếu của anh.

ả, tiếng gì đây?

Rob biết Vic là quái vật, biết chín thứ tiếng. Nhưng với thứ chữ trước mặt thì hắn chịu luôn. Rob đã từng bị bắt học tiếng Latinh, Ý, Đức... vài món mà Vic biết, nhưng rõ là trước mặt hắn là những ký tự hoàn toàn xa lạ.

Tiếng Việt! Phải rồi. Rob gần như reo lên. Hắn thế, chụp ảnh lại, hắn có thể cho Trần Trung Đạt kia đối chiếu lại.

Hành động phải thật mau lẹ.

“Êra à, kia không phải là Đạt sao?”

Nat hỏi, chỉ về phía vỉa hè. Êra nhìn theo hướng cô ấy chỉ. Hai người đang đứng trên tầng hai của khu mua sắm, nhìn xuống đường.

“Tớ không chắc lắm, anh ấy đã đi rồi cơ mà.”

“Trông tướng đao đao bệnh bệnh kia thì đúng hắn đấy.” Nat nói, chẳng giấu diếm sự ghét bỏ. Ai tin được

không? Có kẻ nào lại dám đá bạn thân của cô chứ!
“Nhìn người đi cùng kia, đó không phải là cái tên gì theo đuổi mình năm ngoái, hẳn là Trương Thanh... gì ấy nhỉ?”

“Thanh Nhật.” Bó tay với Nat, theo đuổi cô hết nửa năm, đến cái tên con người ta cô cũng không thêm nhớ.

“Hình như anh ta làm bên thuế phải không nhỉ? Hai gã thì thâm cái gì trông là lạ thế kia?”

“Trưởng phòng điều tra của cục thuế. Tớ cũng không biết chuyện gì...” Êra đáp. Cô còn tưởng Đạt đang ở nước ngoài cơ mà. “Họ đi rồi.”

Nat tưởng Êra buồn, “Thôi cậu quên cái tên ấy đi. Kẻ ngu ngốc đủ để bỏ qua cậu tức là kẻ quá ngu ngốc để có được cậu mà.”

“Tớ biết rồi.” Êra đáp. “Thôi tớ phải đi đây, hôm nay anh rể và chị tớ về thăm.”

“Biết mà, bye bye nhé!” Nattie nói, vẫy tay với Êra, tay kia mở điện thoại ra, “Bố ạ? Cái gì cơ ạ? Hóa Ân gặp chuyện gì... bố nói ngòi tù á?”

Đến câu cuối cùng thì Nat hét lên.

Chuyện Hóa Ân bị điều tra không phải chuyện gì bí mật. Nó tràn đầy trên các trang nhất của tạp chí kinh tế. Khi Êra đi qua phòng làm việc của bố, cô đã nhìn thấy đôi mắt xanh chết người kia nhìn vào mình từ một trang báo. Trên đó có mấy chữ in đậm, viết hoa, màu đỏ chói lóa: Trốn thuế?

Cô không giỏi chuyện kinh doanh, nhưng cô biết đủ để hiểu, đây là chuyện nghiêm trọng, theo như bài báo nói, nếu Hóa Ân không thể minh bạch được điểm này, không thể chứng minh vô tội thì người đứng đầu có khả năng phải ngồi tù trên ba năm.

Người đứng đầu, không phải là anh ta sao?

Cô có rất nhiều thắc mắc, giả dụ như anh không liên quan, giả dụ vì anh là người nước ngoài... nhưng không biết giải đáp thế nào. Êra không giải thích được, tại sao lòng cô nóng như lửa đốt.

“Bạn em ư?” Anh rở ngạc nhiên khi cô hỏi.

“Là bạn trai của Nat...” nghĩ một lúc cô lại nói thêm, “chồng chưa cưới của nó. Anh đừng hỏi nhiều, chỉ nói cho em hiểu tình hình một chút thôi?”

“Tình hình tệ, nếu như báo chí đúng thì tay này không thoát được đâu. Nhưng em phải biết là bọn họ bao giờ cũng muốn nhìn mọi chuyện theo hướng kích động ít nhiều. Vụ việc cụ thể thì bên thuế sẽ không để lộ đâu, nếu không có tin tức chính xác thì anh cũng không nói chắc được.”

Đương nhiên, những thông tin quan trọng cụ thể thì đâu có được đăng lên báo, Êra cũng biết vậy. Cô chỉ có thể nhờ anh rở hỏi thăm giúp. Sở thuế ở H anh cũng không quen biết nhiều, nên nói với cô rằng sẽ báo lại sau.

Êra thử gọi điện cho Nat, cô ấy chỉ nói lại tình hình là bên thuế có mời Vic sang đó làm việc, anh không

nhận điện thoại. Nat cũng không biết nhiều hơn cô.

Đầu giờ chiều, cô đang định đến cô nhi viện thì lại nhận được điện thoại của người hiện cô không hề mong chờ gì.

“Chúng ta gặp nhau được không? Anh có chuyện muốn nói với em.” Đạt hẹn cô tại quán cà phê.

Đương nhiên, không phải nơi họ đã chia tay.

“Em cứ tưởng anh đã đi rồi.”

Đạt gầy đi nhiều, trông anh có vẻ khác khác, cô không chắc đó là vì cái gì, nhưng trông anh u ám hơn.

“Êra!” Anh đứng bật dậy khi cô bước vào.

Cô không thể không ngạc nhiên trước sự hiện diện của anh, cũng như việc anh tìm cô lúc này. Họ không hẳn chia tay trong vui vẻ.

“Anh đã đi rồi, nhưng anh đã quay về. Thực ra đó chỉ là tham gia diễn tập hai tuần thôi.” Nếu như anh không đưa thông tin giả, nếu để người muốn anh biến mất biết được, hẳn...

“Êra, thực ra anh muốn gặp em chỉ vì chuyện ngày đó. Thực sự anh không hề muốn chia tay với em!”

Không muốn?

“Đạt...”

“Khi ấy anh đang gặp chút khó khăn. Có những áp lực mà em không hiểu nổi đâu. Anh... xin lỗi, Êra. Cho anh một cơ hội. Cho chúng ta một cơ hội làm lại, được không em?”

“Hiểu cho anh, anh thực ra chưa bao giờ muốn

rời xa em. Êra, em luôn là người con gái mà anh yêu. Không ai như vậy cả. Anh yêu em.”

Khi anh nói, anh cầm lấy tay cô. Trong khi Êra vẫn chưa cất tiếng thì anh ngày càng tha thiết.

Yêu?

“Bao nhiêu ngày qua phải xa em, anh rất...”

“Đạt.” Cô ngắt lời anh.

Anh ngẩng đầu nhìn cô.

“Êra?” Dường như anh nhìn thấy câu trả lời trong mắt cô. “Êra, hãy khoan đã. Anh biết em cần thời gian để quyết định. Nếu em muốn, anh sẽ giải thích cho em. Nhưng tin anh, tin anh đi. Nếu như anh không thật lòng với em, anh đã không quay lại xin em thế này.”

Cô nhìn anh. Cũng lắng nghe tận trong lòng mình.

Mặt hồ phẳng lặng một chút lay động cũng không có.

“Đạt.” Cô chậm rãi rút tay mình ra khỏi tay anh.

Đó, là câu trả lời.

“Nếu như anh không mất hết như thế, em sẽ quay lại với anh chứ?”

Êra kinh ngạc nhìn anh, không thể tin được. “Đạt, em còn không biết anh đã mất gì. Đây chỉ là... em xin lỗi. Em đã nghĩ lại, và anh nói đúng. Tình cảm của chúng ta chỉ là bạn bè.”

Nếu như... đáng ra anh nên hỏi, nếu như không có đoạn đứt gãy kia, thì họ sẽ tiếp tục được bao lâu.

Bây giờ, cô đã nhận ra. Lúc ấy anh nói cũng đúng. Tình cảm của họ đã cố gắng bồi đắp, cũng chỉ có thể đến thế mà thôi. Cô muốn hỏi thăm chuyện gì đã xảy ra với anh, như một người bạn. Nhưng trong tình thế này, Êra không thể hỏi được. Cô không phải người quan niệm chia thế giới rành mạch ra hai màu trắng đen, nhưng cô cũng hiểu được, tình cảm phải minh bạch.

Cô...

“VẬY... chắc rằng em đã đi theo anh ta rồi, có phải không?” Giọng Đạt thay đổi, có chút dò xét, dường như rất dễ chịu nhưng cô lại nghe được chút dò xét. Ánh mắt anh bỗng không gây được thiện cảm cho người khác.

“Anh nói ai vậy?” Êra đáp. “Em không hiểu ý anh.”

Người phản bội, người có kẻ thứ ba đâu phải là cô.

“Còn ai nữa,” Đạt nói với vẻ rất tự nhiên, “Em với Rutland ấy?”

Êra trượt tay, không tin nổi. Anh ta nói là... ở đâu ra suy nghĩ ấy? “Em với Rutland thế nào, anh ấy là bạn trai của Nat. Đạt, anh có ý gì thế?”

“À, vậy sao.” Đạt khẽ nói. “Anh có ý gì đâu. Chỉ là hôm đó anh ta nhìn em có vẻ lạ còn gì. Anh cũng không nghĩ anh ta có hứng thú với Natri lâu như thế.”

Cô ghét anh. Bỗng nhiên cô nghĩ thế. Téc cũng gọi đùa Nat như thế, nhưng không bao giờ, không bao giờ là một giọng ác ý như vậy. Êra bỗng nhiên thấy

con người trước mặt hoàn toàn xa lạ. Anh ta đang nói những điều vô lý biết mấy.

Những điều cô không muốn nghĩ tới.

Tay cô lần theo chiếc túi xách đặt trong lòng, móng tay mất kiên nhẫn cào nhẹ trên mặt vải.

“Em...”

“Đừng nghĩ nhiều, anh không có ý gì đâu. Chẳng qua anh có chút nhầm lẫn.” Đạt nói. “VẬY dạo này Rutland thế nào, em vẫn gặp anh ta chứ? Tin tức trên báo có vẻ không thuận lợi lắm.”

Đạt không thích Victor, anh ta đã biểu lộ như thế ngay từ đầu.

“Em không rõ lắm.” Êra trả lời.

“Không phải là sổ sách kế toán nội bộ quý vừa rồi của anh ta bị bên điều tra tóm được, em không nghe gì thật sao?”

Tin này đâu có trên báo? Cô đã đọc rồi.

“Anh lấy thông tin này...”

“Anh chỉ nghe nói vậy, xem chừng lần này Rutland rắc rối nặng, nhỉ?”

Cô không quen người đàn ông này.

“Đạt, thời gian qua anh đã làm gì?”

Đạt có vẻ giật mình.

Êra nhìn cổ áo somi của anh ta. Đây là loại áo hàng hiệu, anh kể cô là bác sĩ cũng có mấy cái. Áo này rất khó là ủi, mỗi lần chị cô làm đều rất cẩn thận. Loại áo này

thường... có bàn tay phụ nữ chăm sóc, không phải sao?

“Anh vừa về nước, tạm thời vẫn chưa đi làm lại.”

Anh đáp.

Trước đây Đạt ăn mặc rất giản dị. Cô cảm thấy anh thích hàng hiệu, nhưng không bao giờ tiêu xài phung phí. Loại áo giá bằng sáu tháng lương trước kia, anh đang nghĩ ở nhà, nhưng có công việc nào chờ sẵn ư?

Có một thời gian, Poly và Téc thường rủ cô chơi xếp hình, Êra chơi trò này rất giỏi. Téc nói trí tưởng tượng cô tốt nên giỏi lắp ghép các mảnh rời rạc lại với nhau.

Khi ấy, có một suy nghĩ gì lóe lên trên đầu cô, dường như có đôi ý tưởng... nhưng Êra chỉ có thể vội gạt những điều không căn cứ ấy đi.

“Hôm nay em có chút việc bận, có lẽ phải đi trước.”

Cô xin lỗi anh, rời đi.

Cô không biết, Đạt nhìn cô rời đi với ánh mắt dò xét như thế nào.

Lần trước rời khỏi anh, trông cô thất thần, phiền muộn. Lần này cô như người đã thông suốt, hoàn toàn không luyến tiếc gì. Lòng anh hận, hận kẻ chia cắt họ.

Bởi vì anh phát hiện vài điểm mờ ám của tập đoàn kia, mà hắn không tiếc tình đẩy anh vào chỗ chết. Giờ Đạt có thể trả thù rồi.

Êra dường như không liên quan gì đến Rutland, vậy tại sao trên kế hoạch của hắn ta lại có tên cô? Đúng là nhớ lại, ngày đó hắn ta nhìn cô có vẻ không bình

thường lắm, nhưng Đạt vốn không để ý. Anh nhìn lại bức ảnh mà Rob chụp, đây không phải tiếng Việt. Anh đã hẹn người bạn ở bộ ngoại giao, để anh ta xác định đây là thứ tiếng gì.

Giờ đây anh là con người của âm mưu, nỗi khoái trá được trả thù kẻ anh ganh ghét đã ăn mòn, làm thay đổi con người anh. Đạt đã không còn là con người của ngày trước nữa rồi.

Thanh toán tiền nước xong, bỏ tay vào túi, Đạt đi vòng qua vài con phố chuẩn bị tới chỗ hẹn với anh bạn kia. Một con phố hẹp, anh rảo bước hơi nhanh.

Trước mặt có người, anh né sang bên, lại một người nữa.

“Xin lỗi, cho qua cái đã...”

Chưa nói xong thì anh đã bất tỉnh rồi.

Rob không biết nửa chữ tiếng Việt, nhưng chỉ cần nhìn thấy mặt Vic trên báo, với những hàng tit to, in đậm, những dấu cảm, hỏi, ba chấm... dường như cũng tuyệt đẹp, tạo nên một tâm trạng tuyệt vời.

Chuyên viên của khách sạn đang chăm chút bộ móng tay cho Bree, cô nhìn sang Rob, khẽ đảo mắt.

“Anh không đi thay đồ đi, chúng ta phải dùng bữa bây giờ đây.”

“Ok, anh biết. Lẽ ra cái gã người Việt kia phải có ở đây rồi.” Anh ta nhìn đồng hồ.

“Em chẳng cần biết đến kế hoạch đốn bại Vic của anh,” Bree kêu lên, “Chỉ cần nhớ thay cái áo em để sẵn đằng kia kia.”

Nét vẽ cuối cùng trên móng đã xong, cô gật đầu cho cô chuyên viên ra ngoài.

Bree hài lòng nhìn thành quả của buổi chiều nay.

Họ đã phải ở đây lâu hơn dự định, cô không phải tuýp người thích du lịch. Nhưng Rob muốn ở lại vì kế hoạch của anh ta với Vic. Cô chẳng quan tâm, Bree chỉ khuyên rằng, đối đầu với Vic thì phải cẩn thận, ngoài ra cô còn cách nào khác chứ?

Rob sẵn sàng làm tất cả để hại Vic. Nếu có gan làm việc phi luân thì anh ta đã thuê người giết Vic lâu rồi. Vic thì khác, anh ta cũng sẽ chọc giận Rob bằng mọi cách, nhưng sẽ không màng làm Rob tổn thương một mảy may. Bree hiểu được điều này, cho nên ok, anh em họ muốn làm gì nhau thì làm.

Trận này Rob rất tự tin, nhưng trận nào mà anh ta chẳng tự tin? Bree ở lại chỉ để đảm bảo Rob rút chân kịp thời. Thế là ổn, đi ăn tối thôi.

Rời khỏi Đạt là quyết định cô sẽ không bao giờ hối hận. Êra biết thế.

Cô đi bộ dọc quảng đường về nhà, vòng qua quảng trường Ánh Sáng. Đi bộ bảo vệ môi trường, cho con người ta thời gian suy nghĩ.

Lời Đạt nói giống như đùa giỡn, cô muốn gạt phắt nó đi.

Có những suy nghĩ giống như thứ mằm độc, không nhắc đến thì vĩnh viễn không nghĩ đến, mà nói một lần, thì tự nhiên nảy ra suy nghĩ này nọ. Cô biết dừng ở đâu chứ, cho nên quên đi.

Victor Rutland, cô lo lắng cho anh ta là đúng. Cô không phủ nhận. Trốn thuế hay không, cô chỉ nghĩ về anh như bạn cô, một người quen mà cô quan tâm.

Nhớ đến anh, cô sẽ nhớ ngay đến Nat, nhịp tim vừa nhanh lên một chút sẽ bình ổn lại ngay. Giấc mơ hôm nọ ám ảnh cô đôi chút, nhưng cô biết khoa học có thể khẳng định, nó chỉ là kết quả của những lo nghĩ ban ngày, xong hết.

Cô nhắn tin an ủi Nat, bảo bạn đừng quá lo lắng, nhưng cô ấy không trả lời.

Thở dài, cô có thể làm gì hơn? Êra lắc đầu, rẽ qua lối dành cho người đi bộ, cô đi dưới bóng hàng cây xanh mát.

Bước bước bước, làm chủ nhịp bước thông thả, hưởng thụ không khí trong lành của thành phố. Bước bước bước, cảm giác bước trên đôi chân mình, ánh sáng lần theo từng bước chân, in dấu trên từng viên gạch. Êra ngẩng đầu, có người từng nói với cô về quảng trường này, in trong ký ức của anh bao nhiêu hàng gạch đỏ...

14

Đôi khi anh tự hỏi, chúng ta có thể mất đi
điều chưa từng có chăng
Là một thứ ảo mộng, khoảnh khắc ao ước
Anh nhìn thấy nơi bàn tay đôi ta đan lại
Hạnh phúc mình vĩnh viễn không thể
có được
Biết rằng là mãi mãi

Làm sao cô có thể nói với Tory, cô nhìn thấy nụ cười của Vic?

Êra cố tập trung vào việc bếp núc. Bao giờ Tory cũng cười cô vì chuyện này. Trong nhà, thực ra Tory mới là đầu bếp chính. Chỉ đôi khi, như lúc nãy cô tổng anh vào phòng làm việc, mới đến phiên cô đeo tạp dề.

Nhìn thấy nụ cười của Vic ở Tory không có gì lạ cả. Đương nhiên, cô cũng luôn thấy được sự khác biệt, Tory là chồng cô, trong ánh mắt anh bao giờ cũng có một nụ cười thực sự ấm áp, thực sự dịu dàng. Từ trong mắt anh, cô có thể thấy được niềm hạnh phúc vì họ thuộc về nhau.

Không giống như Vic trước kia, nụ cười của anh luôn chứa chất sự cô độc lạnh lùng. Ngay cả trong phút vui vẻ nhất, nó cũng khiến tim cô loạn nhịp vì đau.

Thôi đi nào, thật buồn cười khi nhớ những chuyện này. Đó là xu hướng của con người ta, thường sống bên ký ức. Trong lúc xua đuổi suy nghĩ ấy, cô gạt tay.

Lọ tiêu rơi xuống... Chết tiệt.

Êra cố gắng lau dọn nhẹ nhàng nhất có thể. Mai cô nên mua lọ tiêu mới, trước khi để Tory phát hiện ra. Gì thì gì, cô cũng mất mặt quá đi rồi.

Lần này chỉ là... cô hơi mất tập trung.

Êra không để ý, có một tập thư đặt trên bàn, khi đọc nó, cô sẽ còn mất tập trung đến lần thứ hai.

Quảng trường rất đông người. Lần đầu tiên cô mới hiểu, giữa chốn đông vui nhất, cũng có thể dung chứa một bóng người cô đơn như vậy.

Cô biết, cô không thể chỉ nhìn thấy anh đứng đó, rồi lại quay đi, càng không thể bước đến mà mở lời chào với anh. Tất cả đẩy cô đến lựa chọn hợp lý nhất, là quay số gọi cho Nat.

“Cậu đang ở đâu?”

“Tớ đang ở tiệm làm đầu, tớ định đổi sang tóc quăn, cậu xem Susan Kate trên tạp chí Model chưa? Mode mới xoăn hơn, và ngắn hơn tóc tớ đến hai phân là ít. Tớ phải sửa lại ngắn hơn, rồi kéo thẳng để quăn lại lần nữa, cậu có nghĩ hight light màu vàng nâu hợp với tớ, vì tớ nghĩ màu đỏ đồng mới đúng, nhưng cô thợ cứ nghĩ vàng nâu thì...”

“Nat, cậu nên đến chỗ này.” Êra chậm rãi ngắt lời bạn. “Tớ nhìn thấy Vic, anh ấy đang ngồi một mình...”

“À...” Giọng Nat kéo dài ra trong lúc cô bạn suy nghĩ, “Vic ấy hả? Tớ... Có lẽ anh ấy đang có một cuộc gặp làm ăn nào đấy, tốt nhất tớ không tới làm phiền thì hơn. Êra, cậu biết không, họ đang bôi hóa chất vào các lợn tóc cho tớ rồi...”

Giây phút đó, Êra muốn hét lên với bạn, lạy thánh thần, tình yêu không phải thứ tiện ích! Nhưng rồi cô im lặng. Nat tránh né, cô nhận ra, bạn cô không muốn gặp anh ta.

À, như Téc vẫn gọi đây là những giây phút “tính khí nữ hiệp” của cô nổi dậy.

Sự chống chế cho việc vắng mặt của Nat làm Êra cảm thấy đau buồn, nhói đau như thể chính cô mới là người bị phản bội vậy. Cô đứng đó, ôm lấy điện thoại, nhìn qua quảng trường đông người, thấy người đàn ông đó đang ngồi một mình, vóc lưng cô đơn kỳ lạ. Có thể cô tự tưởng tượng, hoặc cô suy nghĩ quá nhiều, cô đa mang, nhưng cô chỉ biết đứng đó mà nhìn anh.

Anh cô đơn sao?

Thế rồi, bất chợt như thể cảm thấy có ai gọi anh, hay nghe thấy tiếng gọi thì thậm không thốt thành lời của cô, anh quay lại.

Và tặng cho cô một nụ cười.

“Cà phê của cô.” Vic nói, và Êra nhận lấy cốc cà phê từ tay anh.

“Cảm ơn.”

Anh ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cô đang có chuyện buồn phiền?” Vic hỏi khi thấy cô im lặng. Cô cảm thấy anh đang nén cười khi sắc hồng ửng lên trên làn da tái của cô.

“Không, à phải, tôi chỉ...” Cô nhớ chính cô đã từng nói cô chỉ tới đây vì buồn phiền. Ương bướng lại nổi lên, cô nở nụ cười rộng rãi của mình và nói với anh, “Thế tại sao anh lại ở đây? Lúc này đáng ra anh phải rất bận.”

“Tôi trốn việc.” Anh dừng dừng nói, như chẳng quan tâm đến vụ lộn xộn đó, “Tôi đến đây không phải vì phiền muộn, mà chỉ là có việc phải suy nghĩ.”

“Tôi xin lỗi.” Cô nói. “Tôi có nghe chuyện công ty của anh...”

Anh quay lại ngắt ngang lời cô và cô cảm thấy một cú thoi vào bụng khi nhìn sắc thái trên mặt anh. Một lúc, anh mới nói, “À, chẳng có gì đáng lo đâu. Cái tôi suy nghĩ không phải là mấy chuyện đó.”

Họ cùng nhìn về phía lũ trẻ đang chơi đùa phía trước, nhất thời không nghĩ ra chuyện gì để nói. Cô chăm chú vào một đứa bé mặc áo khoác màu đỏ, chạy theo một quả bóng lăn, không biết người lớn đâu lại để bé đi một mình.

Đứa bé chạy về phía họ, đến gần ghế đá, sắp với được quả bóng thì vấp chân.

Êra giật mình định đứng dậy theo phản xạ bản năng, nhưng một bàn tay đã giữ lấy cô. Tay anh cứng rắn giữ chặt lấy cánh tay cô.

Cô quay sang nhìn anh, Vic nói, “Để đứa trẻ tự mình đứng dậy. Đau như vậy, lần sau mới nhớ mà không ngã nữa.”

Giọng anh nhẹ nhưng kiên quyết. Êra nhìn lại đứa bé, quả nhiên nó đã đứng dậy, lập chập phúi bụi trên quần, đi đến ôm quả bóng trong tay. Cô theo dõi nó như bị thôi miên, biết anh cũng đang chăm chú nhìn như mình vậy. Bé nhìn quanh. Bỗng, một biểu cảm trên mặt bé làm cô không chần chừ nữa, giật tay khỏi sự kìm giữ của anh, cô nói, “Nó chỉ có một mình.”

Cô chạy về phía đứa trẻ, chỉ cách một bước chân trước khi nước mắt trẻ thơ bắt đầu òa tuôn.

“Hu hu hu... Mẹ ơi...” Đứa bé đi lạc.

Cô muốn vòng tay ôm lấy bé, nhưng kinh nghiệm buộc cô ngồi xuống trước mặt bé đã. Đứa bé chạy chơi ở chỗ này chắc không phải dạng sợ người lạ, nhưng không phải đứa bé nào cũng dạn dĩ như người lớn vẫn tưởng. Rồi cô đặt tay lên vai bé, bắt đầu dỗ dành nó. “Ngoan, bé đừng khóc. Ngoan ngoan, muốn tìm mẹ thì đừng khóc nào. Mẹ không thích bé khóc đâu, ngoan...”

Được bàn tay xa lạ chăm sóc, đứa bé dần dần bớt nước mắt ngấn dài, mở đôi mắt tròn xoe nhìn người lạ. Êra nở nụ cười tươi nhìn lại nó.

“Ngoan rồi, cháu bị lạc mẹ sao?”

“Cháu... không thấy mẹ đâu cả!” Bé nói, ấp úng, như đang phân vân giữa các quyết định.

Êra không ngại ngần đưa tay xoa đầu nó, “Đừng khóc nhé, xấu lắm. Ban nãy cháu đi với mẹ phải không?”

“Vâng ạ.”

“Thế mẹ đi theo cháu rồi đâu mất, hay mẹ đang ngồi chờ cháu ở đâu nào?” Cô gợi ý, thử cho đứa bé nhớ lại, có lẽ mẹ đứa bé vẫn chỉ còn ngồi đâu đây.

“Mẹ... ngồi đợi chỗ bãi cỏ.” Đứa bé e dè nói, nhận ra mẹ không đi đâu mất mà vẫn đang ngồi đợi khiến nó ngượng ngùng.

Êra vẫn cười, “Để cô dẫn cháu về chỗ mẹ nhé?”

Êra đưa đứa bé về chỗ người mẹ vốn đang ngồi cách đó không xa. Đứa bé chạy chơi cùng chị gái và quả bóng, loáng một cái đã không thấy đâu nên trong nhà đang lo lắng, thấy bé về thì rất mừng rỡ. Đứa bé không ngại ngần lao thẳng vào vòng tay đang chờ đón của mẹ, nhưng khi cô đi, nó vẫn quay lại đưa tay vẫy chào cô.

Êra trở về chỗ ghế đá, từ xa không nhìn thấy ai ngồi ở đó nữa. Cô không biết bước tiếp ra sao, chỉ thầm nhớ đến tia mắt sầm sét dõi theo khi cô lao đến chỗ đứa bé, trong lòng cảm giác đặng đặng lạnh lạnh, chua chát không sao hiểu nổi. Cô tự nhủ, anh đã ra

về trước rồi, cũng chẳng phải cô biết nói gì với anh trong lúc này.

Cô không để ý có mấy đứa bé gần đó đang chơi bóng nước, một trong mấy quả bóng bay thật nhanh về hướng cô, chỉ trong tích tắc là người cô sẽ ướt sũng trước khi có một bàn tay kéo cô ngã về sau.

Quả bóng màu xanh vỡ tan, nước tóe lên trong tiếng cười vang của bọn trẻ, ướt sẫm cả một khoảng trên nền gạch. Dòng nước rút đi qua các kẽ gạch, rất nhanh.

Cô ước gì cảm giác trong mình cũng nhanh chóng biến đi như vậy. Êra bị kéo ngã vào một vòng ngực ấm áp, thân hình dựa hẳn theo chiều dài cơ thể người đó, được bao trùm trong vòng bảo vệ của người đó. Thần kinh cô khẽ rung lên, một chút cũng không dám động đây, mặc cho hơi ấm ấy trùm lên, cô không cần quay lại, cũng biết được người ấy là ai. Mùi hương của anh thoảng đến ngay khi tay anh vừa chạm đến cô, lúc này nó phủ vào tâm trí cô một màn sương mù mịn.

Ví như cô cũng là nước, tan ra trong lòng anh, cốt tủy hòa với xương thịt.

Cô hô hấp chậm rãi, anh cũng không nói chuyện, bàn tay khẽ ôm lấy eo cô, vẫn gắn người cô vào người anh. Ngày hôm đó trời se lạnh, bầu trời ảm đạm, giữa quảng trường đông người, ánh sáng chưa bao giờ chan hòa như lúc đó. Cô như chìm trong tầng áo khoác của anh. Vì cô quá nhỏ bé, hay vì bờ vai anh quá rộng lớn.

Chỉ một lực rất nhẹ, bàn tay anh siết thêm một chút, cô nghe hơi thở của anh chạm đến vành tai mình, nhẹ hơn cả một làn gió, cả người nóng bừng lên mà cô vẫn không dám cử động. Chỉ khẽ nói, “Buông ra.”

Hơi thở của anh càng gần hơn. Cô nghe thấy bọn trẻ chỉ vào họ khúc khích cười. Cô nhắc lại, giọng cô như một loại tinh thể mỏng manh giữa tiết trời lạnh giá, rất dễ vỡ, “Buông ra, xin anh.”

Anh đáp ứng cô, vòng tay của anh khẽ buông, mà cô vẫn đứng như cũ. Hai ba giây, cô mới giữ được mình đứng thẳng, quay lại nhìn anh tìm lời để nói.

“Cảm ơn.” Giây phút đó, cô trào lên nỗi niềm căm ghét vô cớ với con người này, chỉ vì... hễ gặp anh thì cô lại thật khó nở nụ cười, hết lần này đến lần khác, chỉ làm mọi chuyện càng thêm khó khăn.

Vành môi cô run rẩy, như phân vân giữa nở nụ cười và bật khóc.

“Êra...” Anh thì thầm tên cô.

Sao anh dám, sao anh dám chứ? Đó là tên dành cho người thân của cô, đó là cách gọi dành cho những người tràn đầy tình cảm. Sao anh dám gọi tên cô, với chất giọng ấm áp gần gũi đến thế?!

Sự chán ghét hiện lên trên mặt cô quá rõ ràng. Vic nhìn cô, anh biết thế này mới đúng. Cô chán ghét anh, anh cũng không yêu thích gì cô, thế mà điều gì

đó vẫn chòn chợn trong anh, nhiều khi là cơn giận muốn trào khỏi họng mỗi lần gặp phải cô.

Anh muốn, hơn bất kỳ điều gì trên thế giới này, có thể căm ghét cô, để cô căm ghét anh. Nếu còn tin vào thánh thần, anh đã xin các vị ấy mang cô đi, thật xa khỏi đời anh.

Anh biết, cô đến đây tìm anh. Cũng biết, sự tìm kiếm ấy của cô là lòng thương cảm, bởi vì cô thấy thế giới cô lập anh, hơn là... một thứ tình cảm gì khác.

Với cô, anh cũng như đứa trẻ áo đỏ vừa vấp ngã kia, cần cô đỡ dành, cần cô chăm sóc. Cô cảm ơn anh, anh thà cô tát vào mặt anh vì đã lợi dụng tình thế hiểm nghèo mà ôm cô vào lòng, tham lam chiếm lấy cảm giác mềm mại và ấm áp có cô trong lòng mình. Thậm chí, tự anh còn phải trừng phạt mình vì thế. Nhưng không, cô lặng im trong vòng tay anh, để anh cảm nhận được đến từng hơi thở của họ hòa vào nhau, và rồi cô nói, cảm ơn.

“Không sao,” anh nghe mình lạnh lẽo đáp, “cẩn thận một chút.”

Anh thà chưa từng biết, cơ thể cô phù hợp với cơ thể anh đến thế nào. Chiều cao của cô phù hợp với anh ra sao. Và, hơi ấm của cô ngọt ngào biết bao nhiêu.

“Trời sắp tối rồi, tôi cũng trở về thôi.”

Cô cắn môi, làn răng trắng ngần in dấu lên đôi môi như hồng ngọc mềm mại. Anh chửi thề trong lòng.

“Tôi... vẫn còn một lúc nữa mới về.” Anh đáp. “Tôi đi bộ ở đây thêm một lúc nữa.”

Trong cái khí trời lạnh giá của buổi đầu đông, anh muốn mượn thời tiết đóng chắc hơn cái khối băng trong lồng ngực mình, đừng để nó rung động bởi bất kỳ điều gì. Đặc biệt, không được náo lên bởi một cô giáo mỹ thuật.

“Tạm biệt. Hy vọng mọi chuyện sớm ổn thỏa.”

“Tạm biệt.”

Anh gạt đầu với cô, cô rời đi. Anh không cho phép mình ngắm bóng lưng của cô. Đi về hướng ngược lại, Vic lôi điện thoại ra. Dành một buổi chiều ngồi ở đây, anh đã hoàn thiện những điểm cuối cùng trong kế hoạch của mình. Muốn kẻ thù chết mà không kịp kêu cứu, cách duy nhất là chặn mọi đường để cứu giúp cho hắn.

Điện thoại có một tin nhắn, của Anthony. Anh đã từng nghĩ mang Anthony làm thư ký hay trợ lý chính thức, nhưng ông ta thích hợp ở một vị trí trong bóng tối thế này hơn. Tin nhắn chỉ vồn vện ba từ viết tắt – Anthony không phí lời vào những việc không quan trọng. Không cần gọi điện, ông ta báo cho anh. Miệng túi đã thất bại. Côn trùng vo ve đã bị đuổi sạch. Bánh răng đầu tiên đã hoàn thành vòng chạy của nó.

Vic thả nó vào túi.

Mỗi kế hoạch của anh, bao giờ cũng được dựng lên

không một khe hở, bởi thế một khi đã khởi động cái bầy, thì con mồi chạy quanh quất bao nhiêu cũng chỉ có thể bước thẳng vào những cái hố đợi sẵn mà thôi.

Sâu trong túi áo anh là những chi tiết trong hồ sơ thu thập về những kế hoạch đầu tư trong năm nay của Thái Kim và những tin tức mới nhất về việc huy động vốn của Camellia.

15

*My love is like a fire
Your love is like a cigaret*

—B. B. King

ôm sau đó thành phố lại nổ ra một chuyện động trời. Lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, chỉ có giới kinh doanh thì gật gù. Xử trí công việc của Hóa Ân lần này, đã cho thấy thực lực của họ. Chỉ sau một đêm, chuyện lộn xộn như chưa từng xảy ra, khoản thuế cũng được bù, sổ sách được công nhận là tron tru, cục thuế bỗng nhiên hóa ra ông Bụt, chuyện gì cũng xong. Bộ phận hình sự lại càng không rờ tới.

“Thời đại chúng ta, truyền thống từ những năm Gia Tĩnh của Nguyễn tiên sinh vẫn còn, dùng tiền là đảo ngược cả trắng đen, thiện ác, hướng hồ chỉ là một vụ trốn thuế.” Anh rể nói, ngồi bên bàn uống trà.

Êra ngẩng lên. Thấy anh rể nói chuyện với bố, cô vốn không tiện hỏi, nhưng nghe đến “trốn thuế” thì không khỏi tò mò.

“Chuyện gì thế ạ?” Cô hỏi, đặt khung thêu xuống.

Chủ nhật này trong trung tâm cô nhi tổ chức một buổi sinh nhật tháng. Poly bảo sẽ làm cho tụi nhỏ ít bánh kẹo, cô và Clio nảy ra suy nghĩ thêu những túi kẹo với họa tiết riêng cho mỗi em, chắc chắn chúng sẽ rất thích. Một mình Clio làm không hết, Êra cùng em làm.

“Là vụ trốn thuế của Hóa Ân.” Anh kể cô cười, đặt một quân cờ xuống. Gần đây anh đã trở thành cao thủ ngang ngựa với bố. Hai người độ cờ, một ván mất cả buổi trời là nhanh rồi. “Giải quyết ổn thỏa rồi.”

Êra giật mình, cô chẳng nghe Nat nói gì. Hay có lẽ Nat đã buông tay nên chẳng còn nghĩ đến. “Từ khi nào ạ?”

“Chiều qua đã ra thông báo kết thúc điều tra, xem chừng là êm đẹp cả. Sáng nay sóng gió lặng hẳn rồi.” Hùng nghĩ một lát rồi nói thêm. “Báo chí một tiếng cũng không dám hó hé, chắc cũng bị chặn ngại.”

“Sao có thể giải quyết được?” Êra khó tin. “Vậy chuyện truy cứu?”

“Không có tù tội gì ở đây đâu. Ba tháng cũng chẳng có. Rutland may như quỷ ấy!”

Bố cô nói, “Anh chàng đó cũng không phải loại vừa. Bố thấy tuổi trẻ hiện nay không mấy người được như anh ta đâu.” Ông ngẫm nghĩ một chút, đặt quân cờ cuối, ăn một mẻ lớn.

Anh rể cô lắc đầu, “Chỉ là gian thương – thường nói thương nhân thì không thể không gian, nhưng ác là chuyện khác, bố đâu có thích hợp nói chuyện với loại người này. Trước khi thâm nhập thị trường, chắc anh ta cũng đã điều tra kỹ, nếu không đã không phải đặt chân thẳng lên đất H thế này, chọn nơi này làm căn cứ chắc là có ý đồ. Con chỉ thấy bên Thịnh Nhã hào hứng kết giao với anh ta, e còn không phải chuyện tốt. Bố ơi, nước đây là sai lầm rồi.”

Đặt một quân xuống, anh ăn trọn cả bàn cờ.

“Giờ thì sao?” Bố cô kêu lên. “Đúng rồi, giờ thì con biết thí vài quân để thắng cả ván rồi đấy!”

“Bố dạy con mà.” Anh rể cười đáp, “Cái nhìn toàn cục.”

Hai người kẻ thắng người thua cùng tâm đắc, đến chị gái cô còn không chịu được mà bỏ vào bếp cùng với chị Cal. Phải một lát sau mới chuyện đang nói dở về Hóa Ân và Thịnh Nhã mới được nhắc lại.

“Thực lực Hóa Ân như vậy mà muốn nâng đỡ Thịnh Nhã thì cũng hơi khó hiểu đấy. Phải nói bên ông Thịnh cũng may mắn.”

“Đúng là Thịnh Nhã so với Hóa Ân chỉ là cây kim ngọn cỏ trước cột trụ trời. Nghe nói vì Victor kia muốn cưới Nhã Thi nên lấy lòng bố vợ tương lai. Chứ Thịnh Nhã chẳng bõ bèn gì với anh ta đâu.”

“Ông Thịnh đó cũng là cáo già, con đừng nghĩ

ông ta đứng vững mấy chục năm là hên may thôi đâu. Thịnh Nhã làm ăn trụ được đến giờ cũng vì ông ta rất cẩn thận.”

Bố và anh rể nói chuyện kinh doanh, dường như còn hiểu nhau hơn cả khi chơi cờ. Chị cô từ phòng bếp quay lại liền can thiệp, bảo hai người nói ít một chút, lo uống trà đi thôi. Êra im lặng, cô chẳng hiểu gì mấy những chuyện thương trường, chỉ hiểu rằng, vụ lộn xộn của Hóa Ân đã được giải quyết.

Trong lòng không yên, dường như cũng rối loạn. “Êra, chị làm sao thế? Đâm vào tay rồi.” Clio kêu lên quay mặt đi ngay.

Êra đỏ mặt, giật mình xin lỗi nó, đặt ngón tay lên miệng, vị máu vừa chạm vào, cô đã nhắm mắt.

“Còn chừng này, em sẽ làm giúp chị, chị có việc gì cứ đi đi.” Thấy cô bồn chồn, Clio nói.

“Ừ, chị ra ngoài một lúc, em giúp chị nhé.”

Đành để lại khung thêu, cô thu vén lại quanh chỗ mình ngồi, để lại mọi người trong sảnh phụ, quay về phòng. Cô gọi điện cho Nat. Những biến cố xảy ra với Hóa Ân, cô vốn không liên quan, chuyện gì cũng biết sau cùng.

Quả nhiên. “Êra đấy à?” Nat nói giọng vô cùng vui vẻ. “Cậu gọi đúng lúc quá, tớ đang định nhờ cậu, tớ đang định tổ chức một buổi tiệc!”

“Tiệc?”

“Giao trung tâm tổ chức tiệc mừng rồi, nhưng tớ vẫn muốn chạy qua chạy lại một chút cho có vẻ...” Nat cười hi hí. “Tớ đang định đi chọn một số thứ, rèm cửa, đèn, hoa... cậu đến nhé? Tiệc tổ chức lớn đấy, tớ nghĩ danh sách bây giờ là gần hai trăm người. Sang trọng cả. Chắc chắn phải làm theo kiểu tiệc đứng. Tớ rất hồi hộp, phải tổ chức bữa tiệc lộng lẫy nhất từng có mới được. Cho các bà ở đây sáng mắt ra thế nào mới là tiệc thực sự. Tớ nghĩ sẽ đặt những vòm hoa lớn, như trong bữa tiệc ở Hồng Kông vừa rồi, tớ định làm theo mô hình đấy... Thế nào, Êra? Tớ bảo lái xe đến đón cậu ngay được không? Tớ cần cậu giúp!”

“Nhưng, Nat à, tiệc gì đã chứ?” Khó khăn mới dùng được tràng pháo liên thanh, Êra ngạc nhiên hỏi.

“Tiệc mừng thoát nạn chứ còn gì nữa!” Nat kêu lên. “Ôi, Êra, chẳng nhẽ tớ lại quên, thôi đúng tớ mừng quá mà quên cả báo cho cậu rồi. Khi tớ biết tin là tớ bay ngay đến với anh ấy, chỉ sợ anh ấy đang giận... Chuyện của Hóa Ân giải quyết xong rồi, Êra ạ, tớ thật hạnh phúc. Máy ngày nay tớ lo lắng biết bao nhiêu. Nếu anh ấy vào tù, đừng nói ba năm hay ba mươi năm, nếu anh ấy mất hết, thì tớ biết làm sao đây? Nhưng giờ thì ổn cả rồi. Còn hơn cả ổn! Tớ đến và anh ấy đang chờ tớ, còn mua hoa tặng tớ vì bảo gần đây làm tớ lo lắng. Cậu nghĩ sao, anh ấy nhất định là người tài giỏi nhất phải không? Vic ấy?”

Tớ đến và anh ấy đang chờ tớ.

“Đương nhiên rồi, đương nhiên là Vic rồi...” Êra đáp, gần như là thờ ơ.

“Này, giọng cậu sao thế? Dù sao tớ cũng biết dạo này cậu đang rảnh, mùa này ở trường cậu đã bớt việc rồi mà, đến giúp tớ nhé?”

“Tớ không biết,” Êra nói, “tớ cũng phải đi mua mấy thứ lặt vặt cho tiệc sinh nhật ở trung tâm, chúng ta cùng đi!”

“Được, nhân thể cứ bắt anh ấy thanh toán, những thứ lặt vặt như thế của trung tâm thì có đáng gì...”

“Nat!” Êra kêu lên, “Tớ cảm quý công, cậu đừng có lộn xộn, tớ sẽ không đi với cậu nữa đâu!”

“Được!” Nat cười khì, “Tớ biết, nếu là đóng góp cụ thể thì các cậu mới nhận, chứ hôm nay đi mua sắm sòng phẳng, được chưa?”

Việc tiệc tùng thực ra Nat cũng đã thuê người làm cả. Nhưng thú vui của cô là đi mua đồ trang trí. Vic rất hào phóng, anh ta cho một lái xe và một thư ký đến đưa hai người đi. Trong lúc Nat và Êra vòng quanh hết cửa hàng này đến cửa hàng kia, trung tâm mua sắm này đến trung tâm mua sắm nọ, thì thư ký chạy vòng vòng theo sau để xách đồ. Êra cũng thấy tội nghiệp cho anh ta, tự cô cũng ôm lấy một phần.

Nat thì không thấy mình phải thế, mọi hào hứng và năng lượng của cô đổ vào việc mua sắm.

“Tớ không tin được là vừa rồi em trai anh ấy đến đây, cùng với vị hôn thê, mà anh ấy lại không hề nói cho tớ biết.”

“Chính cậu cũng nói là mấy hôm đó hai người ít gặp nhau rồi còn gì.” Êra nói.

Đúng hơn là, Nat đã “né”. Cô không hề có ý đó, nhưng Nat cũng không cảm thấy mình bị chế giễu gì. Thuận theo gió thổi, triết lý sống của Nat là vậy. Cô vẫn vui vẻ như thường.

“Nghe nói vị hôn thê là con gái tập đoàn Cronin. Thực sự là quá hào nhoáng!” Nat không nói tiếp, nhưng có thể cuộc là Nat đang mơ mộng một ngày ngồi cùng bàn ăn với vị tiểu thư danh giá kia.

“Dù sao thì cũng có thể gặp lại sau mà,” Êra an ủi Nat, “họ rời đi cũng hơi vội nhỉ?”

“Đúng vậy, chưa biết họ tới thì họ đã bỏ về rồi. Vic nói Bree không hợp với khí hậu miền nhiệt đới. Ai mượn ông trời gắt như vậy chứ!”

Nói rồi ngẩng đầu nhìn trời oán thán, Êra phì cười.

“Cậu thôi đi, làm tớ ghen chết mất. Đi vào phía trong, chọn vải rèm thôi.”

Hai người chọn đồ luôn mất cả buổi trời. Cân nhắc từng chút một. Làm vừa được ý Nat đã khó, để Êra đánh giá thích hợp cũng không dễ. Hai người kết hợp

lại thì buổi mua sắm là một buổi phân tích thí nghiệm kỳ công. Trời ạ, nếu không có Nat, thì mỗi lần bước chân vào siêu thị Êra sẽ nhớ cô ấy khủng khiếp.

Nhưng như vậy, món đồ thỏa mãn được cả hai người sẽ là món hàng hoàn hảo nhất.

“Cậu nghĩ sao, có phải cái màu sâm panh kia không nổi được da tớ phải không? Tớ nghĩ là màu rèm cửa phải đậm hơn một chút...” Họ đi về phía cầu thang cuốn.

“Cái váy của cậu màu đỏ rồi, ăn chắc là sáng nhất phòng, màu rèm còn ảnh hưởng gì được nữa chứ Nat?” Êra nói, cô biết tính Nat rồi mà! “Nếu là màu sâm panh, nó sẽ tôn chất đỏ lên, được chưa?”

“Nhưng tớ... Á.”

Họ nghe thấy tiếng kêu và người rượt đuổi. Êra phản xạ được ngay, người đang chạy trước kia là cướp, một người phụ nữ đang đuổi theo anh ta. Người xung quanh không ai kịp giúp đỡ gì. Tên cướp chạy về phía họ.

Rầm...

Sự việc liên tiếp xảy ra, anh thư ký và lái xe đi theo hai người còn chưa kịp phản ứng gì. Êra gạt chân, tên cướp ngã bổ nhào, nhưng đồng thời ai ngờ được Nat lại hoảng sợ vì thấy tên cướp cầm dao nên ôm chầm lấy Êra, hai người đang đứng ở đầu cầu thang cuốn...

Ôi chết tiệt!

“... Êra!”

Êra phản xạ rất nhanh, cô chỉ kịp đẩy Nat ngược về phía trong. Nat ngã ra nền đất, trong khi Êra lăn xuống cầu thang.

Giây cuối cùng, cô còn nghe thấy tiếng hét của bạn mình: thế là Nat không sao rồi.

Đầu đập vào cầu thang cuốn là một trải nghiệm không dễ chịu gì. Khi Nat và Êra tập tễnh – cô tập tễnh, Nat nâng cô – đi về phía cửa ra vào, Êra còn phát hiện lái xe của họ bị bắt cóc nữa.

Không chỉ lái xe, cả anh thư ký chạy việc kia cũng đã biến mất. Khi sự việc xảy ra, sau khi đỡ cô ngồi dậy, cả hai người mặt cắt không còn hột máu. Cô lại chính là người phải an ủi họ rằng, “Gặp cướp là chuyện ngoài ý muốn. Vả lại họ có bị cướp đâu!”

Nhưng đối với người đang đứng trước mặt họ, e là không thể nói như thế.

Mặt Vic lạnh như tiền.

Nâng Êra ngồi vào ghế sau của xe, Nat cũng e dè ngồi vào ghế trước. Vic ngồi vào ghế người lái. Không ai cần hỏi tại sao lái xe và thư ký kia biến mất.

“Nếu còn thứ gì chưa mua, viết ra giấy để thư ký đi là được rồi.” Người nào đó hôm nay đáng ra phải chủ trì hội nghị nhưng lại chạy đến trước cửa siêu thị lúc này nói.

“Vic... có gì đâu mà, anh làm như ngày nào cũng có cướp trong siêu thị ấy.” Nhìn mặt anh không vui, Nat nhanh chóng ôm choàng lấy tay anh, “Tại em không cẩn thận, anh không cần lo lắng cho em quá thế!”

“Đúng là không cẩn thận.” Vic chỉ nói vậy, sau đó gạt nhẹ tay bạn gái ra để cầm lấy tay lái. Ánh mắt anh gặp mắt cô trong gương trong tích tắc, nhanh đến mức không thực tế.

Anh trách cô, trách cô suýt nữa kéo Nat theo mà gặp chuyện chứ gì nữa – Êra nghĩ.

Con đường hơi vắng người. Chỉ có tiếng ve kêu như bản hợp xướng – không hiểu sao cũng hơi buồn thảm. Vic có vẻ giận thật, khiến Nat khó xử. Lần đầu tiên Nattie thấy Vic có vẻ đáng sợ đến thế. Cô gạt mình khi bị gạt tay, đâm ra không biết nói thế nào. Sự hoạt bát thường ngày cũng chịu thua trước vẻ lãnh đạm. Cố gọi chuyện mấy lần, nhưng cứ nói mà không có người đáp – ừ hử cũng không – thì làm sao chịu được! Nat điên cuồng tìm chủ đề mới.

Cách duy nhất là nói chuyện với Êra, cả hai đứa đều có cảm giác của đứa trẻ mắc lỗi bị mắng, nên cố nói chuyện bình thường với nhau. Một lúc, Nat nói, “Mà cậu phản xạ cũng nhanh thật. Đáng ra giám đốc siêu thị phải ra cảm ơn cậu mới đúng chứ, anh hùng bắt cướp còn gì!”

Người nào đó đang trầm ngâm, vết hằn giữa lông

mày càng lúc càng sâu. Êra nhận thấy điều đó, nhưng Nat thì không. Nói chuyện một lúc là Nat bắt đầu say sưa vào chủ đề kích thích, quên cả thận trọng.

“... ban nãy tớ hồi hộp chết đi được ấy. Ha ha.”

Đồng hồ tốc độ nhảy bậc, không hay rồi.

“Nat này, màu rèm thế là chọn được rồi phải không? Tớ thấy màu sâm panh là đẹp nhất rồi đấy.” Cô nhanh chóng đổi chủ đề.

“Tớ vẫn không chắc lắm. Cậu nghĩ sao, chúng ta sẽ sử dụng nển...”

“Nển trắng, ánh nển sẽ làm vải lụa bắt sáng hơn nữa.” Êra nói.

“Chính xác, vậy làm theo cậu đi.” Nat cuối cùng cũng bị thuyết phục. “Nó cũng hợp với hoa mình mới chọn chứ, phải không?”

“Ừ,” Êra cười, “Hoa tháng sinh của tụi mình luôn.” Cô nhớ đến lúc hai đứa mới kết bạn, vì cô giáo phân tổ theo tháng sinh, Nat đã đến bên cạnh cô, cười nói: *Bạn à, chúng ta sinh cùng một tháng, cùng là Lilia đấy!*

“Đúng rồi, tớ suýt quên mất. Máy kiểu hoa bó cũng đẹp thật. Nếu kết hôn tớ cũng sẽ chọn hoa này thôi. Nó rất thích hợp làm hoa cô dâu, nhỉ?”

Nat gần đây thích chơi trò gần xa gợi ý, đã không còn là chuyện lạ nữa. Êra cũng quên bẵng đi, cô đã quen miệng với trò đùa này của bọn họ. Con gái nói chuyện, thường là dễ đưa đẩy, thuận miệng nói luôn.

“Hồi đầu tháng tớ thấy chỗ chị Tal có mấy tấm hình, một bộ thiết kế dùng hoa này làm ý tưởng, sẽ là mode cho áo cưới năm nay đấy!”

Nat vui mừng nháy mắt với cô. Cả hai đứa không để ý, đồng hồ đo tốc độ lại từ từ chậm lại.

Anh vốn không tham gia câu chuyện, lại đột nhiên cất tiếng.

“Tại sao Êra còn chưa kết hôn? Cô không nghĩ váy cưới của cô thế nào sao?”

Thịch.

Nat giật mình, cô quay vội sang phía Êra, không biết nói gì khác, “Anh ấy không biết đâu, tớ vẫn chưa kể với anh ấy...” Nat nhìn thấy mặt bạn mình tái ngắt.

Quay sang Vic, Nat cố tìm cách đánh trống lảng bằng một câu châm chích dở nhất mà cô kịp nghĩ ra, “Anh mà cũng để ý đến mấy cái chuyện này sao!”

Anh không đáp, đôi mắt vẫn dán lên gương chiếu hậu, dường như đang nhìn thẳng vào mắt Êra.

Anh ta biết. Êra nhìn thấy trong ánh mắt đó là sự thách thức âm thầm. Chưa bao giờ trong đời mình, môi cô lại khô cứng đến thế.

Chỉ một tích tắc nhận ra sự thay đổi trong ánh nhìn của anh, cô mỉm cười. Tự mình nói.

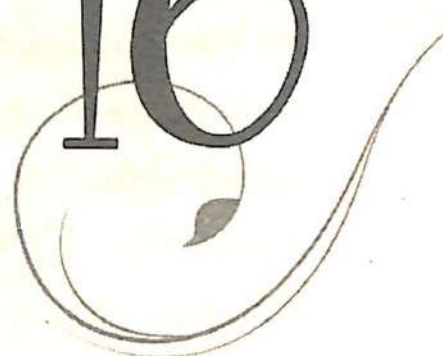
“Tôi đã từng kết hôn một lần rồi, giờ đến lượt Nat thôi.”

“Êra...” Nat kêu lên.

“Tớ không sao.” Êra nói nhanh, giật cả lời của Nat, nụ cười cô rộng thêm chút nữa. “Tối nơi rồi.”

Xe vừa dừng lại là cô bước xuống luôn, nói lời từ biệt Nat rồi đi thẳng vào nhà, không ngoái lại. Một chút cũng chưa từng dừng cười.

16

Tiếng mưa rơi ngoài hiên,
Gió mưa như nặng thêm.
Có con chim họa mi
Hót trong mưa buồn lắm.

—Dương Thụy

Còn gái, ai cũng có lúc mơ đến váy cưới trắng tinh, đến lễ đường đầy hoa.

Năm đó khi cô và Vĩnh đăng ký kết hôn, anh đã yếu đến mức không đứng lâu được. Đứng chờ trước ủy ban, cô kéo ra một cái ghế để anh ngồi. Nhưng anh cũng không chịu để cô đứng, thế là hai người mỗi người ngồi một nửa ghế. Không có hoa, không có váy cưới trắng. Cô dâu đến sau buổi học ở trường, vẫn còn đang mặc áo sơ mi. Chú rể xin phép bệnh viện ra ngoài nửa ngày, mặt mũi cũng trắng bệch.

Khi đó bác sĩ đã dự đoán anh không sống qua được tháng tư.

Họ muốn kết hôn khi anh còn có thể. Cô muốn làm vợ anh trước khi mất anh. Gia đình cô phản đối. Bạn bè hai người cũng thấy hành động đó không sáng suốt. Cô biết trong lòng Vĩnh cũng thấy không phải với cô. Cô cầm tay anh, trấn an anh. Họ kết hôn, cô cười, anh cười, thế là đủ.

Êra vuốt dọc tấm ảnh cưới, Vĩnh đã cố đứng, tay anh nắm cổ tay cô rất chặt.

Con người kia thật độc ác, anh ta cố gắng làm cô đau. Êra cảm thấy hốc mắt mình đau buốt, nhưng cô không cho phép mình khóc. Răng cô cắn chặt lấy môi, giữ lấy cảm giác uất ức muốn tuôn trào.

Làm sao anh ta hiểu được, cô đã từng yêu và đã được yêu. Cô đã hạnh phúc, cho dù có thời hạn, cho dù ngắn ngủi, cô cũng đã hạnh phúc.

Sao có thể là anh ta chứ không ai khác, lại làm cô đau đến thế, tổn thương đến thế? Êra tự nhủ mình không sao cả, chẳng phải cô đã quen việc người khác nghĩ thế nào về cuộc hôn nhân đầu tiên của cô ư? Không sao cả.

Quan trọng là ngày ấy họ đã cười. Đừng bao giờ, đừng bao giờ hối tiếc điều gì từng làm ta cười trong quá khứ.

Cô biết vậy. Nhìn Vĩnh, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy nhưng ánh mắt lấp lánh sự dịu dàng, Êra lại buộc mình nở nụ cười.

Nat những muốn trách anh, nhưng nhìn mặt Vic có điều gì còn kinh khủng hơn cả nụ cười ban nãy của Êra, như thể anh vừa bị đánh một cú thật mạnh, khiến cô không nói được gì.

“Vic, anh...”

“Em thắt dây an toàn vào.” Anh nhắc cô, thuận tay bật đài, trong xe vang lên khúc nhạc từ một xứ sở xa lạ. Đồng hồ tốc độ lại bắt đầu nhảy số.

Nat đành... nói lảng sang chuyện khác.

Hôm nay anh lo lắng cho cô, cô rất cảm động. Nhưng cô không thích những lúc anh thế này, thà anh cười với mình cô, lạnh lùng với ai cũng không sao. Ai dà, Nat cố kiếm chuyện để nói. Lúc về đến cổng nhà cô, cô đã nói được chuyện từ trên trời xuống dưới đất không sót điều gì.

“... ủa, đến nhà rồi sao. Nhưng Vic, em tưởng anh đưa em về chỗ anh nữa chứ. Phải rồi, mấy giờ anh đến đón em đi ăn tối? Tối nay em muốn ăn ở phòng thượng của Camel, có được không? Trời nóng, không ăn đồ Trung Quốc, chúng ta chọn món...”

“Nat,” Vic ngắt lời cô, “tối nay anh bận, để khi khác có được không?”

Nat ngậm miệng. Cô không hờn dỗi ra mặt được, chỉ có đôi môi hơi bĩu ra. Vic chỉ quay đầu, ra ngoài mở cửa xe. Anh đưa cô đến tận cửa nhà.

Anh biết, hôm nay anh cư xử không tốt, nhưng anh không làm sao cứu vãn lại được. Không thể kiểm chế mình được.

Vic nhìn Nat bước vào trong nhà.

Anh, không thể chịu đựng chuyện này lâu hơn được nữa. Khao khát cái mà mình không thể có được

là điều rõ ràng nhất con người ta có thể làm. Anh trai anh là một ví dụ đau thương.

Anh vẫn còn mơ thấy anh ấy, nói với anh rằng “Trái cấm là ngọt ngào nhất” rồi mỉm cười, chuẩn bị đi tìm người phụ nữ kia.

Chết tiệt anh ấy đi.

“Nhã!” Vic gọi giật.

Nat đứng ở chân cầu thang nhìn ra phía anh. Ngược sáng, cô nhìn về phía anh chỉ thấy một cái bóng lơ mơ tiến nhanh về phía mình.

“Vâng?”

Vic sai bước trên sàn đá bóng loáng, đến cạnh cô bằng vài bước chân ngắn. Ánh sáng ở sau lưng anh, gò má anh sắc nét, lông mày cứng cỏi, đôi mắt không thể nhìn thấy được, anh nói, “Nhã, có phải em muốn kết hôn không?”

Trái tim Nattie bay khỏi lồng ngực. Cô đã chờ câu hỏi ấy từ anh hơn một thế kỷ rồi!

“Anh ấy bảo, anh không thích quan hệ làm ăn dính dáng đến tình cảm... đến hôn nhân!” Nat phẫn khích nói. “Đó không phải là lời cầu hôn lãng mạn nhất đâu, nhưng tớ chờ nó một thế kỷ rồi. Tớ nghĩ là tớ điên rồi, nhưng mà tớ suýt khóc đấy. Nếu không phải kịp nhớ ra mascara hôm nay là hàng dùng thử – không chắc chắn nó có bị lem hay không...”

Êra có thể nói gì? “Chúc mừng cậu.”

“Tớ mừng sắp đến, Êra ạ. Anh ấy nói tớ nên báo bố giải quyết nhanh hợp đồng. Và tớ chỉ muốn anh ấy ôm chậm lấy tớ để hôn thôi.”

“Nhưng anh ấy bỏ đi?”

“Đàn ông bao giờ cũng khó tỏ ra ủy mị mà, phải không? Anh ấy không phải người hay bày tỏ cảm xúc lắm...”

Tớ không nghĩ vậy đâu.

“Êra! Cậu không nói gì, cậu đang muốn hủy hoại niềm hạnh phúc của tớ, cậu sắp hủy hoại giây phút tuyệt vời nhất của đời tớ bằng cách im lặng!”

“Tớ đã nói chúc mừng cậu còn gì.” Êra nói. “Nattie.”

Nat chọn đúng lúc này để phát huy tính nhạy cảm ít ỏi của mình.

“Nhưng cậu đâu có thấy thế?”

“Đối với tớ, quan trọng nhất là cậu cảm thấy hạnh phúc. Cho dù tớ nói gì, cũng không phải là quan trọng nhất Nat ạ. Nếu... nếu như cậu không chắc chắn, cậu không cần vội kết hôn với anh ta. Nếu anh ta yêu cậu, anh ta có thể chờ.”

“Anh ấy chờ được, tớ thì không. Êra, tớ sắp vận dụng hai mươi mấy năm kinh nghiệm làm nũng ra dùng đây. Bố tớ nói ông ấy cũng muốn xong hợp đồng sớm, nhưng luật sư cứ lo lắng này nọ... giờ thì, tớ cảm ơn lời chúc của cậu, vậy là được rồi. À, cậu là phù dâu của tớ, không cần phải bàn cãi, ok?”

Nat nhanh chóng nói. Trong đầu Êra chỉ nhớ đến lúc bố và anh rể mình nói chuyện, rằng Thịnh Nhã làm ăn được đến ngày hôm nay, chỉ nhờ ông chủ của nó tài năng tuy ít nhưng cẩn trọng có thừa. Đúng là lần này Hóa Ân không thể gây nguy hại gì cho Thịnh Nhã, hợp đồng không thành thì hai bên cùng tổn thất, Hóa Ân cũng không thể chiếm được gì, nhưng mà...

“Nat, khoan đã.” Cô phải nói, không cách nào khác. “Nat, cậu từ từ đã. Cậu chắc là anh ta yêu cậu chứ?”

“Anh ấy đã cầu hôn tớ, Êra ạ.” Giọng Nat hơi bất mãn. “Cậu còn muốn gì nữa chứ!”

“Tớ không biết... Thôi được, cậu từng nói tớ để ý anh ta giúp cậu. Vậy hãy nghe ý kiến của tớ lần này, tớ thấy mọi chuyện hơi vội vàng, có gì đó không ổn. Nat à... tớ cảm thấy, Victor Rutland hình như không hợp với cậu, anh ta... không, chỉ là... xin cậu đừng vội vàng...”

“Êra, cậu đang ngăn cản tớ đấy à?”

“Tớ nói rồi, Nattie. Không ai ngăn được cậu làm điều cậu muốn. Tớ chỉ khuyên cậu...”

“Được rồi, tớ nhận lời khuyên rồi. Giờ... tớ cúp máy đây, tớ phải thông báo cho bọn con My, con Oanh... nữa.”

“Được, tớ biết rồi.” Êra nói, đặt máy xuống.

Cô làm sao vậy, Nat đã gọi điện báo cho cô đầu tiên. Nhưng cô không thể nói lời chúc mừng cho ra hồn. Tại sao cô lại không thể ngừng cảm thấy khó chịu thế này? Cô lo lắng, cô quá lo lắng rồi. Bởi vì hôm

nay anh ta chọc giận cô, nên cô đâm nghi ngờ tính ác trong người anh ta sao? Hay quả thực anh ta là người không thể tin tưởng được?

Anh ta tỏ ra say đắm Nat, nhớ chứ? Anh ta chờ đợi, yêu chiều cô ấy. Anh ta sẽ làm cô ấy hạnh phúc. Lạy trời, Êra lạy ông trời rằng anh ta sẽ làm cô ấy hạnh phúc.

Ôm tấm ảnh cưới của mình trong tay, cô cảm thấy tan nát cả cõi lòng.

Mùa đông, 2007.

Đám cưới của Nat định sẽ tổ chức vào mùa hè năm sau. Cô tin Nat muốn làm gấp, nhưng không hiểu sao cuối cùng hai bên lại có quyết định như vậy. Tin đính hôn sẽ công bố sau khi kế hoạch cộng tác của hai bên thành công.

Sau khi tin rằng đã nắm được trái tim hoàng đế trong tay, Nat lại chần chừ không muốn từ bỏ đời sống độc thân. Nat mở tiệc liên tục. Nhưng Êra không đến được.

Sau cuộc nói chuyện kia, Nat vẫn đối xử với cô như thường, hai người trò chuyện thì rất vui vẻ, bao nhiêu thông tin về cưới xin tấp nập làm Nat tíu tít, dường như họ không có vết rạn nào cả. Nhưng Êra chỉ từ chối việc làm phù dâu một lần – vì cô từng kết hôn, lại sớm là quả phụ – thì Nat cũng không nhắc lại luôn. Sau đó, cô nghe nói Nat cùng với Diễm My – bạn thân thứ nhì – của cô ấy đi đặt váy phù dâu.

Trong suốt thời gian này, Êra lại bận rộn vì viện trưởng viện cô nhi bị ốm nặng, cô đến giúp đỡ bà. Có một căn phòng trống trong trung tâm mà cô thường nghỉ lại, giờ cô ở đó thường xuyên. Cửa sổ của nó mở ra một khoảng sân nhỏ, đối diện với phía sau của một khu tập thể, căn nhà đối diện với phòng khách kia không mở cửa hiên sau bao giờ. Căn bệnh của viện trưởng ngày càng nặng, cô nhi viện thiếu người quán xuyến, điều đáng lo ngại là một số em cũng bắt đầu có biểu hiện sốt nhẹ, Êra lo lắng ở hẳn lại cô nhi viện.

“Cậu biết không, đây là đám cưới của tớ, hàng trăm việc phải lo. Tớ cứ nghĩ cậu sẽ giúp được gì đó.” Đôi khi Nat cũng than thở khi gọi điện cho Êra.

“Tớ xin lỗi, Nat, đám cưới... năm sau mới bắt đầu. Chỉ là tháng này ở cô nhi viện hơi bận thôi. Tớ...” Cô không biết phải làm sao.

“Ok, ok, tháng sau thì mọi việc cũng sẽ vào guồng thôi. My với Oanh, mấy đứa giúp tớ nhiều rồi. Cậu cứ ở với lũ trẻ của cậu đi. Không phải cậu không thích tớ kết hôn nên mới...”

“Nat, tớ là người luôn thuyết phục cậu tin vào cuộc sống gia đình, nhớ chứ?” Không phải My hay Oanh của cậu đâu! “Cho dù thế nào thì tớ cũng sẽ ủng hộ cậu hết mình, hướng hồ gì là kết hôn.”

“Tớ hiểu mà, hiểu mà. Erato, cậu không được bận rộn đến mức không sắp xếp được giờ có mặt ở đám cưới đâu đấy.”

Cô ấy nói, nửa đùa, nửa thật.

Èra cúp máy, ngực vẫn còn rung vì mấy chuyện đùa sau đó hai cô nói với nhau. Họ vẫn nói chuyện đùa rất ăn ý. Nhưng, từ đó số lần Nat điện thoại càng ít dần đi. Cả hai đều bận mà.

Bệnh ở cô nhi viện, sau đó được bác sĩ tới khám và kết luận, là một dạng cúm truyền nhiễm, cần phải chăm sóc cẩn thận. Susi là đứa tiếp theo bị ốm nặng, Èra thức suốt đêm chăm sóc nó. Cô biết mình nên báo tình hình về nhà, nhưng nếu biết tin, hẳn Calli sẽ phái một binh đoàn đến đưa cô về. Èra không muốn thế. Cô không muốn về, cô muốn ở lại chăm sóc lũ trẻ.

“Phải cẩn thận đấy, giữ gìn sức khỏe cho mình rồi mới làm việc.” – Chị Cal đã dặn cô như vậy.

Chị sợ cô làm việc quá sức. Èra đồng ý với chị ngay khi ấy. Cô đã hứa không làm quá sức mình. Cô biết đâu là giới hạn, nhưng cô muốn làm việc, làm thật nhiều việc. công việc làm đầy thế giới của cô. Xưa nay vẫn vậy.

Cô nhi viện lúc này quá nhiều việc, chăm sóc những đứa bị bệnh, cũng phải bảo vệ những đứa còn lại. Khi mẹ viện trưởng vắng mặt, Èra nhanh chóng trở thành một trong những người chịu trách nhiệm chính ở đây.

Tách những đứa chưa nhiễm bệnh ra, cô phân vân có nên tạm thời cho chúng chuyển đến trung tâm còn lại của thành phố nằm gần bờ biển hay không – ở đó họ cũng đang quá tải rồi. Hai trong mấy nhân viên của

trung tâm từng là hộ lý bệnh viện, họ giúp cô chia ca chăm sóc tụi trẻ con, cho chúng ăn riêng và đảm bảo vấn đề vệ sinh. Càng nhiều việc lại càng không được cầu thả vì căn bệnh dễ biến thành dịch. Viện trưởng đã được chuyển đến bệnh viện. Đứa trẻ thứ tư đã nhiễm bệnh. Những đứa trẻ thường ngày ngoan ngoãn, đến giờ phút này bỗng trở nên ương bướng và trái tính trái nết, thường rất dễ giận dỗi và khóc lóc. Việc đồ dành chúng gần như vắt kiệt sức của cô.

Sự bận rộn khiến cô mù mịt, không còn nghĩ được gì nữa ngoài đám trẻ.

“Chị Êra, giọng chị mệt quá. Chẳng giống giọng sói già gian ác tí nào cả.” An nói, nghe lời cô, nó giơ tay lên rồi mới phát biểu.

Lũ trẻ dạo này rất dễ kích động, cô đã bảo chúng phải xin phép mới được nói, để lần lượt từng đứa một nêu ý kiến, nhưng sau khi An nói điều này, thì đứa nào cũng nhao nhao lên trở lại.

“Chị Êra, giọng chị như giọng mẹ viện trưởng lúc sắp ốm ấy.”

“Chị Êra mệt rồi, không kể chuyện được.”

“Hu hu, em thích chị Êra đọc chuyện theo giọng nàng tiên cơ!”

“Mấy đứa trật tự nào, ngoan, mấy đứa ồn làm chị Êra mệt đấy.” Giọng của dì Vân, một trong mấy nhân viên của viện vang lên từ phía cửa. Dì nháy mắt với cô. “Để

dì kể chuyện tiếp cho mấy cháu nghe là được chứ gì?”

“Dì có đọc giọng của chó sói được không?”

“Dì có đọc giọng của nàng tiên giống chị Êra lúc chị không bệnh được không?”

“Dì đọc thử rồi mấy đứa xem thế nào được không?”

Trần an mấy đứa trẻ, dì Vân quay sang nói với Êra, “Em ra ngoài đi, đã có thông báo về việc cách ly tạm thời, em lên phòng viện trưởng đọc... mà thôi, đi nghỉ một lát đi đã, tối qua em thức phải không?”

“Susi lại sốt, còn thêm bé Mật Ong nữa...” Êra giải thích. Dì Vân nhìn cô, phân vân giữa cảm thông và khiển trách rồi vội xua Êra đi. Cô chẳng cách nào từ chối được, để lũ trẻ lại cho dì, Êra bước ra khỏi hành lang.

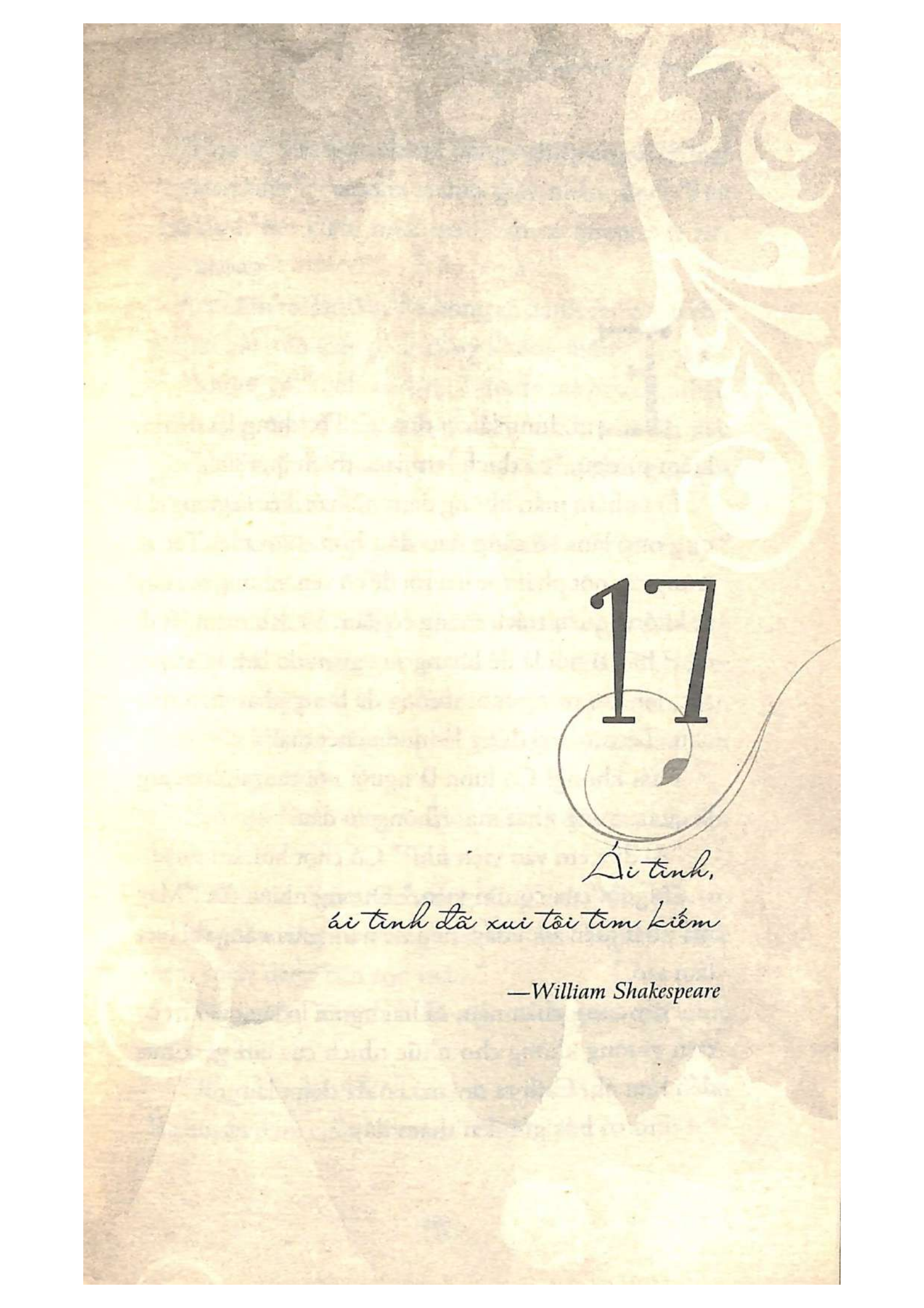
Cô hơi mệt thật, nhưng chỉ cần chút nghỉ ngơi, chút khí trời... Đúng rồi, đồ giặt hôm nay còn chưa mang phơi, trong viện đang thiếu người làm trầm trọng mà. Cô đi ôm đống đồ giặt, bước ra mảnh sân phía sau. Mặt trời mùa đông vẫn nắng như thế, chiếu lên người cô. Êra bỗng thấy xây xẩm mặt mày. Bước chân của cô dần trở nên không vững...

Người cô ngã về phía sau, kịp lúc có một bàn tay vừa đỡ lấy cô. Vòng tay mạnh mẽ quá, mắt cô hoa đi, trước đó còn kịp thấy một dáng hình quen thuộc...

Đã mấy tháng nay rồi, cô không nhìn thấy anh.

Không thể là anh được...

Êra rơi vào con mê man.

17

*Ái tình,
ái tình đã xúi tôi tìm kiếm*

—William Shakespeare

“**E**m đúng là cái đứa...” Téc dừng lại để tìm kiếm từ ngữ, “cứ thích làm việc thiện quá sức.”

Èra nhắm mắt, không dám nói với Téc là giọng chị ong ong làm cô càng đau đầu hơn. Nói thế, Téc sẽ trừng cô một phát tóe lửa rồi để cô yên, nhưng sau này sẽ không quên trách mắng cô đâu. Vì đâu mà ngất đi chứ? Bác sĩ nói là đề kháng suy giảm do làm việc quá sức, lại còn trong môi trường dễ bùng phát dịch nữa chứ. Téc nói, cô đúng là muốn chết mà!

Phải không? Cô luôn là người nói câu, sinh mạng là quan trọng nhất mà. Không có đâu.

“Ai đưa em vào viện nhỉ?” Cô chợt hỏi.

“Người của cô nhi viện.” Đương nhiên rồi. “May mà phát hiện sớm đấy, nếu để nằm giữa nắng thì biết làm sao.”

Poly cũng phàn nàn, cả hai người lo lắng giữ rịt cô trên giường không cho nhúc nhích cục cựa gì. Chưa đến lượt chị Calli ra tay mà cô đã thấm lấm rồi.

“Em có hoa gửi đến thăm đấy.”

“Hoa ư?” Êra ngạc nhiên, đồng nghiệp cô gửi chẳng?

“Mau lành.” Téc cầm mảnh giấy nhún, đọc. “Hai chữ thôi, tiết kiệm mực quá. Em có quen chữ viết này không?”

Êra nhìn rồi lắc đầu. “Không có danh thiếp sao chị? Người gửi trên giấy phát cũng không luôn?”

“Không có.” Poly trả lời. “Nhưng mà hoa đẹp thật. Lily trắng, hoa tháng sinh của tụi mình, của em mà, còn gì! Trông bó hoa đẹp thế này cũng chẳng muốn gỡ ra nữa, làm sao đây?”

“Gỡ hai ba bông ra cắm trên bánh kem của chị ấy.” Téc nói, cười.

Nhắc đến hoa tháng sinh, Êra mơ hồ nghĩ đến một điều gì đó, nhưng cô không dám suy đoán bậy. Nét chữ trên thiệp rất chắc chắn, là của một người đàn ông. Cô khẽ lắc đầu, rồi hối hận ngay. Lắc đầu làm cô choáng váng.

“Cô bạn Natri của em cũng không đến sao hả? Em bệnh mà.”

“Là Nattie. Em chỉ choáng váng thôi.” Êra sửa lại, ai cũng làm như cô trúng dịch rồi ấy, “Nghỉ là khỏe liền, cô ấy đang bận rộn mà...”

“Đúng rồi, Thịnh Nhã xảy ra chuyện mà, phải không nhỉ?”

Chị gái cô gật đầu. Êra kinh ngạc mở to mắt. Ý cô là chuyện đám cưới, nhưng, “Thịnh Nhã có chuyện?”

Từ bao giờ cô không phải là người đầu tiên Nat báo tin khi có chuyện nữa vậy?

Tờ báo này quá nhiều chữ, cô đang chóng mặt, nhất thời không hiểu hết nghĩa của nó. Họ nói chuyện Hóa Ân và Thịnh Nhã liên kết kinh doanh chỉ là ngón đòn mà Thịnh Nhã tung ra để lừa các ngân hàng đầu tư. Mọi chuyện đổ bể, Thịnh Nhã có nguy cơ vỡ nợ, đứng bên bờ vực thẳm...

“Tại sao lại như vậy?” Cô mơ hồ tự hỏi, lẩm bẩm một mình. Cô phải tìm Nat!

Éra gọi điện cho Nat, nhưng điện thoại cứ đang bận.

Chuyện gì đã xảy ra, tại sao Hóa Ân và Thịnh Nhã không liên kết, Thịnh Nhã còn bị nói là lừa đảo. Chuyện này thật khó tin.

“Chuyện này bố cũng bất ngờ. Bố nhớ con nói con bé Nhã Thi kia sắp kết hôn với Rutland mà. Nhưng mà tin đồn trên báo lan nhanh như lửa cháy, bên Hóa Ân hai hôm nay rồi mà chưa thấy động tĩnh gì cả. Ông Thịnh đang đứng ngồi không yên, chạy đi tìm nguồn vốn khắp nơi. Phải như ông ấy kín đáo hơn một chút, giờ thì thiên hạ càng nghi ngờ. Nếu Thịnh Nhã ký hợp đồng với Hóa Ân thật thì tại sao không đi tìm Rutland mà tìm những nhà đầu tư khác? Lại còn Hóa Ân không động tĩnh. Không ai dám dây vào lúc này đâu.”

“Chúng ta thì sao hả bố, chúng ta không giúp được gì sao, hay là nhờ anh rể?” Cô chưa liên lạc được với Nat, chưa rõ tình hình nhưng mà...

“Bố biết con lo cho họ, nhưng bình tĩnh đi Êra ạ. Nếu giúp được bố đã giúp rồi. Bố biết con và Nhã Thi thân nhau.”

Giọng của bố cô làm Êra thấy nghi nghi.

Đừng nói với cô là Thái Kim cũng có chuyện chứ!

Quả thật, cô biết Thái Kim đang bận rộn cho đợt mẫu hàng mới, giờ mới hay tin rằng, chuyến tàu chở hàng của họ bị kẹt lại ở vùng biển có chiến loạn. Quốc gia đó đang có tranh chấp nội bộ, hàng hóa các nước bị xua đi, nhưng riêng tàu của Thái Kim lại bị đình lại. Kim cương cho mẫu mới đều ở trong chuyến hàng này. Phó giám đốc Nguyễn cùng với anh rể cô đã bay đến đó sáng nay rồi.

Kỳ lạ, xưa nay tàu chở hàng chưa bao giờ gặp rắc rối như vậy.

Giờ làm sao cô mở miệng nhờ giúp đỡ cho Thịnh Nhã được. Nước xa không cứu được lửa gần.

Người duy nhất có thể cứu họ, là Victor Rutland. Anh ta đang ở đâu?

Vic đang ở đâu?

Nat đã tìm anh ta khắp nơi. Đột ngột, hôm trước cô đang vui vẻ chọn mẫu áo cưới, hôm sau chú rể tương lai của cô mất tích. Điện thoại của anh ngoài tầm phủ sóng 24/24, ngôi biệt thự thì trống rỗng. Bố cô phát hoảng khi các phương tiện truyền thông bắt đầu phao

tin đồn đại, ông lập tức tìm đến Hóa Ân định cùng tổ chức họp báo. Nhưng Hóa Ân không tiếp!

Hóa Ân phải trợ giúp chứ, đây là dự án chung, Hóa Ân phải có nghĩa vụ đính chính tin đồn cùng Thịnh Nhã, chiếu theo hợp đồng. Ông đã nói vậy, nhưng luật sư báo cáo, ông quả thật không thể yêu cầu Hóa Ân làm việc này, họ ký chỉ là thỏa thuận sơ bộ, không phải hợp đồng chính thức. Cho dù kiện, Hóa Ân cũng chỉ bồi thường chút ít rồi nhanh chóng vẫy thoát. Chỉ có Thịnh Nhã, đã rêu rao khắp nơi về dự án khu công nghiệp cao cấp và ký những giấy tờ vay vốn, là sẽ bị tê liệt sau một đêm.

Không những thế, đúng lúc này ông còn bị phanh phui số vốn giấu diếm lâu nay, có nguy cơ bị truy tố. Có ai đó đáng muốn Thịnh Nhã sụp đổ, nhưng tại sao!

Chuyện này, không thể xảy ra. Công sức một đời của ông không thể bị hủy như vậy. Hóa Ân muốn làm gì? Họ không thể thôn tóm công ty ông nên chẳng được lợi gì... ông cũng đã nghĩ vậy từ đầu nên mới tin tưởng đặt bút ký, nhưng bây giờ, Victor Rutland muốn làm gì?

Bảo con gái đi tìm người yêu của nó, đứa con gái này của ông cũng vô dụng. Họ không tìm thấy Victor Rutland đâu cả. Tìm tới Hóa Ân thì nghe nói giám đốc của họ đã đi nghỉ mát. Vào thời điểm này? Không có sếp lớn, Hóa Ân từ chối thương lượng. Trả lời của

họ về vấn đề nghiêm trọng của Thịnh Nhã là: vấn đề quá nghiêm trọng, phải đợi sếp tổng về mới giải quyết được. Và từ chối cung cấp thông tin Victor Rutland đang ở đâu.

Tại sao hắn ta làm thế? Bỗng nhiên, ông Thịnh lạnh người nhớ lại.

Đêm hôm đó, khi Victor Rutland vừa ký xong thỏa thuận sơ bộ, khi hai bên cùng ăn tối, anh ta đã nhiều lần gọi Nhã Thi là Nhã. Ông đã thuận miệng hỏi, tại sao lại thế.

Nhà hàng sang trọng, không khí vui vẻ, hai bên cùng nâng ly nói chuyện tốt lành. Nhã Thi nói, “Là anh ấy muốn gọi thế cho đặc biệt, bố ạ.”

Con gái ông vô cùng hạnh phúc, ông Thịnh cũng vui lây. Ông đâu có ngờ, thỏa thuận hôm nay sơ hở lại nằm ở phía mình? Ông đâu có ngờ kẻ kia sẽ rút chân như thế.

Con gái ông xinh đẹp ngọt ngào, kẻ nào cưới được nó sẽ có cả Thịnh Nhã, không lý nào phải phá hủy nó.

Khi ấy, người đàn ông kia bỗng nhiên phủ định câu trả lời của Nhã, “Không phải, là tên một cố nhân.”

Cố nhân. Cố nhân... Nhã. Sóng lưng ông lạnh buốt. Không thể nào.

Gương mặt cậu ta, tròng đôi mắt xanh, rất giống một người trong quá khứ...

Ba ngày cô nghỉ ốm, ba ngày đều có hoa gửi đến, nội dung thư kèm ngắn gọn súc tích, không ký tên người gửi. Ba ngày đều là ba bó lớn hoa lily. Toàn bộ để trong phòng thì có thể biến phòng cô thành một biển hoa. Calli đem bột ra phòng khách, hại Clio không dám đi vào đó mà phải vòng đường khác.

Hoa lily không ngắt nhụy, hương thơm lan tỏa như một thứ thuốc ngọt ngào mà không ai nỡ bỏ đi.

Sau ba ngày, cô đã khỏe lại rồi, cương quyết xuống giường. Cô muốn đi thăm Nat. Thế nhưng tìm đến nhà cô ấy thì người giúp việc báo lại là cả Nat và ông Thịnh đều vắng nhà. Era thua cuộc trong việc cố liên lạc với cô ấy.

Lúc trở về, cô đi qua quảng trường Ánh Sáng.

“Xin bác dừng xe ở đây được rồi.”

Bước xuống nơi này, mùa đông đã tước sạch lá của những loài cây trồng quanh quảng trường, đem lại cho nó một không khí quanh quẽ. Trái ngược với tiết hè khi mọi người đều tìm đến nơi này, khi trẻ con thả diều, thanh niên ca hát, người già tập dưỡng sinh,... mùa đông nơi này chỉ lác đác vài người qua lại, gánh hàng rong cũng biến đâu mất.

Ban đầu, cô cứ nghĩ sẽ khó tìm thấy một người giữa quảng trường mênh mông, nhưng lúc này, không gian rộng lớn gần như trống rỗng, chỉ một cái liếc nhìn đã nhận ra không có bóng người đó ở đây.

Hôm nay là chủ nhật, cô đang nghỉ phép cũng

không thể tới trường. Cô nhi viện thì bị cách ly. Êra nghĩ một chút, đi dạo ở bờ biển, sau đó tìm đến nơi mà cô thường đến.

Nghĩa trang vắng lặng.

Cô đã mong gì chứ? Chẳng nhẽ nghĩ rằng sẽ tìm thấy anh ta ở nơi u ám này?

Cô mang hoa đến cho mẹ, cho Vĩnh. Đứng lại thật lâu, cảm thấy trong lòng vừa hỗn loạn vừa sợ hãi không sao giải thích được.

“Vĩnh, em làm sao vậy nhỉ?” Cô thì thầm. Không hề chờ đợi câu trả lời.

Chưa bao giờ cô thấy Vĩnh xa mình đến thế. Anh ấy cũng như mẹ cô, đã đi đến một nơi cô không thể đuổi kịp được. Lòng cô giống như bị cắt nát bởi cảm giác chia xa. Thực sự xa anh rồi, còn xa hơn cả khoảnh khắc anh trút hơi thở cuối cùng. Giờ, cô phải để anh đi thôi.

“Xin đừng lo lắng, em sẽ tiếp tục mỉm cười.”

Đáng ra đứng đây, cô phải đi theo hướng rời khỏi nghĩa trang, nhưng Êra lại rẽ một lối khác, đi sâu hơn vào rừng thông.

Nơi đó... tấm bia bạc đi vì năm tháng, vẫn cứ hoang vắng như vậy. Bởi vì được chôn cất đơn lẻ thế này, giữa nơi u tịch thế này, một nén nhang thấp cho hàng xóm cũng không có. Không có chân nhang. Không một xác hoa. Mộ đắp xi măng, đến một cọng cỏ cũng không có.

Êra tự nhắc mình, lần sau mang thêm hoa đến cho anh.

Hóa, cô không biết trước đây anh là con người như thế nào, nhưng đây là người mà anh ta để trong lòng, anh ta xót thương. Đây là nơi cô có được bằng chứng rằng anh ta biết đau. Con người đó giờ đang ở đâu, đang làm gì? Chuyện của Nat đã đến mức độ nào mà anh ta lại bỏ mặc? Chuyện gì đã xảy ra, ân ái phai nhạt sao?

Hay, nỗi kinh sợ của cô ngay lần đầu gặp anh là đúng sao?

Cô lo lắng cho Nat, cô lo sợ cho nơi này. Góc biệt lập, u ám và hẻo lánh, dường như tự trong đó, nó ẩn chứa lời giải của một lời nguyên nào đó, hay lưu giữ một điềm báo đáng sợ về tương lai không lành.

Êra quay đi khỏi ngôi mộ kia, bước rảo gần như là muốn chạy.

Thực ra anh ta đang ở đâu, cô có muốn biết hay không?

Êra cảm thấy sợ hãi. Cô đã sợ hãi nên mới tìm đến nơi này để tìm sự yên bình nó luôn mang lại cho cô.

Cho dù gặp được con người kia, e rằng cô cũng chỉ muốn quay đầu bỏ chạy mà thôi.

18

Nếu bạn ao ước nhìn thấy thung lũng,
hãy leo lên đỉnh núi.
Nếu bạn khao khát nhìn đỉnh núi,
hãy vươn lên mây trời;
Nhưng nếu bạn tìm cách hiểu mây trời,
hãy nhắm mắt lại và suy nghĩ

— Kahlil Gibran

Bệnh viện mà cô tới có hơi biệt lập.

Êra định về nhà, thì chợt nhớ một nơi cô nên đến, một người cô nên thăm.

Viện trưởng nhập viện trước khi lũ trẻ bị bệnh, giờ đã gần khỏi và không còn bị cách ly nữa. Êra mua ít hoa quả đến thăm bà.

Cô xách theo túi hoa quả mở cửa phòng bệnh, nghĩ rằng có đi cả thế giới tìm anh, cũng không nghĩ, anh ở nơi này.

Con người kia đang ngoan ngoãn ngồi gọt táo. Cô đứng ở cửa giật mình, mà người ngồi trong, đến cả rèm mi cũng không lay động.

“Êra, cháu đến rồi,” Người vui vẻ lên tiếng là mẹ viện trưởng. “Vào đây, vào đây ngồi nhanh nào. Lâu lắm mới thấy được cháu. Nghe nói cháu cũng ốm. Phải nằm đây một ngày cứ như là một năm vậy. Cháu thế nào, lũ trẻ thế nào, mau vào đây kể cho bác nghe nào?”

“Cháu...” Êra chớp mắt, trấn tĩnh lại mà bước vào,

“Cháu mang ít hoa quả đến thăm bác. Viện bị cách ly ba ngày nay, cháu có gọi điện, nghe dì Vân nói mọi chuyện đã ổn dần, chắc cũng sớm trở lại bình thường thôi ạ.”

“Thôi, thế là bác cũng biết rồi. Nằm đây chỉ có thể đón khách và nghe ngóng tin tức qua điện thoại thôi mà. Cháu ngồi xuống đi nào. Đây là Vương, học trò cũ của bác đấy. Đã nhiều năm rồi mới gặp lại nó. Đừng nói chứ, cũng không ngờ có thể gặp lại nữa là!”

“Mẹ, ăn táo đi đã.” Người tên Vương nói, giọng nam trung dịu dàng, khi anh ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt xanh chiếu vào cô như một đòn sét đánh. “Cô cũng ngồi xuống đi, Êra.”

Viện trưởng ốm rất nặng, người lớn tuổi sức đề kháng lại yếu, thực ra chỉ đủ khỏe để nói chuyện một lúc. Khi bà tiếp đi, không khí trong phòng cũng đột nhiên ngừng lại.

Cô không ngẩng đầu xem người đàn ông vừa vui vẻ ngoan ngoãn hầu chuyện người già kia là ai, cô có quen hay không. Anh cũng không nói gì, lẳng lặng dọn vỏ táo, mang trái cây cất vào tủ lạnh nhỏ. Khi anh ra ngoài dặn y tá về việc chăm sóc mẹ viện trưởng, Êra bỗng tin rằng những ngày qua anh ta đều ở đây.

Vic trở lại, nhưng không bước vào phòng. Áo khoác ở trong tay, anh ta đứng ở cửa nhìn vào cô đang dèm chán cho viện trưởng. Cô xong rồi, anh nói, “Được rồi, chúng ta về thôi!”

Về?

Tôi không thấy xe bên dưới, em đến bằng gì?

Tôi? À, đi taxi, lúc này tôi vừa gọi tổng đài...

Quên nó đi, tôi đưa em về.

Đoạn trò chuyện nảy ra trong đầu cô đến từ quá khứ. Ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh sáng từ hành lang bệnh viện hắt vào có chút khô khan, có chút trầm mặc. Cầm lấy áo khoác, cô bước theo anh.

“Ngày trước...” cô ngập ngừng, “anh là học trò của viện trưởng, anh ở trung tâm cô nhi đó?”

Họ đi đến cuối hành lang. Vic đứng lại nhìn cô. Anh nghĩ cô sẽ hỏi anh nhiều chuyện, nhưng không ngờ mở miệng ra đầu tiên cô lại hỏi điều này. Với tay, anh mở cửa hành lang thông ra ngoài. Ánh sáng trời đập vào có chút chói mắt.

Erato.

Êra, lúc nào cũng nghĩ cho người khác, nhưng cũng có lúc, có những điều trong tâm tư... mà cô muốn hỏi trước tiên, không phải vì Nat.

Cô nhớ, viện trưởng thích tâm sự, thích kể chuyện xưa. Bà có nhiều học trò, nhưng trong đó có một đứa đặc biệt mà bà thường nhắc với đôi mắt tràn ngập nỗi buồn.

Nó tên là Vương. Bà kể hoàn cảnh của nó đặc biệt ra sao, tính tình nó thế nào, và cả sự ra đi của nó... Êra

đã tiếp xúc với nhiều trẻ mồ côi, cô có thể hiểu được những gì bà nói, cô tưởng mình hiểu rõ đứa trẻ đó...

Anh mở cửa, cô bước theo anh. Ánh sáng mùa đông có chút chói mắt, cô đưa tay lên che mắt, anh nắm lấy bàn tay kia của cô, "Tôi đưa cô về nhà."

Cô nhìn anh, trong đầu chỉ có một suy nghĩ. Victor Rutland, anh chính là Vương ư?

Giống như đọc được suy nghĩ của cô, cũng không cho cô phản đối, anh nắm lấy tay cô, dẫn đến tận bãi đỗ xe. Cô nhận ra anh đã thay xe, chiếc xe này giản dị hơn nhiều, điểm chung duy nhất là kính cũng trong mờ khó thấy được bên trong trừ khi nhìn nghiêng. Đúng là, con người này sống trong bóng tối đã thành quen.

Cô ngồi vào ghế, anh không đợi cô thắt dây an toàn đã phóng đi.

Dường như đã thành thói quen, khi chiếc xe lại không hướng về phía nhà cô.

Vương là đứa trẻ kỳ lạ. Mẹ viện trưởng kể, bà không có cách dùng từ nào khác. Những đứa khác đều rất hy vọng có người nhận nuôi, nhưng nó bao giờ cũng lẩn tránh. Mà việc nó đã muốn làm thì... dĩ nhiên là không ai thay đổi được. Nghĩ lại, bà gật đầu, chưa từng có điều gì nó muốn làm mà lại không thành cả. Duyên may tới đâu, tính toán tới đâu!

Nhưng, lúc ấy... một thời gian Vương đột ngột trở nên trầm lặng. Nó đã được anh trai đón đi, nhưng sáu

tháng sau lại trở về, nói rằng anh trai đã chết. Chuyện không đùa được, các mẹ trong cô nhi viện rất lo lắng cho nó. Nhưng nó có để ai lo cho đâu, nó cư xử rất bình thường, dường như chưa xảy ra gì vậy. Chỉ có mình mẹ viện trưởng là cảm thấy lạ, từ lúc đó thì giống như có chọn lọc vậy! Những đứa trẻ khác được chọn làm con nuôi, còn nó thì... viện trưởng không biết diễn tả thế nào, nó thì cứ như... đang tuyển lựa cha mẹ cho mình vậy. Năm đó có cặp vợ chồng người nước ngoài vừa mất con trai, một chàng thanh niên trẻ ủng hộ phản chiến ở Việt Nam. Họ đã lớn tuổi, không có cơ hội sinh con nữa nên mới đến nhận con nuôi. Rất tình cờ thôi, chỉ vì cặp vợ chồng này là triệu phú nhưng con trai họ đấu tranh vì nhân quyền ở Việt Nam, chống chiến tranh... nên mới đến đây chọn con nuôi. Rõ ràng, thời điểm họ đến cô nhi viện giăng cờ hoa đón tiếp cũng không kịp ấy chứ, đứa ngốc cũng biết họ quan trọng cỡ nào. Mà thực ra cặp vợ chồng đã xem xét hồ sơ, chọn được một đứa trẻ rồi. Không phải là Vương, dĩ nhiên. Thằng bé rất đẹp, rất sáng sủa thông minh... nhưng đã quá lớn. Người ta nhận nuôi bao giờ cũng nhận đứa nhỏ thôi, mới dễ nuôi. Các mẹ trong viện đều nghĩ Vương đã không còn cơ hội nào rồi. Không ngờ...

Đứa trẻ mà vợ chồng Rutland – đương nhiên là họ – định nhận mới có ba tuổi, rất đáng yêu. Không may

là hôm hai vợ chồng đến, đứa bé... không hiểu sao lại nổi mề đay, đỏ khắp cả người. Cặp vợ chồng dĩ nhiên thất vọng, định ra về. Không ngờ trên đường ra, họ gặp một thằng bé. Sự thông minh nhanh nhạy là để cho lúc này, nó rất ý thức cúi chào người lạ, tiếng nói cũng rất tốt. Điểm ngoại ngữ nó cao nhất trường. Từ nhỏ đã gần như thiên tài trong việc học ngoại ngữ, nó cùng các cha xứ còn học đọc tiếng Latinh, Vương lúc này phát âm tiếng Anh rất chuẩn. Hơn nữa, phát hiện ra đứa trẻ này là lai Âu càng dễ cho họ. Mẹ phải nói là bà Rutland khi ấy giống như bị đứa trẻ thôi miên, một mực khẳng định khi nó nói chuyện hết như con trai đã mất của bà vậy. Chuyện gì tiếp theo chứ?

Đứa bé được đưa đi. Mười mấy năm sau, đứa trẻ tên Vương đột ngột xuất hiện ở phòng bệnh của mẹ viện trưởng...

Có điều gì anh muốn, mà lại không có được không hả Vương? Hay điều đó chưa từng tồn tại?

Êra tự hỏi.

Khi viện trưởng kể chuyện cho cô, cũng nói cho cô một bí mật. Đứa trẻ kia vốn không có bệnh, chỉ là một số đứa trẻ thường bị dị ứng với vài thứ đặc biệt, như ngò cái, như hành lá, như hạt tiêu... chỉ nổi mề đay vài ngày là hết. Hôm trước khi vợ chồng Rutland đến, người cho đứa trẻ này ăn không ai khác là một đứa trẻ lớn, thông minh, cần cù chăm chỉ được các mẹ trong viện tin tưởng.

Điều này, vĩnh viễn trở thành một câu hỏi không dám đáp lại trong lòng bà.

Êra ngấm khuôn mặt nhìn nghiêng nghiêng của người lái xe. Tự hỏi có bao nhiêu nét của đứa trẻ năm xưa còn lại nơi anh, tự hỏi viện trưởng nhận ra anh hay tự anh đã giới thiệu mình với bà ấy? Cô đã tưởng tượng Vương có đôi môi mím chặt, ánh mắt găm thẳng về phía trước, lông mày cứng cỏi hằn sâu như thế này sao? Hay cô đã tưởng tượng những đường nét thanh tú của sống mũi, sự yếu ớt của gò má tái nhợt, cổ họng đưa cao cứng rắn nhưng dễ vụn vỡ?

Đâu là anh và anh là ai?

Cho đến khi cô ngửi thấy vị mặn của gió biển, cô mới biết xe đã ngừng, anh đã mở cửa, mặt biển buổi chiều tà đang ở trước mặt cô...

Trước mặt cô là một cái chuông nhỏ làm bằng vỏ sò, treo dưới gương chiếu hậu của xe. Như có một lần, cô đã nói xe anh nhầm chán... Môi Êra run rẩy.

Hỏi, "Tại sao lại đưa tôi đến đây?"

Đáp, "Không phải em có rất nhiều chuyện muốn nói với tôi sao?"

Ha!

"Hỏi? Hỏi anh sẽ trả lời sao?" Cô cảm thấy hài hước. "Không đâu, chuyện của anh, bí mật quá nhiều."

Cô còn nhớ anh có thể nở nụ cười ngọt ngào nhất,

cử chỉ dịu dàng nhất chỉ là dành cho Nat, thậm chí lời nói cũng ấm áp, luôn nâng niu cô ấy như ngà ngọc. Vậy mà hóa ra cũng có thể là lừa dối, đến phút này cũng tự tại như chưa hề làm gì sai.

Con người này, từ nhỏ đã là một đứa trẻ độc ác làm vậy rồi sao?

Chẳng nhẽ một chút cũng không biết yêu thương ai?

Con người như thế, nên tin sao? Nếu không tin, vậy có nên hỏi nữa không?

Chi bằng cứ để cô ngồi bên như thế này cũng được, bởi vì chịu lừa dối sẽ chỉ càng đau đớn thêm thôi. Êra hơi nâng cằm lên, cô không muốn tỏ ra yếu đuối hơn nữa. Không muốn anh biết, trong lòng cô đang đến thế nào.

Người nào đó nhìn cô, trầm ngâm một lúc, khoe miệng lại khế nhếch lên.

Lúc nào cũng là vậy, chỉ khế nhếch miệng cười.

Bàng bạc nuối tiếc, giễu cợt mà bi thương.

Không bao giờ là nụ cười trọn vẹn dịu dàng như với Nat.

Bao giờ... cũng làm lòng cô thất lại.

Rốt cuộc, Êra cũng quay mặt đi. Anh đưa tay lên, tựa như muốn níu giữ cô ở lại, sau đó đành cất tiếng nói, “Nếu như em trả lời tôi một câu hỏi, vậy những câu khác em hỏi gì tôi cũng sẽ trả lời, dù là chuyện của Nhã, hay chuyện của tôi đều vậy.”

Êra chớp mắt. Anh khẽ cười thành tiếng. “Mua một tặng một trăm, em thật lời.”

“Anh muốn hỏi gì?” Giọng cô tràn ngập nghi ngờ.

“Phụ nữ, em phải học gốc một chút, sẽ dễ sống hơn đấy.” Anh lại cười khe khẽ. Hôm nay như anh đặc biệt thích cười thì phải. Tâm trạng anh thư thái bao nhiêu, bên trong cô nổi sóng bấy nhiêu.

“Ngây thơ như Nat, cô ấy đang khổ sở đến thế nào?”

Cô làm anh nín bật.

“Em giỏi lắm. Thôi yên tâm, tôi sẽ không hỏi em theo kiểu ác liệt như em vừa găm tôi đâu. Cho nên cứ yên tâm mà hỏi tôi, vô hạn câu. Hỏi câu trước không mất câu sau, đừng sợ.”

Răng cô ấn vào môi, mắt lạnh lẽo.

“Em có đồng ý hay không?” Anh nói nhanh.

“Hoàng hôn sắp xuống rồi đấy.”

Màu biển dần chuyển sang sắc vàng óng ánh, mặt biển như hàng trăm, hàng trăm ngàn mảnh vàng đang phát sáng.

Vô hạn câu hỏi, nhưng câu trả lời sẽ ra sao đây?

Cô sợ anh, rất sợ. Nhưng... chính bản thân cô còn đáng sợ hơn.

“Được, vậy tôi sẽ hỏi anh câu đầu tiên, Vương.”

Lòng tò mò của cô đã chiến thắng.

19

A decorative swirl graphic that starts from the bottom of the number 19 and curves upwards and to the right, ending in a small leaf-like shape.

Anh... đã trốn chạy khỏi em
Anh... đã trốn chạy khỏi thế giới
Anh... đã trốn chạy chính bản thân mình
... vẫn không thể trốn thoát được tình yêu.

“**N**ăm đó anh được nhà Rutland nhận nuôi, sống có tốt không?”

Đó, lại là câu hỏi đầu tiên của cô.

Anh giật mình, “Tại sao lại hỏi chuyện này?”

Anh, đã mong chờ. Anh, đã tò mò. Chuyện đầu tiên cô hỏi sẽ là gì. Anh thừa nhận, không tránh khỏi bị cô làm cho ngạc nhiên.

“Đây là câu hỏi của anh ư?” Cô đáp nhanh.

“Không,” anh lắc đầu cười, “Không phải. Tôi sẽ trả lời câu hỏi của em. Rằng... à, gia tộc Rutland rất giàu có. Ông nội nuôi của tôi có hai người con trai, bố nuôi của tôi vốn không phải là người thừa kế, nhưng anh trai ông không có con, sau đó mắc bệnh parkinson. Bố nuôi tôi tiếp quản tập đoàn. Mẹ nuôi ban đầu lại thấy hình bóng con trai ở tôi nên rất cưng chiều. Về mặt vật chất, tôi rất đầy đủ.”

Cô hỏi, “Chỉ về mặt vật chất?”

“Tinh thần cũng khá ổn,” anh nhún vai.

Sóng biển rì rào.

“Nhưng,” lặng lẽ một hồi lâu, anh chợt nói. “Năm đó họ tưởng không thể sinh con được nữa nên mới nhận nuôi tôi. Nhưng hóa ra lại không phải. Robert ra đời sau khi tôi được nhận nuôi một năm...”

Anh phì cười, thực sự phì cười, lần đầu tiên nghe thấy giọng cười của một người lại khiến cô thấy lạnh đến thế.

Lạnh thật sự.

“Sau đó... mọi chuyện thế nào, họ vẫn đối xử tốt với anh chứ?”

Anh chỉ gật đầu, nhưng cô cảm thấy không phải.

Cô nhớ viện trưởng nói, Vương rất biệt lập, nhưng nó rất có tài lãnh đạo những đứa trẻ khác theo quy củ, không phải vì nó là đứa mạnh nhất hay thông minh nhất, mà vì nó là đứa chăm sóc những đứa nhỏ hơn, và sẵn sàng nạt những đứa lớn khi ăn hiếp tụi nhỏ. Nó biệt lập, tự chăm sóc mình, nhưng lại hòa đồng vì chăm sóc những đứa trẻ khác. Đứa trẻ như thế, nếu được nuôi lớn trong môi trường đầy đủ thương yêu, tại sao lại tạo ra con người lạnh lùng thế này?

Nhìn vẻ không tin trong mắt cô, ánh mắt anh mềm đi, nhìn ra trời bể mênh mang.

“Tôi cố gắng để mình trở thành đứa con mà họ muốn, nhưng suy cho cùng tôi cũng không phải đứa con tái sinh của họ. Robert tương đối ghen tỵ với thành

tích của tôi, nhưng nó ngu ngốc, nên tuổi thơ của tôi cũng vui nhộn lắm.”

Đó là một phản xạ. Có thể đó là bản năng, cũng là vì cô đã quen trong trung tâm cô nhi, cô đã quen đưa tay bảo bọc mỗi đứa trẻ. Nên vào giây phút đó, cô không ngăn được mình nắm lấy tay anh.

Bàn tay hai người đều lạnh. Anh giật mình vì hành động của cô, mà cô cũng vô cùng sợ hãi.

Nhưng trong mắt cô lúc đó, anh là đứa trẻ tên Vương của mười mấy năm trước, hơn là một người đàn ông trưởng thành.

Anh để tay cô lặng lẽ đan vào tay anh, đưa bàn tay kia lên vuốt lên má cô, kéo sợi tóc sang bên. Anh nhìn cô, hỏi, “Tại sao lại chỉ hỏi về anh? Tại sao không hỏi chuyện em thực sự quan tâm? Về bạn của em?”

Tại sao? Đừng hỏi cô, Êra muốn nói với anh, bởi vì cô cũng không biết tại sao. Nat phải quan trọng nhất với cô mới phải. Nat phải quan trọng hơn trong lúc này mới phải. Quan trọng hơn một đứa trẻ hai mươi mấy năm trước đơn độc và sợ hãi, hơn một người đàn ông hôm nay đơn độc và toan tính. Hơn Vương, hơn Vic. Hơn anh.

Vic cười khi cô không nói gì. Anh kéo tay cô đặt lên má mình. Tay cô ấm hơn, sự khác biệt nhiệt độ làm cô tê dại. Anh lại nhắm mắt như thể rất thoải mái.

“Vic...”

“Em nhận ra chứ,” Anh ngắt ngang lời cô, “anh không bao giờ là kẻ làm việc tốt. Thú thực nhé, Robert hận anh là có lý do cả. Anh biết việc nó tồn tại trên đời chẳng hay ho gì với anh, nhưng khi nó còn nằm oe oe trong nôi thì anh đã đọc thông viết thạo cả tiếng Anh, tiếng Pháp và tiếng Latinh, ngồi ở một góc bàn ăn và lắng nghe người khác bàn chuyện kinh doanh. Nó muốn vượt qua anh, không dễ dàng. Bởi vì sự non nớt, anh đổ cho nó tính nông nổi, thiếu trách nhiệm và bông bột, lòng yêu thương của ông bà Rutland có thể dành cho con trai, nhưng họ buộc phải tin anh chứ không phải nó. Anh cũng chọc tức và đẩy nó đến những hành động khinh suất bất kỳ lúc nào có thể. Người con gái nó thầm yêu, anh liền tỏ tình trước. Dĩ nhiên là thành công, cái sẹo này,” anh chỉ một vết mờ phía trên lông mày, “và hai cái xương sườn gãy trong đợt đó. Sau đó anh bỏ cô bạn gái kia, người sau này trở thành vợ chưa cưới của Robert. Nhưng trong lần đó, mẹ nuôi đã vì anh mà khóc sưng cả mắt. Đó là lần đầu tiên Robert bị phạt. Vài cái xương sườn cũng rất xứng đáng! Xưa nay anh làm gì cũng tính toán, không từ thủ đoạn vì mục đích. Cho dù là điều gì cũng không ngăn cản được anh.”

Nói rồi, Vic quay sang nhìn cô. Trong mắt anh tràn ngập sự dịu dàng mà cô đã ghen tỵ – phải, cô đã từng ghen tỵ – với Nat, tay cô vẫn được gắn trên má

anh khi mà nhiệt độ đã được san đều. Ánh cười trong mắt anh làm cô thấy ngọt ngào.

Môi cô khô khốc.

Èra nói, “Cho nên, em mới không hỏi về Nat.”

“Phải.” Anh nói nhanh. “Chuyện của Thịnh Nhã anh cố tình từ đầu. Anh sẽ không buông tay, cho đến khi Thịnh Nhã thực sự sụp đổ, cho đến khi họ tan nát... hủy hoại được tất cả, anh sẽ không tha!”

Giọng điệu của anh lúc đó quá dữ dội, đến nỗi cô rùng mình. Anh cũng cảm nhận thấy điều đó. Gỡ tay cô ra, anh bỏ đi về phía mép nước.

Anh biết thực ra này giờ cô vẫn chờ, chờ một lúc nào đó có thể xin anh. Xin anh giúp cho Nat.

Anh biết thế.

Nhìn vào mắt cô, đôi mắt không biết che giấu, Vic nhận ra sự lo lắng và khiếp sợ đó. Rất quen thuộc.

Anh phải rời khỏi cô. Con thác cảm xúc bỗng bật đang trút xuống, anh không thể đứng gần cô thêm nữa. Nhìn xuống mặt nước, hoàng hôn đã buông xuống rồi, trời chiều rực đỏ, anh thấy tâm trạng mình đang bị nhuộm một thứ màu lạ, anh không muốn nó. Anh thà giận dữ, anh không muốn nó!

Cô muốn đi theo anh.

Chỉ có ba bước, mở cửa xe, bước theo anh, ôm lấy anh từ đằng sau... hay đơn giản chỉ cần đặt tay lên

tấm lưng cô đơn đó của anh. Cô biết, anh sẽ đưa cô đi xa mãi mãi. Mà cô, cũng sẽ bằng lòng theo anh đến cùng trời cuối đất.

Nhưng cô không làm được.

Đi theo anh, anh sẽ không cứu Nat, anh đã tỏ rõ cho cô biết thế.

Cô muốn đi theo anh, bất chấp, nhưng cô không thể. Cơ thể cô nóng rực, tay cô bấu chặt vào tay, mắt cô cháy bỏng. Cô chỉ muốn bật chạy theo anh. Nhưng anh ở gần, nhưng cũng ở rất xa. Thế giới của anh rất xa lạ, rất nguy hiểm, cô bước chân vào đó cũng sẽ như sục xuống hố sâu thăm thẳm.

Cô hèn nhát, cô không thể đi theo anh.

Khi Vic quay lại xe, anh nghĩ cô đã khóc. Anh cũng chẳng nói gì.

Anh đưa cô trở về thành phố.

Về tận nhà.

Nhưng khi xe dừng trước cổng nhà số bảy, không ai nghĩ đến mở cửa xe. Cả cô và anh ngồi thừ ra trong im lặng. Cô chăm chăm vào dấu cong sâu hoắm nơi bàn tay mình. Cô biết giờ chạm vào anh cũng là vô nghĩa, cô đã để mất cơ hội. Anh nhìn đăm đăm về phía trước, dường như định nói với cô điều gì nhưng lại không. Anh cũng đã để mất cơ hội, nói gì lúc này cũng là vô nghĩa.

Cuối cùng cô nói, tạm biệt, và bước ra.

Giật mình, khi ấy anh mới kéo tay cô lại. Chỉ trong chớp mắt, trong tích tắc, anh chỉ muốn kéo cô thật gần, nhưng theo quán tính, cô ngã hẳn vào lòng anh. Chưa bao giờ gương mặt anh gần đến thế. Đến nỗi cô có thể phân tích từng sắc xanh trong mắt anh, từng nét từng nét một tạo thành cả bầu trời, cả mặt biển... tất cả đều mênh mông, đều dữ dội, đều khôn cùng, đều không thể nằm trong tay cô nắm giữ.

Mắt cô long lanh, anh muốn nhìn sâu tận đáy.

Đôi môi họ rất gần. Hơi thở cô bắn loạn, nhưng môi sắp chạm thì anh dừng lại.

“Tạm biệt.”

Lời nói phả vào môi cô, cú chạm nhẹ như một cánh hoa mon man rụng xuống thêm. Không còn gì hơn nữa.

“Tạm biệt.” Cô nhắc lại lời anh. Biết đây là vĩnh biệt.

Êra bước ra khỏi xe, không còn khái niệm về thời gian, cô vịn vào cây hoa phượng trước cổng nhà, mà xe anh đã vội phóng đi.

Nhìn xuống mặt đường, nhìn từng đường vân trên phiến đá vỉa hè, cô biết thế giới của mình không chỉ chao nghiêng. Nó đã sụp đổ.

20

Lịch không phải là cuộc đời
Nhưng cuộc đời, đôi khi có thể chỉ là
một vở kịch

Sáng hôm sau, nhân viên của Hóa Ân được thông báo sếp đã ngưng nghỉ phép. Lời mời được chuyển tới cho thư ký của Thịnh Nhã. Đương nhiên, sáng sớm đã thấy tổng giám đốc Thịnh ngồi trong phòng chờ của tầng hai mươi tư.

Nhưng ông ta phải đợi đến khi Vic đi làm, nửa tiếng sau khi bước vào phòng làm việc mới mời ông ta.

Giống con gái, ông Thịnh xông vào như một cơn bão, “Rutland, cậu có biết chuyện gì đang xảy ra hay không?!”

Giọng ông cao, hơi the thé, giống con cái hơn là con đực. Vic nhận xét như vậy. Anh yên vị tại ghế của mình, phác một cử chỉ ra dấu cho ông ta vào cái ghế đối diện.

Sự bình tĩnh của anh khiến ông không biết bắt đầu từ đâu, ông có quá nhiều điều muốn nói.

“Chào bác.” Đó là câu đầu tiên anh nói.

Ông Thịnh không nhìn được nữa.

“Cậu có biết tình hình bây giờ ra sao không hả?” Ông bắt đầu kêu lên, nói đại loại, chuyện x nó đã y và bị z, còn sở k mò đến khám t thế này rồi f biết làm sao...

“Cháu biết.” Vic chỉ nói hai chữ.

“Cậu biết rồi!” Ông đập bàn, không nhìn được, “Thế thì phải làm gì đi chứ?!”

Vic cười khế, “Bác à, hai bên sắp kết làm thông gia, chuyện kinh doanh không quan trọng, đáng ra hai gia đình phải tìm hiểu nhau trước chứ nhỉ?”

“Cậu nói chuyện gì thế, cái tôi đang bàn với cậu là nước sôi lửa bỏng đây này!”

“Không, thưa bác.” Anh ngắt, cái giọng xác định rõ uy quyền thuộc về ai trong căn phòng này. Ông Thịnh sững lại. Ngay cả vị trí mà anh chọn, đằng sau chiếc bàn làm việc bề thế chứ không phải bên bàn nước tiếp tân, cũng là vị trí điều khiển toàn cục, mang tính tập trung quyền lực. “Cháu muốn hỏi bác, Nhã Thi là con gái duy nhất của bác sao?”

“Không, tôi,... sao tự nhiên cậu lại hỏi chuyện này?”

Bước vào đây, con người ta có thể cảm nhận được bằng bản năng, rằng Victor Rutland mới là người điều khiển trận thế và không khôn ngoan chút nào nếu đưa ra dù chỉ một chút lừa bịp hoặc khiêu khích.

“Bác, cháu có chút hiểu lầm muốn hóa giải trước

với gia đình bên đó.” Vic nói, khẽ gật đầu với cô thư ký, người mang hai tách trà vào. “Đấy, bác thấy, cháu vội vàng quá quên cả lễ nghĩa rồi. Mời bác dùng.”

Không khí đáng phải được giãn ra nhờ sự sao lãng kia, không hiểu tại sao lại trầm trọng hơn. Là điều gì đó trong giọng nói của anh ta, hay điều gì đó trong biểu hiện... ông Thịnh không chắc. Nhưng bỗng nhiên chiếc ghế này trở nên khó ngồi.

Vic không nói gì tiếp, anh dường như tập trung vào uống trà. Đến độ khách của anh ta không chịu được nữa.

“Cậu vừa định nói...”

“Cháu nói,” giọng anh êm đềm như lớp băng vừa xuất hiện trên mặt hồ mùa đông “bác và Nat có chút hiểu lầm với cháu. Cháu thực ra chỉ là con nuôi của gia đình Rutland.”

“Con nuôi?”

“Vâng, bác cũng thấy, cháu lai Âu Á, một phần ba dòng máu của cháu là người Việt. Có thể nói, chúng ta không xa lạ như bác tưởng.”

Phải, lớp băng lạnh, mỏng, sắc và nguy hiểm.

Không ư? “Chuyện này... Cũng không sao, Rutland... ờ, cậu có lai Việt thì càng tốt thôi. Tôi nghĩ Nat không...”

“Nat không biết chuyện này.” Vic cố ý hiểu chệch ý ông. “Cháu chưa từng kể với cô ấy. Nhưng hôm nay

cháu xin trình bày với bác. Có phải chúng ta sắp thành một gia đình không?”

“Đương, đương nhiên rồi.” Rể hiên rể quý, nhớ bài hát rể hiên rể quý không?

Đó, là một câu chuyện không dài, cũng không mấy khúc mắc, thế nhưng không hiểu sao, Hoàng Đức Thịnh càng nghe càng tái mặt, càng giật mình.

Vic cũng nói rất gọn.

“Gia đình cháu bị kẻ xấu hãm hại, năm đó cháu được đưa vào cô nhi viện. Cháu không rõ lắm, nhưng người điều tra đã nói cho cháu hay: bố cháu bị anh em lâu năm của ông lừa, bức đến đường chết. Cháu được đưa đi để giữ mạng. Anh trai cháu cũng thoát chết, lưu lạc nhiều năm, sau đó mới tìm được cháu. Không may là, anh ấy cũng gặp lại những kẻ không ra gì, cũng chết oan uổng. Anh ấy chết...” Vic dừng lại một lúc. Câu chuyện này anh đã nghĩ đến hàng trăm lần, anh đã biết rõ hơn ai hết. Thế mà lúc này, vẫn có một nấc nghẹn nào đó phải được giải tỏa, cổ anh bật ra một tiếng khô khốc, không giống than, càng không giống cười. Vic nói tiếp. “Sau đó cháu mới được đưa vào cô nhi viện lần thứ hai, sau đó thì mới được nhà Rutland nhận nuôi.”

Câu cuối cùng, anh bỗng nói bằng giọng dửng dưng, như kể chuyện của một ai khác không liên quan đến mình. Khi anh nói, anh không nhìn đối phương,

cho đến lúc ngẩng đầu, một cái run rẩy của ông ta anh cũng không bỏ sót.

“Bác nói xem, cháu có may mắn không? Nếu không phải mồ côi, thậm chí cả anh trai cũng bị hại chết, thì còn lâu mới có thể trở thành một Victor Rutland như hiện nay, có khi nào nên báo đáp lại những kẻ năm xưa không, cháu vẫn nghĩ về điều đó!”

Chậm rãi đứng dậy. Đôi mắt anh trở về trạng thái nguyên thủy của nó, đôi mắt của loài săn mồi chiếu vào con mồi. Tử địch.

Khát vọng trả thù ư? Anh không biết nó sẽ nuốt chửng linh hồn anh sao? Chỉ là, anh sẵn sàng bán linh hồn cho quỷ dữ. Anh biết trả thù sẽ cuốn anh theo đó, anh biết, nhưng anh vẫn làm.

Chỉ vì giây phút khoái trá này đây.

“Bác Thịnh, bác sao vậy?”

Anh đi vòng qua cái bàn ngăn cách giữa họ, tay anh đột ngột đặt lên vai vị khách này, khiến ông ta giật mình. Ngón tay anh bấu chặt không cho ông ta lui thoát. Lưng Vic hơi cong xuống, để họ đối mặt. Mặt đối mặt.

“Anh...”

Cánh cửa phía sau văn phòng bật mở. Cả hai người cũng quay mặt về hướng đó. Vic không hề ngạc nhiên.

Đứng ở cửa, dĩ nhiên là Anthony, theo lệnh của Vic, ông ta đã đứng giữ cửa từ nãy giờ.

Ông Thịnh muốn thở ra một hơi. Không hiểu sao ông sợ, đứng ở cửa này giờ có thể là Nhã Thi... Kẻ độc ác này có thể muốn hủy hoại cả Nhã Thi của ông.

“Rutland, tôi...”

“Tony, người vẫn đứng ở bên ngoài?”

“Không sót một chữ, thưa ngài.” Anthony biết nhiệm vụ của mình.

Lúc này bóng người từ phía sau lưng Anthony chen lên. Anh chỉ kịp thấy một mái tóc nâu đỏ bồng bênh chạy về phía mình. Không hổ là cùng dòng máu, hành động cũng giống nhau lắm.

“Anh lợi dụng tôi?” Nattie hét.

Anh đã giữ cô phía ngoài, cố tình cho cô nghe tất cả rồi mới được vào trong. Vic nhìn sang vị khách thứ nhất của mình, trông ông cứ như sắp lên cơn thần kinh, cả cơ thể lão đảo run rẩy hướng về phía Nat. Mà Nat, chỉ chăm chăm vào anh với câu hỏi ngu xuẩn nhất.

Câu trả lời là không cần thiết.

Thế nhưng Nat chỉ cảm thấy sự im lặng của anh là hèn mọn, để cô xông lên tiếp, “Thực ra tôi đã làm gì anh chứ? Nhà tôi đã làm gì anh? Tại sao lại thế được...”

“Cậu chủ, cẩn thận...” Anthony hét lên.

Ly trà nóng trên mặt bàn, Nat chụp lấy nó. Cả ông Thịnh cũng phải hoàn hồn, cùng lao lên với người trợ lý để giữ lấy tay Nat.

Vic một bước cũng không cử động. Vết trà nóng trên nền somi trắng, thế là chiếc áo bị hủy hoại. Hay thật.

“Cậu chủ, ngài...” Ông Thịnh đã giữ lấy Nat, Anthony đi vòng qua để xem vết phỏng của Vic.

Anh khoát tay để ông ta lui ra. Một bước tiến đến gần hai cha con đang giằng co kia.

Nat muốn giằng ra khỏi sự kìm giữ của bố, Vic đoạt lấy tay cô từ trong tay ông ta.

“Anh...” Nat ré lên, bị kéo sát vào anh.

Vic kéo cô đứng sát, gương mặt anh hạ dần xuống đối với mặt cô. Tình thế thật quen thuộc. Nat nhận ra.

Giống như khi trong rạp hát ngày đó, anh đe dọa người khác, đối với kẻ mình vừa khinh bỉ vừa căm hờn, nói, “Đừng náo loạn, lợi dụng cô, tôi cũng đã trả không ít rồi, phải không?”

Lời ám muội thấm vào tim gan, bao nhiêu quà tặng đẹp đẽ và những lời bóng gió yêu thương giờ là vũ khí đâm vào lòng cô. Nat khóc nức.

“Em đã yêu anh!” Cô gào lên như thế.

Mà anh đáp, “Chỉ là lợi dụng lẫn nhau. Chuyện hôm nay xảy ra, cô phải về hỏi bố cô, Nhã – là tên của ai.” Rồi thậm chí còn mỉm cười, làm như đột ngột nhớ ra rằng, “À không phải bố, mà là ông ngoại cô mới đúng. Có phải không?”

Nói xong không chờ cô thấm nổi thông tin ấy, cũng

không cần biết kẻ còn lại trong phòng biểu hiện như thế nào, Vic chỉ buông tay cô, rời đi. Anthony chạy theo mở cửa cho anh.

Đó, là sự hạ màn của vở kịch hai mươi năm, âm mưu và thù hận kéo dài hai mươi năm.

Nhưng còn, thù hận của ngày hôm nay thì ra sao?

Anthony tự hỏi khi chỉ bảo cho thư ký của cậu chủ dọn dẹp văn phòng lớn. Sao ông không biết được chứ, thù hận sinh thù hận. Tin chắc rằng cậu chủ cũng hiểu điều này. Để hai cha con nhà kia ra về, ông nhấn nút thang máy trở lại tầng hai mươi tư. Bước qua văn phòng lớn không một bóng người.

Ông đi vào hành lang hậu dẫn đến văn phòng thứ hai. Nơi có những tài liệu, những dòng chữ kế hoạch chi tiết đã được họ cùng thảo ra trong suốt mấy năm qua. Robert Rutland đã từng đột nhập vào văn phòng này, anh ta không biết nhất cử nhất động của mình đều bị ghi lại, anh ta đã bó tay khi được nhìn tấm bản đồ chi tiết cho một kế hoạch trả thù mà anh ta không biết tới.

Nó được viết bằng thứ tiếng Rob không hiểu. Khi anh ta mang bức ảnh về kế hoạch này ra ngoài, chẳng qua là Vic đã để cho anh ta làm thế. Nhưng nó bị thu hồi chỉ sau chưa đầy 24 tiếng đồng hồ, trước khi bất kỳ ai kịp đọc hiểu vấn đề.

Victor luôn thích xáo trộn các ngôn ngữ, anh dùng một số thứ tiếng cụ thể trong công việc của mình. Anthony lại có cảm giác, anh chỉ muốn giữ không cho bất kỳ ai gần anh hiểu được những gì có trong đầu anh.

21

Chưa bao giờ anh ước đâu em
Một ngôi nhà, bão đứng sau cánh cửa...

—Bằng Việt

Vic đứng rất bình an, tay để trong bọc áo, im lìm như bức tượng, không ai đoán được vẻ mặt đó đang chứa suy nghĩ gì.

Anthony bước vào phòng, tiếng cạch của cánh cửa rất nhỏ, nhưng Vic đã hỏi qua vai mình, “Thế nào?”

“Đã sắp xếp xong chuyến bay. Ở đó không có đường bay thẳng, chuyển chuyển bốn lần, tất cả giờ bay là mười hai tiếng.”

Ốc đảo yên bình và bí mật của anh.

Vic gật đầu, không tư lự gì. Yêu cầu của anh là chuyển chuyển nhiều lần, sau đó biến mất. Rutland sẽ không thể tìm ra anh.

Trong khi đó chính Anthony lại băn khoăn bứt rứt. “Nhưng, thưa ngài, lúc này có hơi sớm không ạ? Tuy đây là kế hoạch từ đầu, nhưng tại sao không đợi một thời gian ngắn nữa, hay ít nhất để phía bên kia có người sang tiếp quản đã rồi hẵng...”

“Tony.” Vic ngắt lời người trợ lý lớn tuổi. “Ông theo tôi cũng đã lâu, chịu đựng cũng đã nhiều, ông biết với tôi mục đích cũng đã thành, thế là đủ rồi, tôi phải ra đi thôi.”

Hai tuần trước, Vic đã gửi lên tổng công ty một lá thư từ chức, kèm với một thư riêng cho cha nuôi của anh. Mr. Rutland sau khi mở thư, đã nổi giận đùng đùng, gọi ngay cậu con trai lúc đó đang mượn có công tác vui vẻ ở Macao nhanh chóng trở về. Không ai biết chuyện gì xảy ra trong hai tiếng ở thư phòng của ông, sau đó Robert Rutland bị cách chức, chuyển về tổng công ty, dưới quyền điều khiển trực tiếp của bố. Một bức thư được gửi về Việt Nam, một cách thân tình khuyên bảo Vic đừng nóng giận. Mrs. Rutland cũng muốn sang tận nơi thăm anh, nhưng như bà thông báo là chuyến bay sẽ đến sau mấy ngày nữa. Đợi đến lúc đó, chắc chắn sẽ không còn kịp gặp anh.

“Ngài, không về thăm gia đình trước khi đi sao?” Anthony biết, chỉ cần Vic bước lên chuyến bay này, đi về một vùng đất biệt lập, nhỏ bé, không rõ tên trên bản đồ thế giới, anh sẽ hoàn toàn biến mất không trở lại nữa. Cho dù nhà Rutland tìm kiếm anh, có lẽ anh cũng sẽ kịp cắt hết dấu vết. Ba năm trước, Vic đã bắt đầu tích trữ tài khoản dưới tên giả, không nhiều, chỉ đủ sống lại một cuộc đời bình thường, chính Anthony là người dựng lên tài khoản này, ông biết, chính ông cũng sẽ không bao giờ tìm ra anh nữa.

Vic chỉ bật cười, chậm rãi lắc đầu. Hành lý anh cũng không cần chuẩn bị, chỉ có hai bộ quần áo thường nhật, ít đồ dùng cá nhân, tiền mặt, hành lý này luôn có sẵn trong ngăn tủ của anh. Hai tiếng nữa chuyến bay đầu tiên sẽ cất cánh.

“VẬY,” Anthony vẫn cố nói, không tin được là anh lại... thực sự dễ dàng bỏ đi đến vậy. “Nếu Mr. Rutland nhìn thấy những bức ảnh đó, với tính khí của ông, những nhấn nhay xưa nay đối với Robert sẽ đổ bể, ông ấy có khả năng trừng trị cậu ta và sẽ đưa ngài lên...”

“Anthony, đừng cố giữ tôi lại.” Cuối cùng Vic cất tiếng. “Lý do tôi gửi cho ông ấy những bức ảnh và bằng chứng, không phải vì tôi thù ghét muốn hãm hại gì Robert. Ứng phó với kẻ ngốc cũng chỉ tự hạ mình bằng thằng ngốc, ân oán giữa tôi và hắn chỉ là do hắn tạo ra. Lý do duy nhất tôi gửi chúng, là để Gerard II Rutland đọc chúng mà thôi.” Ông ta sẽ nhận ra mình đã mù quáng bao lâu, và nhận ra quyết định của anh là không thể lay chuyển. Ông ta sẽ không tìm anh, đứa con không thực sự của ông ta, khi anh hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời. Tập đoàn Rutland, anh đã cống hiến đủ. Gia đình Rutland, anh đã trả gấp trăm lần những gì họ bỏ ra để nuôi lớn anh. Việc thừa kế chúng, anh không cần.

“Tôi không phải muốn giữ ngài...” Anthony nói rồi thở dài. “Ít nhất ngài cũng đã hoàn thành mọi việc, tại sao phải bỏ đi? Ngài đâu cần phải từ bỏ cuộc

sống của mình rồi trở nên... Không, tôi hiểu đây là kế hoạch gốc của ngài, bắt đầu một cuộc sống mới thực sự thuộc về ngài,” ông nói khi nhìn thấy Vic đi đến bên tủ rượu, đây là lần đầu tiên ông thấy Victor Rutland chạm vào một thứ chất lỏng ảnh hưởng đến hệ thần kinh một cách tự nguyện, không phải là do xã giao yêu cầu. Trong sâu thẳm ông vẫn cảm thấy, kế hoạch từ bỏ này có một khuyết sót, một khuyết sót to lớn mà bản thân ông không hiểu được... “Nhưng ít nhất, ngài cũng có thể ở lại, chờ xem màn cuối của vở kịch sau khi hạ màn, ngài cũng muốn biết kết thúc một cách tường tận chứ? Tập đoàn Thịnh Nhã còn chưa sụp đổ, kết thúc của Hoàng Đức Thịnh thì ngài còn chưa thấy ông ta suy vi đến tận cùng cơ mà.”

“Đó là kết thúc không thể tránh khỏi, chúng ta biết thế, Tony. Tôi không cần chứng kiến. Như vậy là đủ rồi.” Cuối cùng lời của Anthony cũng đã chạm được đến một điểm nào đó trong Vic, anh cũng không hiểu tại sao, nhưng anh chỉ không muốn đứng đó nhìn cái kết cục này. Thế là đã đủ, Hoàng Đức Thịnh sẽ phải vào tù, Thịnh Nhã sẽ tan tác, ông ta có thể còn lên cơn đau tim, hoặc tự sát vì đau đớn,... tất cả đều không hề trọng, cho dù là ông ta chọn con đường nào, Vic cũng không cần tiếp tục xen vào.

Toàn bộ kế hoạch đã thành công, mỹ mãn. Chỉ còn bước cuối cùng, là rời khỏi đây.

Kế hoạch lớn của cả cuộc đời anh.

Vic đã biết trước, cái cảm giác trống rỗng này sẽ đến, khi anh hoàn thành tất cả, nhưng anh sẽ không để sự trống rỗng đó hút kiệt mình. Cử động nhẹ những ngón tay trong túi áo, anh quay sang nói với Anthony, “Có một đĩa nhạc gì chứ nhỉ? Bật lên đi.”

Người trợ lý có kinh ngạc cũng không nói ra, bước đến bên dàn âm thanh, có một số ít đĩa nhạc ở đó, hầu như chưa từng được bật lên, tất cả sự chuẩn bị chỉ là hình thức. Cậu chủ chưa bao giờ muốn nghe nhạc.

Ông chọn một đĩa nhạc giao hưởng cổ điển, nhưng Vic lắc đầu, anh chỉ về một chiếc đĩa duy nhất, hơi lạc lõng. Nhạc Jazz.

Nhấp một ngụm rượu, Vic nhìn dòng sông mây trước cửa sổ. Sau khi anh đi, có lẽ Rutland thậm chí chẳng nấn ná ở đây nữa mà rút khỏi thành phố này. Hoặc có thể người kế nhiệm sẽ ngồi trong chính văn phòng này, gỡ bỏ những vật dụng mang dấu ấn cá nhân anh như mọi kẻ kế nhiệm đều làm, số ấy không nhiều nhận gì. Người đó sẽ thay vào bằng những vật dụng của riêng ông ta, trên những bức tường, trên bàn làm việc có thể có những bức ảnh gia đình, có lẽ còn có hoa tươi, ảnh ghi dấu trong một môn thể thao nào đó, bởi vì họ có cuộc sống riêng cần thổ lộ. Văn phòng anh đang đứng lúc này,... Vic bắt đầu cảm một tấm vải thấm dầu, lau đi từng vệt mực trên tấm kính, từng điểm một trên kế hoạch của anh, đây là dấu ấn

riêng duy nhất của anh, toàn bộ kế hoạch được viết bằng tiếng Hy Lạp bị xóa đi rồi, sẽ không một ai có thể nhận ra rằng nơi này từng là văn phòng của anh, nó thích hợp cho bất kỳ ai chuyển vào.

Victor Rutland nở một nụ cười. Dòng sông mây trước mặt được giải phóng khỏi những vệt chữ vẫn hằn trên cửa kính, trở nên nhanh nhẹn hơn hẳn.

Kế hoạch của anh, không hề có một sai lầm nào, không hề có một điểm nào... trống rỗng.

Anthony đứng sau cánh cửa, cảm thấy buồn bã không thể hiểu nổi. Ông đã tiên liệu, từ mấy ngày nay khi Victor giao ông làm những công việc có tính chất tổng kết, chuẩn bị cho việc thiếu vắng người điều khiển Hóa Ân trong một thời gian. Ông cũng biết, Victor đã kèm trong thư từ chúc một lời đề nghị có tính chất cam đoan về năng lực của ông: có khả năng điều hành Hóa Ân như một người đứng đầu.

Điện thoại trong túi áo rung lên, Anthony đau khổ nhấc máy, cả người trợ lý thư ký đứng ngoài hành lang cũng cảm thấy nét mặt ông quá buồn bã.

“Ngài Anthony? Có chuyện xảy ra rồi!”

Anthony mở to mắt. Ông trở ngược lại, đi dọc hành lang bằng vận tốc nhanh nhất của một chàng thanh niên trẻ, nôn nóng gõ lên cánh cửa.

“Vào đi,” bên trong nói. Khi nhìn thấy ông, anh hỏi, “Còn giấy tờ gì mà tôi chưa ký sao?”

“Không, thưa ngài.” Anthony nói gấp, “Vừa có một vụ tai nạn, không, là cố ý giết người xảy ra trên đường C...”

Mười năm, Anthony đã đi theo cậu chủ Victor mười năm, ông cũng đã yêu quý ngài ấy, bất chấp bức tường cô độc ngài ấy luôn dựng lên quanh mình. Ông biết, có một điều gì đó sai lạc trong kế hoạch này, có lẽ là một điểm sai lạc duy nhất trong đời Vic.

Một vụ tai nạn xảy ra trên đường C, Hoàng Đức Nhã Thi đã lái xe đâm vào một cô gái, cô bạn thân của cô ấy, cả hai người đều bị thương nặng và đưa vào phòng cấp cứu. Hoàng Đức Nhã Thi bị thương nặng hơn, có khả năng sẽ không tỉnh dậy nữa, nhưng khi nghe tin này, giám đốc Hóa Ân chỉ hỏi về thương thế của một người duy nhất.

Máu, máu, máu...

Đầu óc Nattie quay cuồng.

Nattie, đó là tên cô, người đó gọi cô là Nhã. Bố gọi cô là Nhã Thi.

Không phải bố, đó là ông ngoại cô, là ông ngoại... Cô khóc nức, nức người lên. Cô biết máu đang dính quanh người mình, như từ lúc cô được sinh ra, Hoàng

Đức Nhã sinh ra cô, trao cô cho bố, cũng trong hình hài nhuốm đỏ thế này.

Cô nhận biết được mình đang nằm trên một chiếc xe, chạy rất nhanh, người ta đang đưa cô về cứu chữa, không kịp rồi, cô cảm thấy nỗi đau tê tái toàn thân, đến mức... đau đến mức chẳng còn cảm thấy đau nữa, chẳng còn cảm thấy gì nữa. Cô muốn hét lên cho lá phổi bốc cháy, vậy mà nước mắt cứ chảy ra mãi, hòa với máu...

Người đó gọi cô là Nhã...

Êra gọi cô là Nattie. Cô hận Êra.

Nếu như cậu không chắc chắn, đừng vội vàng kết hôn với anh ta.

Nat à... tớ cảm thấy, Victor Rutland hình như không hợp với cậu, anh ta... không, chỉ là... xin cậu đừng vội vàng...

Tớ chỉ nghĩ cho cậu thôi.

Chỉ nghĩ cho cậu...

Cô đã cảm thấy, trong mắt cô ấy, là hỗn loạn lẫn e dè, với giọng nói run rẩy...

Nat chơi với, cô cảm nhận từng dòng máu đang rút dần khỏi cơ thể mình. Những hình ảnh ký ức đập thẳng vào đầu cô, buốt...

Cô đã tìm anh ta mấy ngày liền, đều không xuất hiện. Bố nói, anh ta muốn hại chết cả nhà cô... Nat nghe nói Êra ngã bệnh, không tìm thấy Vic, cô đến nhà Êra. Chị gái nói, cô ấy không có nhà, mới ra ngoài

thôi, chẳng biết là đi một mình hay đi với ai, bảo cô ngồi đợi ở phòng khách. Trong phòng khách có khá nhiều hoa, hình như ngày nào cũng có rất nhiều lily được gửi đến, mỗi bó hoa là cả một lâu đài, một tác phẩm nghệ thuật – như Poly nói. Nat nói, bạn cô có người hâm mộ bí mật rồi chẳng. Chị gái Êra cũng cười, bảo có khi là thế. Hai người đang đùa, chuông cửa đã reo lên, đó là người đưa hoa, Nattie thuận tiện ôm bó hoa trong lúc Poly ký nhận, cô nhìn thấy tấm thiệp không ghi người gửi, chỉ ghi lời chúc...

Văn phong ngắn gọn, nét chữ chắc chắn, Nat có chết cũng không nhầm được...

Mọi món quà anh ta từng gửi đến cô, đều do thư ký viết tặng, anh ta chỉ ký tên. Nét chữ của anh, cô chỉ đọc trên những ghi chú ngắn gọn khi ngồi bên anh, lúc xử lý công việc...

Giây phút nước sôi lửa bỏng, cô không tìm thấy anh ta, nhưng hoa, lại gửi đến chỗ bạn thân nhất của cô.

Nat vội từ giả, bước ra ngoài, từ trên hàng hiên, cô nhìn thấy một chiếc xe đang đến gần.

Hàng hiên khá cao, có thể nhìn thấu mặt đường, bạn cô bước ra từ một chiếc xe lạ.

Không phải xe Vic, không phải anh.

Không phải đâu, bởi vì Vic không bao giờ để phụ nữ bước xuống xe mà không được anh mở cửa xe, anh ấy luôn rất lịch thiệp, Êra đang tự mình bước ra. Đó không phải là Vic...

Rồi Nat thấy, Êra bị kéo lại vào xe, từ góc nhìn thoáng qua, cô đã nhìn thấu vào trong, nhìn thấu người đó, gương mặt đó... nhìn thấy họ hôn nhau. Hai mái đầu kề cận, quán quýt.

Giống như lên cơn thần kinh, Nat khóc không ra nước mắt, sự thật bị phản bội đâm vào lòng cô như dao cứa, sự thù hận mạnh mẽ đến mức cô không thèm gặp họ, cô lao vào xe mình, đuổi theo chiếc xe kia khi anh ta rời đi sau đó. Cô không cần phải nhìn thấy người bạn đã phản bội cô, cô chỉ đi theo anh ta.

Cô đã tìm kiếm anh ta chín ngày, ngày nào cũng đến trước cửa căn nhà lộng lẫy của anh ta, Vic không hề xuất hiện. Bố và cô đã lục tung thành phố, tìm xem anh ta có bất động sản nào khác, có đăng ký phòng khách sạn hay không, đều không có. Cô đã đút lót cho các hãng lý hành kiểm tra, anh ta không hề xuất hiện trong danh sách bay. Cô thậm chí đã đến các khu resort cao cấp ngoài đảo. Cô không tin anh ta đi tàu hỏa, cô đã đến nhà, nhìn thấy xe anh ta trong gara...

Con tức giận nóng bừng bỗng khiến lý trí hóa lạnh lẽo, khi cô đuổi theo chiếc xe lạ, mà cô biết người lái, nhưng chốc lát cô đã lạc mất nó. Nhưng góc phố nó dẫn cô tới lại khá quen thuộc, đây là khu căn hộ do một người bạn cô làm, cô biết rõ kết cấu của chúng, loại nhà cho công chức với mức lương trung bình không có gì đặc biệt. Qua một khúc ngoặt, cô lại nhìn thấy lại chiếc xe, đang rẽ vào một trong những căn hộ đó.

Khoảnh khắc, cô biết căn hộ đó quay mặt về đâu...

Anh à...

Gì... Giọng nói rất bình tĩnh, dù là bị cô làm phiền khi đang làm việc, cũng không nhăn mày với cô dù chỉ một chút.

Xem này, cảnh phim này có cảm động không? Người đàn ông này ngày nào cũng xuất hiện ở nơi cô gái anh ta yêu lui tới, lặng lẽ ngắm nhìn cô ấy...

Anh nhìn theo cô nói, khóe mày có hơi giễu cợt, đáp... Anh ta bị què cụt gì không thể tự mình bước ra gặp cô ta sao?

Không, đó là... là lãng mạn cơ mà! Cô bực bội nói, con người này lạnh nhạt quá đi.

Trừ phi anh ta què cụt gì, không thể bước ra nhìn người con gái kia, nếu không chắc chắn anh ta bị bệnh. Anh nói, chẳng màng đến biểu hiện của cô.

Cô lấy làm lạ về sự phiến lòng của anh. Vội nói, thì đó là bởi, anh ấy thực sự yêu người kia quá sâu sắc, nhiều đến nỗi không thể nào thổ lộ chỉ trong một giờ, một ngày, mà có thể dùng cả đời để nhìn ngắm cô ấy...

Phải không? Anh hỏi...

Cô đã không nhìn thấy, trong mắt anh lúc đó là cả cô đơn lẫn nghi ngờ.

Những ký ức cuối cùng như mây lãng đãng lướt qua khung cửa sổ đầu óc mờ mịt, trống rỗng, Nat chìm dần vào hôn mê, cô nghe thấy tiếng bác sĩ nói chuyện, y tá dồn dập, tất cả náo động xung quanh, đâu đó còn nghe thấy tiếng bố cô đang kêu gào bên ngoài. Bố...

Nat khóc thêm một tiếng, người cô lại giật nảy lên, ý thức giống như rời khỏi cơ thể.

Cô biết, cô chỉ là một đứa con gái được nuông chiều đến ngu ngốc, luôn tự cao tin rằng cả thế giới phải yêu thương cô, mọi người đều ganh tỵ với cô.

Cô chỉ có một người bạn duy nhất thôi.

Cô nghe thấy một tiếng thét, tiếng thét của Êra... cô đã giết cô ấy.

Nat thét lên một tiếng, miệng cô không mở ra được, vì vậy tiếng thét từ trong ý thức lại càng dữ dội, cô bị cơn bão lốc đó cuốn đi.

“Bệnh nhân hoàn toàn mất ý thức rồi.”

22

Biết nơi nào, biết phương trời nào
Trái tim mới được căng tràn theo gió
của tự do

Đúng rồi, trên đời này không ai không có điểm yếu.

Con người được số phận định sẵn là không bao giờ có được tất cả những gì mình muốn. Còn một thứ anh ta khao khát, thì đó vẫn là điểm yếu của anh ta.

Cho dù con người có thể nói, tôi đã có mọi thứ tôi muốn, vậy càng nguy hiểm hơn, bởi vì anh ta có thứ sợ phải mất đi.

Nếu thế, không phải anh cũng có điểm yếu sao?

Không, anh an toàn, bởi vì tất cả những gì anh muốn đều đã chết, đều đã ở trong quá khứ không thể phục hồi. Không ai có thể dùng nó để đối phó anh.

Anh nghĩ, vậy là an toàn rồi sao, là bảo vệ được mình khỏi mọi nỗi đau rồi sao?

Giây phút Vic đứng đó, trong không gian lạnh lẽo màu trắng. Anh còn biết một điểm yếu nữa. Với con người, đó là những thứ họ muốn, mà không dám có, nhưng cực kỳ kinh sợ phải mất đi.

Anh nhớ, nụ cười của cô còn tươi hơn cả nắng, rực rỡ hơn mặt trời, nụ cười đó như thể cả cuộc đời cô vô lo chưa từng biết gì là đau đớn, là rơi nước mắt, trong sáng không nhiễm chút ưu phiền. Mà anh biết không phải thế, anh biết những cái chết từng đi qua, ám ảnh đời cô. Anh nhớ, cô như thế nhưng vẫn có thể nở nụ cười với bất kỳ ai, cổ vũ bất kỳ ai, dịu dàng với bất kỳ ai. Những lúc nhìn thấy nụ cười đó, nghĩ đến phải làm nó tan vỡ, anh chỉ muốn mình mù hắc đi.

Muốn trở nên mù lòa, để không phải nhìn thấy nụ cười đó nữa.

Nhưng, anh cũng không thể nào quên, cho dù cả cuộc đời này không còn nhìn thấy, anh vẫn có thể tưởng tượng ra nó. Anh không biết tại sao, chỉ có thể biết, cả đời này anh sẽ không thể quên được cô.

Chị gái cô thấy anh đứng đó, trong tay chỉ cầm một bó hoa lily thì nghĩ rằng anh là bạn của cô, cho anh vào trong phòng bệnh. Anh bước vào, chỉ sợ hãi phải nhìn thấy cô trong bộ đồ bệnh nhân, nhìn thấy gương mặt cô đang đau đớn, anh muốn nói sự thật họ chưa bao giờ là bạn bè. Và sẽ không bao giờ nữa.

Thế nhưng, cô nằm yên nơi đó, gương mặt cô vẫn như anh nhớ, chút xây xát nhỏ và vết thuốc sát trùng không làm cô có vẻ... như anh đã lo sợ.

Vic như mê đi trong việc nhìn cô thiếp ngủ.

Téc bước vào, nhìn thấy người đàn ông xa lạ ở bên giường bệnh của em gái mình. Cô lại thấy có một đường nét gì đó quen thuộc. Bóng dáng khắc nghiệt, bị nhòe đi bởi buồn đau.

“Xin chào?”

Anh ta giật mình nhìn lên. Trong khoảnh khắc cô thấy ánh mắt anh ta y như con thú bị thương.

“Cô ấy khỏe chứ? Tình hình thế nào?”

Téc không phiền với kiểu hỏi khiếm nhã kia, anh ta không biết đáp lại lời chào. Anh ta đang lo lắng cho em gái cô, thế thì cô có thể bỏ qua việc câu nệ tiểu tiết.

“Vẫn chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói vết thương không quá tệ, nhưng về tâm lý phải chờ mới biết được, có thể nó sẽ... Anh biết đấy, người gây tai nạn là bạn thân của nó.”

“Đó là cố sát.” Anh nói, giọng khô khan.

Téc chợt nhận ra anh ta.

Ánh nhìn của cô thay đổi, người đối diện bối rối nghiêng đầu xuống. Anh ta nhìn em cô cứ như thể lần cuối cùng.

“Xin lỗi, tôi phải đi.” Anh nói, “Khi cô ấy tỉnh lại... Khi cô ấy tỉnh lại, hãy chăm sóc cô ấy.”

“Không nói rằng anh đã tới.”

Anh ta lắc đầu.

“Không cần thiết.”

Buổi chiều cách đây nhiều tháng trời. Khi Téc nhìn

thấy Êra bước xuống từ một chiếc xe hơi sang trọng, xa lạ, cô thấy một người đàn ông mở cửa cho em gái mình.

Đêm ấy, lần đầu tiên trong nhiều năm, Êra gặp ác mộng. Cô đã cảm nhận được nó, cơn đau như thắt lại. Đau đến tận tim.

“Anh biết đấy...” Téc nói khi anh ta bắt đầu đi về phía cửa phòng bệnh. “Anh nên quay lại. Khi nó tỉnh có khi nó sẽ muốn gặp anh.”

Anh ta nghi hoặc nhìn cô, sau đó lắc đầu.

“Cô ấy sẽ không muốn.” Anh đáp. Sau đó lại nói, “Nếu cô ấy tỉnh, cô có thể báo cho tôi không?”

“Không. Nếu muốn anh hãy tự quay lại thăm nó.” Téc quyết định.

Bỗng nhiên anh ta cười, “Cô biết không, cô giống hệt những gì cô ấy kể.”

“Vậy nó đã nói tôi cứng đầu, thích tự quyết định, bất chấp đúng sai?”

“Không,” anh nói, “cô ấy nói cô rất yêu thương cô ấy. Nhưng... ai lại không chứ?”

Ai lại không chứ? Để lại một câu như vậy, người đàn ông kia rời đi.

Téc nhìn xuống em gái mình. Dường như nó đang ngủ, nhịp thở đều đặn như không hề có chút đau đớn nào. Không có ác mộng. Em gái bé bỏng của cô.

Anh ta bỏ đi cũng có thể xấu, có thể tốt. Tình yêu

thì sao. Tình yêu không ngăn được con người ta tổn thương lẫn nhau.

“Ôi chết tiệt!” Tệ hại là, Téc quyết định, cô là người không muốn mất đi bất cứ cơ hội nào để phải nuối tiếc về sau. Liếc nhanh qua bó hoa lily đặt trên bàn, Téc mở cửa phòng bệnh, chạy ngược hành lang.

Đã đến mùa xuân.

Khi Êra tỉnh dậy, đó là điều đầu tiên cô nghĩ. Trong không khí có sự ngọt dịu của hương hoa.

“Vết thương của em không nặng lắm, đó là may mắn đấy!” Téc nói, ngồi phóc lên giường bệnh.

Êra cười khi Poli hét lên bảo Téc phải xuống khỏi chỗ chị ấy ở cuối đệm. “Không sao đâu chị Poli, chị ấy ngồi có một góc, chẳng đụng trúng chân em đâu.”

“Cẩn thận chứ Êra, giờ em còn chưa tự bước đi được nữa.”

“Êra, chị có thư.” Urani nói, mang đến cho Êra xấp thư gửi từ trung tâm cô nhi đến. Căn bệnh kia đã chấm dứt, trung tâm đã hoạt động bình thường, biết cô ốm nên tụi trẻ gửi đến quà và những tấm thiệp chúc cô giáo Đào mau lành bệnh.

Êra mỉm cười đón lấy chúng, Urani đưa cho cô một lá, đám còn lại đặt ở đầu giường, nơi một bình hoa lily đang tỏa hương ngát dịu.

“Anh ta đi lúc chị vừa tỉnh dậy, trước đó cứ đứng

cạnh chị suốt, khi chị vừa tỉnh thì anh ta lại vừa đi, có lẽ hôm nay anh ta sẽ quay lại.”

Êra nhìn đám hoa đang rực rỡ đó, cô không cảm thấy vậy. Cô nghĩ có lẽ anh ta đã bỏ đi vĩnh viễn sau khi đạt được mục đích. Quay lại ư? Cô không cảm thấy vậy.

Cũng không muốn vậy.

“Urani, em mang đám hoa này đi đổ nhé, Clio đến thì nó lại...”

“Clio đến thì chỉ cần mang cát đi là được rồi!” Poly kinh ngạc nói, “Hoa đẹp thế này vứt đi thì uổng lắm.”

“Đúng đúng, hoa không có tội nhé!” Téc nói, nhìn cô. Này, cái nhìn này Téc thừa hưởng từ Talia đây mà...

Êra không nói gì nữa, cô lặng lẽ đọc những tấm thiệp của học trò, đè nén những cảm xúc hỗn độn trong lòng.

Cô có thể nghe Poly và Téc thì thầm với nhau điều gì đó. Họ nói loáng thoáng như là, bác sĩ quyết định rằng cảm xúc của cô lúc này không ổn định, cứ phải chiều theo ý cô.

Cảm xúc không ổn định ư, người ta đang cho rằng cô phát điên đấy à? Không đâu, cô rất bình tĩnh. Êra nghĩ, nhắm mắt lại.

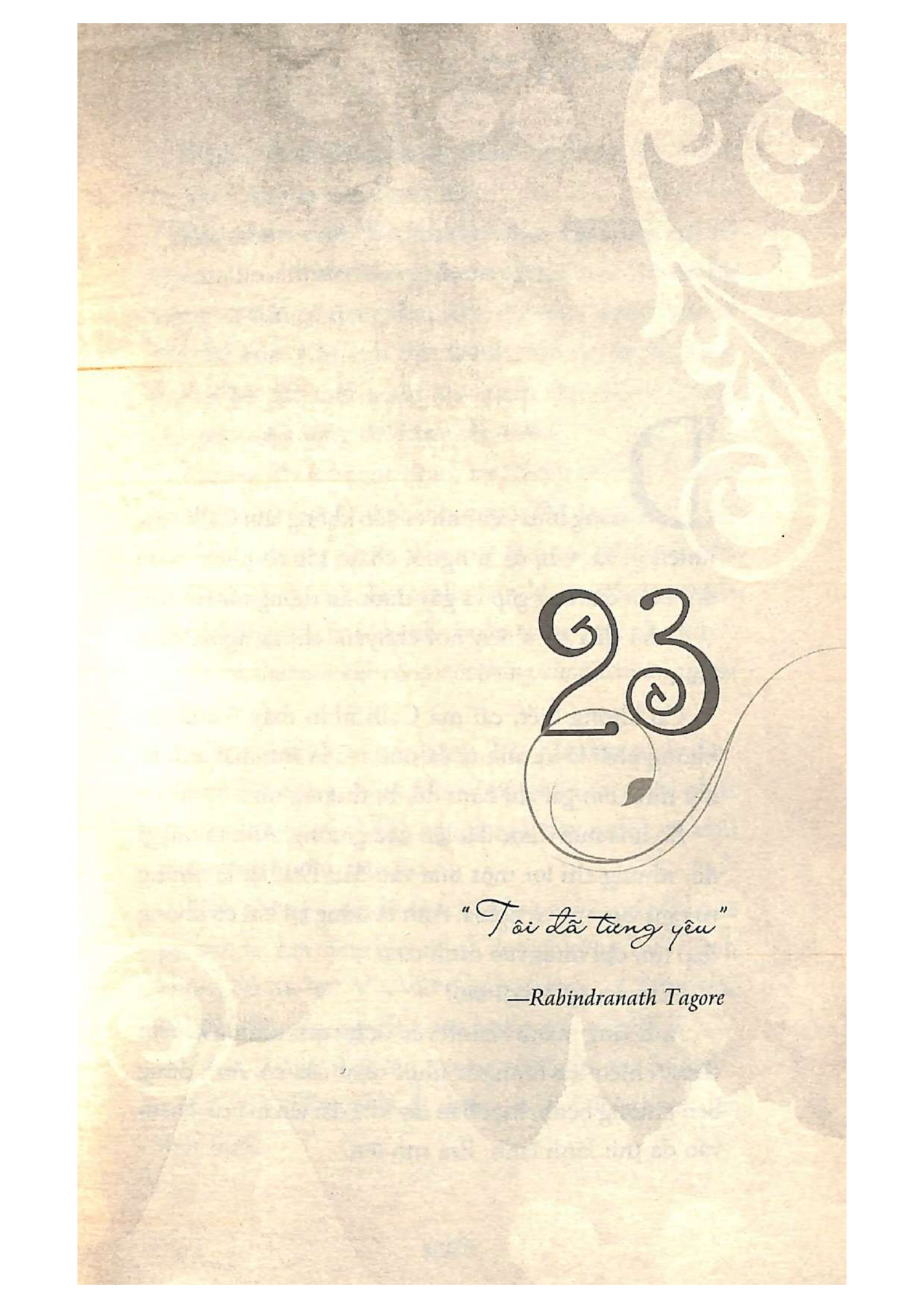
Cô nghĩ về trường học, nơi cô đã xin phép nghỉ hết tuần dài này sang tuần dài khác... thế này là rắc rối to.

Cô nghĩ về cô nhi viện, tụi trẻ mới khỏe lại nhưng cô vắng mặt suốt.

Cô nghĩ đến...

Có rất nhiều việc phải suy nghĩ, phải lo lắng. Cuộc sống của cô mà. Luôn luôn bận rộn.

Cô không cần nghĩ đến, anh có quay lại hay không. Buốt nhức này, hãy cứ vĩnh viễn quên đi.

23

"Tôi đã từng yêu"

—Rabindranath Tagore

Dường như việc anh ta đến không làm Calli ngạc nhiên gì cả. Chị cả là người chăm sóc cô phiên hôm đó. Hẳn đã từng gặp và gây được ấn tượng tốt với chị.

“Hai đứa tự nhiên nói chuyện, chị ra ngoài một chút.”

Cô không biết, cái mà Calli nhìn thấy ở anh ta, không phải là lời anh ta đã nói, mà là ánh mắt anh ta khi nhìn em gái chị nằm đó, bị thương tổn.

Bó hoa mới được đặt lên đầu giường. Anh ta nói gì đó, nhưng chỉ lọt một nửa vào đầu Êra, lại là những từ ngữ vụn vặt vô nghĩa. Anh ta dừng lại khi cô không đáp lời, chỉ nhìn vào cánh cửa.

“Em muốn tôi đi sao?”

Ánh sáng mảnh khảnh yếu ớt lọt qua những kẽ rèm thưa, chiếu lên hình sắc nhọt nhọt của cô. Anh đứng bên giường bệnh, một bàn tay khẽ đặt lên má cô, chạm vào da thịt lạnh lạnh. Êra run lên.

“Anh... đã đi thăm cô ấy chưa?”

“Ai?” Anh ta nói. Lạnh lẽo.

Êra muốn cười, Êra muốn khóc. Hoa lily rực rỡ kiêu kỳ, hoa lily tỏa hương thơm ngát. Cô có thể tưởng tượng ra bạn cô đang đau đớn thế nào, đang hận cô đến thế nào. Khi anh dịu dàng nhìn cô, trong lòng Êra lại bốc lên một ngọn lửa mạnh mẽ, một cơn bão của giận dữ không thể kìm nén nổi.

Hương lily rất ngọt ngào, rất thanh khiết. Như nụ cười rộ của thiếu nữ thanh xuân. Cô muốn có một đạo luật, những người đàn ông tầm tối, làm hại đến kẻ khác cả thể xác lẫn tinh thần không được chạm đến những đóa hoa thanh thuần trang nhã như vậy.

Bạn à, chúng ta sinh cùng một tháng, cùng là những nàng Lilia đấy!

Chống mình trên hai tay, Êra bắt đầu ngồi dậy. Người kia nói, anh giúp em, mà phản ứng của cô là gạt tay anh ta ra, chống người ngồi dậy muốn ra khỏi giường từ hướng bên kia.

Anh không sang đỡ cô, chỉ đứng nhìn, biết là cô sẽ gạt anh ra. Êra cũng biết mình ương bướng, biết mình không đủ sức lực. Vịn vào thành giường, cô thử trước khi đặt chân xuống sàn, ước lượng sức mình.

“Êra...” Anh thốt lên, giọng vừa lạnh vừa buồn.

Cô đáp, “Tôi phải đi thăm cô ấy.” Rồi bước lên một bước.

Một bước chân cũng như kéo dài vô tận. Dò dẫm từng bước một, cô đi hết chiều dài của chiếc giường rồi đột ngột dừng lại vì khoảng không trước mặt. Khoảng cách từ chân giường đến chỗ tay vịn của chiếc ghế xa hơn là cô dự tính khi đang nằm trên giường, cô khó lòng đến được đó mà khỏi ngã.

Khi cô đang đứng cân nhắc nên liêu bước tiếp hay không, một bàn tay đã đưa ra chấm dứt mọi phân vân hộ cô. Chỗ dựa này rất mạnh mẽ, rất vững chắc.

Êra dựa vào đó mà đi tiếp, không nhìn anh, tiếp tục đi về hướng cửa. Anh đỡ cô đi tiếp, cũng mở sẵn cửa cho cô.

Nhưng buồn bã nói trước nỗ lực của cô, “Cô ta có lẽ sẽ không gặp em đâu.”

Chính cô ấy đã muốn giết cô, Calli không cho phép cô đi thăm cô ấy.

“Em có biết cô ấy ở phòng nào không?”

“Téc bảo cô ấy cũng ở trong viện này, tôi có thể đi hỏi lễ tân.”

“Bằng sức của em?”

“Tôi vẫn sẽ phải đi!” Rốt cuộc cô thốt lên, không chịu nổi nữa, tay níu chặt lấy tay anh, ngược lên nhìn con người tàn bạo đó. “Tôi phải giải thích với cô ấy. Anh có hiểu không?”

“Không, anh không hiểu,” anh cũng đáp lại cô với một âm lượng tương xứng. “Đừng làm việc mà em không đủ sức, quay lại giường đi.”

Ha... Éra cười, cười vang. Cô đã hiểu, thực sự hiểu anh đối xử với họ thế nào.

Dù là cô hay Nat cũng thế thôi. Anh không hề quan tâm đến cảm nhận của ai cả. Anh không cần biết. Cô vùng đẩy anh ra, chụp lấy thanh vịn trên hành lang, Vic đỡ vội lấy cô, tay anh vòng đỡ lấy lưng cô.

Éra đẩy anh ra, đi tiếp, nhưng anh giật lấy khuỷu tay cô, kéo cô quay lại, trước khi cô biết chuyện gì, thì môi anh đã ở trên môi cô.

Anh chiếm giữ cô bằng sức mạnh, bằng sự tàn nhẫn, biến cô thành xấu xa, nỗi căm dỗ cô phản bội lại bạn mình. Cho đến giây phút này, cô chưa từng làm một hành động nào vượt qua mức chấp nhận được, nhưng giờ thì hết. Cho đến hôm nay, cô chưa từng có điều gì để nói với Nat, từ giờ, cô mang tội lừa dối bạn mình vĩnh viễn.

Éra đẩy anh ra, nhưng tay anh tóm chặt lấy eo cô đau đến mức cô phát khóc, và môi cô bật mở ra trong tiếng nấc. Anh dần tới. Môi anh tàn phá môi cô, tay anh găm trong làn tóc mượt mà của cô, chạm vào da khiến cô phát sốt. Cô đáp lại anh với cùng mức độ cuồng loạn, khi cô cong người để sát vào anh, để khỏi ngã, tay cô vuốt dọc theo nếp gấp trên áo anh, cổ cô ngửa ra sau trong sự chấp nhận. Một tay anh giữ lấy eo cô, một tay lần theo xương quai xanh của cô, những vuốt ve khiến cô muốn rên lên nếu như những tiếng rên đó không bị anh nuốt chửng trong vòm họng.

Anh biết anh đã điên rồi. Ngực anh thắt lại và đẩy những cơn nhức nhối vì khoái lạc xuyên xuống thắt lưng. Anh cảm nhận được nó, môi cô mềm mại trên môi anh, và hơi ấm làn da cô trong vòng tay anh, sự mỏng manh của cô trong vòng kiềm giữ của anh, trong khi môi anh tiếp tục chiếm môi cô.

Anh muốn quét sạch nỗi đau nhìn thấy được trong mắt cô, anh muốn chiếm lấy cô làm của riêng anh, cướp cô khỏi mọi thứ ràng buộc họ, cả hận thù và đôn đốc, lừa dối và mưu đồ. Anh không thể nhớ được có bao giờ mình mất tự chủ như vậy chưa, thậm chí là khi còn là một cậu bé mới lớn kích động vì bản năng. Tất cả chỉ vì nhận thức đó là cô, là Êra đang run lên trong vòng tay anh, vị nước mắt mặn mặn của cô trong lưỡi anh. Anh biết, anh đang tàn phá cô. Anh biết, anh đã điên rồi.

Cô không cam tâm. Anh là quỷ dữ, anh biến cô thành tàn ác, và cô không cam tâm. Êra nhận ra mình suýt nữa đã bật khóc nhưng lại nén mình. Anh di chuyển nụ hôn chậm rãi và lười biếng, xuống đến đường viền gò má của cô, thái dương cô, sau vành tai... nhấn nha ở bất kỳ nơi nào anh muốn.

Tay anh tham lam trên người cô, cô biết cô cũng đã cuồng loạn theo anh, cô biết cô cũng đang bật khóc, và anh uống lấy nước mắt của cô bằng nụ hôn của mình.

“Tránh ra...” Cô nói, cầu xin anh.

Anh đáp lại cô bằng một lời khiến tim cô tan nát, “Anh xin lỗi.”

Tất cả chỉ để một lời xin lỗi của anh? Êra không biết mình kiếm đâu ra sức mạnh. Tay Êra vòn qua sau đầu anh, vuốt ve, và trong cao trào đau đớn, cô cắm móng tay mình vào cổ anh.

Vic dừng lại. Sự dữ dội trong ánh nhìn của anh khi cô làm đau anh bật mạnh vào cô. “Êra!” Anh kêu lên tên cô.

Phép màu biến mất, tiếng nói khàn khàn của anh là tiếng chuông báo giờ kết thúc vũ hội của Cinderella. Cô cuống loạn kéo mạnh móng tay trượt thành vết dài trên da anh. Anh buông eo cô để giữ chặt cả đôi bàn tay nhỏ bé mà lợi hại của cô trong hai tay anh. Cô nhìn thấy vết dài mình để lại trên cổ anh.

“Dừng lại!” Anh ra lệnh khi cô không chịu để bị kìm giữ. “Em dừng lại.”

Cô thôi vùng vẫy, và nhìn anh. “Tại sao?”

Giọng cô trong như sương, hay ánh nhìn của cô mờ mịt như thế. Anh biết, anh đang hủy hoại cô. Cô trân trân nhìn anh khi anh không trả lời, rồi trượt từng bàn tay một ra khỏi tay anh, anh vẫn không thả cô ra.

“Đây không thể là sự thật được,” cô thì thầm như muốn gục ngã, với cô hơn là với chính anh. “Tôi không thể yêu con người thế này được.”

“Anh xin lỗi...”

“Đi mà xin lỗi Nattie ấy!” Cô muốn hét vào mặt anh, chỉ là không đủ sức.

“Không.” Anh nói ngay, giữ lấy cô, anh bế bổng cô lên. Cô có thể mất nửa tiếng chỉ để đi đến cửa, anh chỉ mất một phút để lại đặt cô lên giường. Cô vùng vẫy cũng vô hiệu.

Anh ấn cô xuống giường, một trong những cái xương thúc vào cô khi va chạm với làn đệm, và cô biết cô sẽ khóc vì đau nếu tiếp tục chống đối anh. Êra chưa bao giờ nhục nhã hơn thế, khi anh đặt cô vào giường như một con búp bê.

Nhưng khi anh đặt cô xuống rồi định đứng thẳng dậy, tay cô đã bấu vào hai cánh tay anh, giữ anh đối diện với mình. Êra trừng trừng nhìn anh, nói như mê sảng “Đó là tất cả những gì anh muốn, trả thù Nat, bởi vậy anh đã sử dụng tôi để làm tổn thương cô ấy...”

Cả đời này, cô sẽ không quên giây phút Nat xuất hiện, chửi mắng cô, rồi sau đó...

Tao sẽ giết mày...

Bạn à, chúng ta cùng tháng sinh, cô giáo xếp chúng ta thành một tổ.

Bọn mình chắc chắn sẽ thành bạn tốt nhé!

Êra có tên đặt biệt là Êra, tớ cũng sẽ có tên, gọi là Nathalie nhé, đó là tên cho Êra gọi tớ! Tên riêng cho Êra gọi tớ thôi...

Này, phiền hà gì chứ, tớ chỉ có mình cậu là bạn thôi.

...

Tình trạng của Nat xấu hơn em nhiều, vì va chạm nặng hơn sau khi chiếc xe quét vào em còn lao vào một tòa nhà đang thi công...

Cô, vĩnh viễn sẽ không quên ánh mắt hận thù của Nat.

Kể cả khi anh đang nói với cô rằng, anh yêu cô.

“Cút đi, anh cút đi cho tôi!” Tiếng hét của chính Êra vang vọng trong đầu cô, khi dây thần kinh của cô vỡ bung ra và Erato gục ngã.

Tình trạng của Nat đang rất xấu, con thập tử nhất sinh vẫn chưa qua.

Khi cảnh sát kinh tế tìm đến chỗ ông Thịnh, ông đang ngồi gục mặt trước bia mộ của con gái. Hoàng Thịnh Nhã trong bức ảnh gắn trên bia mộ không hề mỉm cười. Ngày đó, ông không thể tìm thấy một bức hình tươi cười nào để gắn lên bia mộ, sự đau đớn này đã khiến ông nuông chiều Nhã Thi, con gái của Nhã, cho thật tốt, nuông chiều nó suốt ngày nở nụ cười cho ông được an ủi. Nhưng người đàn ông kia xuất hiện, cuối cùng cũng đã cướp được nụ cười khỏi môi nó.

Một năm sau khi người con trai Nhã yêu chết đi, cô đã bỏ trốn theo một người xa lạ, sau khi trở về đã mang thai, và chết trong khi sinh ra một đứa trẻ không rõ bố. Vợ chồng ông chỉ còn lựa chọn duy nhất là nhận đứa trẻ đó như con mình.

Cho đến thời khắc này, ông chưa bao giờ hối hận đã không cho Nhã đến với Hóa. Kẻ đó nuôi trong lòng một mối hận thù sâu sắc với nhà ông. Hoàng Đức Thịnh luôn tin hấn trở về chỉ để trả thù ông, mới quyến rũ con gái ông. Vậy mà, hai mươi mấy năm sau, chính em trai hấn lại quay lại trả thù trên gia đình ông bằng chính phương cách ấy.

Những lời người ta đang nói với ông, công ty bị điều tra, đình chỉ hoạt động,... những sự thật như Thịnh Nhã đang sụp đổ trước mắt, cuối cùng ông cũng không còn quan tâm nữa rồi. Sự nghiệp của cả đời ông, xây dựng bằng cách cướp từ tay kẻ khác, giờ có sụp đổ cũng không còn quan trọng nữa. Cuộc đời ông vốn đã bị trừng phạt từ lâu rồi, ông đã mất tất cả, vợ, con gái, giờ là cháu gái ông.

Hoàng Đức Thịnh được phép đến thăm Nhã Thi lần cuối cùng, ông nhìn thấy con người kia đang đi dọc hành lang bệnh viện. Ông nắm lấy tay áo cậu ta mà van xin trong mù quáng.

“Xin anh, hãy cứu nó. Cứu lấy Nhã Thi. Nó không có tội gì cả, tội lỗi là ở tôi. Nó không phải đưa con gái tốt đẹp trong sáng gì, nhưng nó không có tội, hãy cứu lấy nó.”

Tay ông bám lên tay áo sơ mi của anh. Vic không giằng ra, cũng không trả lời.

Bố tôi uất ức treo cổ tự sát. Mẹ tôi bị bức nhảy lầu tan xương nát thịt. Anh trai tôi, anh trai tôi chưa một lần có ý định trả thù, anh trai tôi chỉ nghĩ tới chạy trốn, chỉ nghĩ đến... mê mụ say đắm con gái ông. Anh trai tôi bị người ta đánh đến chết. Tất cả họ có tội lỗi gì sao? Họ là người xấu sao? Họ đáng chết sao?

Anh đáng lẽ sẽ trả lời như thế, với đôi mắt tràn ngập thù hận mà nhìn ông ta vụn vỡ. Nhưng lúc này Vic không nói được, từ ngữ và hình ảnh nghẹn lại trong đầu anh, như máu thịt mẹ anh tan ra trên mặt đất, như đôi mắt anh trai anh giây phút cuối cùng hằn lên lửa đỏ, như... chiếc khăn trải giường của Èra dẫm máu tươi.

Người đàn ông trước mặt anh hình như đã quỳ xuống, nhưng Vic chỉ gạt ông ta qua một bên. Anh chỉ muốn đi cho hết quãng hành lang này, rời khỏi đây.

Tiếng khóc của ai đó vang lên, đau đớn.

Đây là đâu nhỉ? Là bệnh viện, là nơi con người đã mất đi sự sống hàng ngày, hoặc cứu vãn được nó. Một hai tiếng khóc có gì lạ đâu.

“Tôi,” anh nghe thấy mình nói, “không có cách nào cứu được cô ấy cả. Đi gặp cô ấy cũng vô ích. Nếu cô ấy tỉnh lại, hãy cứ để cô ấy dồn thù hận lên một mình tôi.”

Nhất định, rồi Nattie sẽ tỉnh lại thôi. Cô ấy thích phù phiếm, thích hư vinh, sẽ không để mình chết lãng nhách như thế đâu.

Anh không muốn biện hộ cho việc mình làm.

“Đợi ở đây lúc anh gặp Nhã, canh chừng giúp anh.” Giọng Hóa bồn chồn kích động, đôi mắt ánh lên niềm sốt sắng.

“Nếu bị phát hiện thì tệ lắm sao?” Em trai anh hỏi.

Hóa chần chờ một lúc, quay đầu lại nói, “Ừ, hãy cứ tưởng tượng là tệ gấp mười lần những gì em có thể nghĩ ra.”

Vậy sao còn phải cố chứ. - Anh lầm bầm thành tiếng.

Lúc này thì Hóa bật cười, “Em không biết được thứ cấm đoán làm con người ta mê muội đến mức nào đâu, em trai.”

Trái cấm thì ngọt. Hóa ra, sự trừng phạt còn tệ hơn cả chính Hóa tưởng tượng.

Quảng trường buổi hoàng hôn với ánh sáng lộng lẫy, chất lỏng nhầy nhụa thấm vào từng phiến, từng phiến gạch một đỏ rực.

Vic thường mơ thấy anh trai mình.

Hình ảnh cuối cùng mà anh biết. Hóa bị đánh đến dập nát, dường như trên người không còn một cái xương nào lành lặn. Điều kỳ diệu là trên cơ thể ấy cũng không có một vết rách nào, da liền da, trong khi xương thịt bên dưới đã vỡ nát, hỗn độn, những mạch máu vỡ toang, tuôn trào bị nghẽn lại nên tìm đường bung thoát, tuôn ồ ộc qua mọi lỗ chúng có thể tìm thấy trên cơ thể. Máu cứ như xô tràn ra bên ngoài, ào ạt tiến về phía anh. Máu quẩn lấy anh, ôm choàng,

quấn quýt. Những sợi máu dai dẳng như một loại dây thừng, quấn vúi, thọc vào xương tủy...

Vic có thể đã từng sẵn sàng trả bất kỳ giá nào để thoát khỏi giấc mơ ấy, nhưng bản thân anh đã quen với nó, đã học sống chung với nó. Một phần nào đó trong con người toan tính trả thù, anh vẫn tin rằng nó sẽ theo anh cho đến suốt cuộc đời, cho dù anh thay tên đổi họ, cho dù sống một cuộc đời khác, cho dù trả được thù hay không. Yêu hay hận, giấc mơ đó đã trở thành một phần của anh, làm nên con người anh, chẳng khác nào một bàn tay, một khớp xương, một thớ thịt. Nó là căn bệnh ăn mòn và hành hạ anh từ bên trong, là vật chất tạo nên linh hồn anh, vĩnh viễn không cắt bỏ được.

Anh đã nghĩ rằng, anh sẽ không bao giờ bỏ được nó. Cho đến giây phút này.

Giây phút này, anh lại cố đào vào trí não mình, tìm kiếm nó, giấc mơ, hình ảnh đó, căn bệnh đó. Anh tìm kiếm cơn ác mộng của đời mình. Nhưng không thể.

Nhắm mắt, anh cố hình dung ra khuôn mặt Hóa, máu xương của anh trai tan ra trước mặt anh. Mở mắt, anh nhìn vào chính cái bóng của mình, tìm kiếm sự hủy hoại trong những vệt đỏ vằn vện. Nhưng nó không đến. Anh muốn nó cứu anh, che lấp hình ảnh Êra trước mắt anh.

Anh chỉ có thể nhìn thấy cô.

“Va đập mạnh, một chiếc xương sườn gãy chọc vào phổi của bệnh nhân. Xin tránh ra...”

Máu của cô ấm áp, tươi rói, mềm mại, tan ra... cô ở trong tay anh, cô vỡ nát ngay trong vòng tay anh. Khoảnh khắc trước cô đang gào thét xua đuổi anh, khoảnh khắc sau cô gục xuống như một con búp bê vải. Anh nhìn thấy vết đỏ ấy loang rộng trên áo cô, thấm ướt tấm ga bên dưới thành một bể màu đỏ...

Bác sĩ nói cô không xuất huyết, nhưng anh nhìn thấy nó.

Nó không phải ảo giác.

Chất lỏng đỏ thấm từng âm ảnh giấc mơ của anh, giờ nó rục rở, tuôn trào, mùi vị tràn ngập trong không khí, giờ nó là của cô. Anh chỉ nhìn thấy cô.

Lồng ngực đau như mắc nghẹn, phổi anh thực sự nghẹn ngào. Xương sườn cô gãy, anh ngờ rằng bằng cách nào đó nó cũng đã chọc một lỗ vào ngực anh. Một cái lỗ trống toác, sâu hoắm, như một lỗ đen hút sạch anh khỏi bản thân mình.

Đầu anh quay cuồng trong cơn đau không tới nơi tới chốn, dường như sắp vỡ ra điều gì nhưng lại bị nghẽn lại. Máu trong cơ thể, suy nghĩ trong trí óc... toàn bộ con người anh bị quét sạch.

Vic lùi lại, lưng anh đập mạnh vào tường.

“Cô ấy chết. Trước mặt tôi. Cô ấy sẽ chết.”

Vỡ, anh nghe thấy nó vỡ. Không phải trái tim, mà cả lồng ngực anh, từng tế bào nhỏ nhất đang vỡ.

Anh muốn ác mộng, mọi ác mộng trừ nỗi đau này.
Anh muốn hứng chịu tất cả, thế giới cứ đè lên anh.
Anh muốn một chiếc xe mười tám bánh đâm vào thân
xác hữu hình khả tử của mình. Anh muốn mọi cơn
đau trừ cảm giác này. Muốn mọi phương cách con
người từng nghĩ, sẽ nghĩ ra để tiêu diệt con người đổ
lên mình.

Anh muốn chết đi bằng mọi cách, trừ cách này.

“Xin ngài, dù ngài là ai, Chúa hay Phật, xin ngài
tồn tại, xin đừng tước cô ấy khỏi mặt đất này.”

Máu ngập ngựa linh hồn anh. Máu của cô ấy.

Máu của Êra đổ do chính anh gây ra. Chính tay
anh đã giết chết cô ấy rồi.

“Đôi khi anh tự hỏi, chúng ta có thể mất đi điều chưa
từng có chẳng

Là một thứ ảo mộng, khoảnh khắc ao ước

Anh nhìn thấy nơi bàn tay đôi ta đan lại

Hạnh phúc mình vĩnh viễn không thể có được

Biết rằng là mãi mãi

Anh... dù trốn chạy khỏi em

Anh... dù trốn chạy khỏi thế giới

Anh... dù trốn chạy chính bản thân mình

... vẫn không thể trốn thoát được tình yêu.”

24

Văng anh em vẫn sống
Văng anh em vẫn thở
Văng anh em thậm chí...
vẫn còn nở nụ cười
Thật đấy.

Không có khi nào con người cảm nhận được sự yếu đuối của cơ thể mình, sự mỏng manh của sinh mạng hơn là đứng trước bệnh tật. Nhưng cũng chính lúc ấy, con người đồng thời khám phá ra sức mạnh và bản năng sinh tồn mạnh mẽ của chính cơ thể, chính sinh mạng ấy. Khi mỗi tế bào trong cơ thể đều khát khao sự sống, từng dòng máu rộn ràng cuộn chảy vì sinh tồn, trái tim đập mạnh mẽ, con người thấy được sự kỳ diệu chỉ trong bàn tay mình, từng khớp xương rời rạc được nối liền bởi sự sống, cử động của nó cứ như là phép màu. Không có gì lạ khi con người ta tin vào tôn giáo. Nhân loại nhìn thấy sự hiện diện của đấng tối cao ngay trong sự tồn tại của mình, kể cả nỗi đau hay niềm vui, kể cả trong chết và sống.

Lần đầu tiên Êra mở mắt được sau hàng tuần dằng dặc, tỉnh táo đủ để nhìn ra ngoài cửa sổ, cô đã ngắm những chồi non của những cây bằng lăng. Lá non, thật dịu dàng.

Quá trình phục hồi chậm rãi, cô rất ngoan ngoãn nghe lời bác sĩ, trên đời có nhiều thứ hay ho để trải nghiệm hơn là bị xương sườn chọc vào phổi đến lần thứ hai. Cô phải thở bằng máy trong gần hai tuần. Và cô ghét mấy thứ ống ấy.

“Em không đi bên này sao?” Téc hỏi khi bọn họ vừa đến nơi. Chị ấy và Poly đi về phía mộ của mẹ. Êra nhìn, đó cũng là hướng mộ Vĩnh.

“Lần sau em sẽ sang bên đó.” Cô nói. “Đặt hoa lên mộ họ giúp em.”

Lần này, cô chỉ đi thăm một người.

Đặt bó lily xuống bên cạnh phiến xi măng trần trụi, Êra đứng lặng.

Nắng chiếu xuyên qua tầng tầng lá thông, thành những mảnh sáng rời rạc, cứ như thể hồn nắng bị xé rách, rải trên lớp lá thông gầy gò. Không gian tĩnh lặng không một ngọn gió lay. Bất giác cô đưa tay chạm vào chữ Hóa đã khắc sâu vào đá.

Anh có biết không, anh ấy đã dùng tên Hóa Ân.

Cô ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ ấy.

Đôi khi cô tự hỏi, họ đã yêu nhau từ khi nào. Từ cái nhìn đầu tiên, từ cái chạm đầu tiên. Hay từ câu nói đầu tiên của cô. Từ nụ cười đầu tiên của anh.

Họ đã đi quá xa, xa hơn dự định của bất kỳ ai.

Ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời nát vụn qua kẽ lá, không gian xung quanh cô lắng, lắng thật sâu.

Hay chỉ bởi vì, lòng cô đang lặng lẽ rơi, trái tim cô đã chìm, chìm đến đáy cùng của nó. Một tiếng chim lạ đâu đó vang lên, chợt như trả lời cô.

Có lẽ nào, là giây phút ấy?

Có cái gì đó lành lạnh, chạm vào má cô, vị mằn mặn trên thắm trên bờ môi. Trời không mưa, cô rùng mình.

“Anh ấy đã biến mất.” Không biết cô nói với ai, với Hóa, với khung cảnh này, với chính cô hay chỉ là trả lời tiếng chim hót kia.

Nhưng câu đáp vang vọng trong lòng cô.

Vic đã biến mất.

Khỏe lại, Êra trở về với công việc. Trước sự quan tâm lo lắng của các chị, cô chỉ mỉm cười. Cô trở về với cuộc sống rất nhanh. Chủ nhật đến là cô chạy ngay tới cô nhi viện để thăm lũ trẻ. Tất cả chúng vui mừng khi cô trở lại. Êra bị bao vây bởi một binh đoàn bé nhỏ muốn ôm chầm lấy cô.

Mẹ viện trưởng cũng vui mừng ôm lấy Êra, “Con gầy đi.”

Êra đã phải cắn môi mới ngăn mình bật khóc vì cảm động.

Ấy là giây phút cô nhìn thấy những đóa lily.

Một bồn hoa lớn, rực rỡ, thơm ngát, được bọc bằng khung hàng rào sơn trắng ngay trước cửa phòng khách của viện mà cô vẫn dùng nghỉ lại khi đến đây.

Hoa lily vào giữa mùa đông giống như một giấc mơ. Khi Êra bước vào phòng, không thấy gì, thậm chí một mùi hương thoảng qua còn lưu lại, nhưng cô biết đã có người khác ở đây. Người khác.

“Vương, thằng bé đã đến đây. Nó ở lại trong căn phòng này. Bác không biết có chuyện gì xảy đến, nhưng bác thấy được... như một phần nào trong con người nó đã chết. Nó đã ở đây và cầu nguyện suốt hai tuần lễ, sau đó bắt đầu trồng bồn hoa này... à, cháu thích không?”

“Vâng.” Cô nghe thấy ai đó trả lời, ai đó có giọng giống cô.

Còn bản thân Êra đã chết lặng.

Hoa lily thơm ngát. Anh đã ở đây. Cho đến khi cô tỉnh lại. Mẹ viện trưởng rất vui vì anh trở lại cô nhi viện, thân thiện với lũ trẻ... bà đã nhìn thấy cậu bé ngày xưa, đứa luôn chăm sóc và hướng dẫn những đứa trẻ khác với sự cẩn mẫn và chú tâm. Sau đó, một ngày anh biến mất. Ờ, trùng hợp ngày đó mẹ viện trưởng cũng nghe tin Êra khỏe lại và sắp đi làm.

“Anh, đã đi ngày hôm qua.”

Kể từ đó, Êra không còn gặp lại, hay nghe thấy bất cứ điều gì về Victor Rutland nữa.

“Làm sao thế?”

Tory hỏi, nhìn thấy Êra ngồi thừ trên sàn bếp.

“Mau đứng dậy em, sàn nhà lạnh đấy!”

Nói thế nhưng anh lại ngồi xuống bên cạnh cô, nhặt lấy xấp thư rơi từ trên tay cô. Lúc nãy khi bước vào nhà anh đã lấy nó từ hộp thư, và chỉ nhận thấy đó là mấy thứ hóa đơn này nọ nên đem vào để trên kệ.

Giờ Tory mới thấy, lẫn trong số đó là một tấm thiệp bọc giấy lụa đỏ.

“Êra?” Cô vẫn ngồi yên, không đáp. Đôi mắt ngẩng lên nhìn anh có hơi vô hồn.

Tory bật cười.

“Đó là tin mừng, không phải sao em?” Màu đỏ, hỷ sự.

Cô khẽ gật đầu. “Tory.” Kêu tên chồng mình, cô ôm choàng lấy anh.

“Này này, ngã...” Tory giật mình, giữ lấy cô, tay anh bọc lấy cô trong lòng.

Người đó chỉ gửi giấy báo hỷ cho họ. Không phải thiệp mời mà là giấy báo hỷ.

Như vậy... cũng đủ rồi.

“Sao thế chứ.” Tory thì thầm, nhưng anh không mấy ngạc nhiên. Giọng anh dịu dàng, vuốt tóc Êra.

“Em mừng cho cô ấy.”

Anh gật đầu, anh hiểu cô, anh hiểu cảm giác của cô. “Anh cũng vậy, anh cũng mừng cho họ.” Lắng nghe đến tận đáy lòng mình, anh thật lòng thấy thế.

Cô đã từng tin vào phép màu, cô đã tin vào định mệnh.

Cô, đã từng tin hoàng tử bạch mã sẽ đến với mình.

Trương Quang Thắng nói, “Anh không ngờ em cũng có ngày này.”

Không ai ngờ cả, thật đấy.

Nat đáp, giọng cô không được khinh khỉnh như lời nói của mình, nó lạt lẽo và khô khốc y như cổ họng của cô vậy, “Tôi đã trải qua những điều khiến những gì anh làm chỉ là chuyện trẻ con.”

“Có lẽ vậy.” Anh ta đáp. Nhìn Nat trong chiếc xe lăn.

Anh ta đã thấy cô ở một góc bệnh viện, cô độc. Trương Quang Thắng tìm đến ngay sau khi nghe những gì thiên hạ đồn đại – không biết đúng được mấy phần. Con người ta có thể rất ác miệng, với sự kiêu kỳ tàn nhẫn của cô trước đây, cô cũng đáng phải chịu đựng họ.

Anh đã tỉnh mộng sau khi suýt nữa bị đưa vào trại tâm thần sau bữa tiệc ngày hôm ấy. Họ đã đưa anh đi xét nghiệm, gặp bác sĩ trị liệu... tất cả như anh là con thú cảnh phát đại. Anh chỉ đã yêu.

Trương Quang Thắng đã bị buộc phải tỉnh ra. Nhận ra cô chỉ là một cô nàng tệ bạc đến mức nào.

Nhưng hôm nay, nghe tin, anh chạy ngay đến bên cô.

Nat không nhìn anh, cô đang nhìn về phía hành lang bên kia vườn bệnh viện. Lời đồn chắc mấy phần là thật. Anh nhìn thấy bên kia là bạn thân xưa nay của Nat, Êra phải không nhỉ, đang đứng dựa vào người nhà.

“Đưa tôi ra khỏi đây.” Giọng Nat bốt mấy phần cay độc. “Hoặc, gọi y tá cho tôi.”

Cô là đứa con gái ích kỷ, rất ích kỷ, bạc bẽo với anh. Nhưng cô cũng là cô gái cứng cỏi, ngạo nghễ đã cướp đi trái tim anh. Tình yêu là gì khi ta vẫn yêu người ấy, bất kể họ xấu xa đến đâu? Nếu có thể chọn lựa, anh nguyện yêu một thiên thần. Nhưng không, anh có thể thờ phụng những thiên thần, còn Cupid vẫn buộc trái tim anh đảo nghiêng trước quỷ dữ nếu nó thích. Đó là nghiệp chướng, là ác duyên, là nghiệt mệnh nhưng chỉ không thể chối từ hay xua đuổi.

“Nếu em muốn, anh sẽ đưa em ra khỏi đây. Đi... bất kỳ đâu em muốn.”

Lặng lẽ, anh nói.

“Tôi không cần sự thương hại của anh.”

“Anh nói thật.” Thắng quỳ xuống bên cạnh cô, anh chụp lấy bàn tay cô. “Anh yêu em. Anh vẫn yêu em.”

“Đừng trêu chọc tôi nữa, anh không thể đâu.”

Nat chấn động, dường như có chút nghi hoặc, nhưng rồi lại nói bằng giọng mệt mỏi.

Anh bắt lấy nó.

“Hãy lấy anh.”

Ba chữ.

Chỉ ba chữ.

...

“Không.” Một từ.

“Nat...”

“Không, em không thể lấy anh.” Rốt cuộc cô nói. Hốc mắt chảy ra thứ nước mặn đắng. Cô sẽ rời khỏi đây, rời khỏi xứ sở này. Cuối cùng, không phải người ta vẫn nói bước qua một lần sinh tử thì con người ta sẽ trưởng thành hơn hay sao? Đừng để thiên hạ thất vọng với những câu chuyện cổ tích ấy. Cô phải trưởng thành, cho dù không cần đi nữa, cô phải thế. Đó, là cách duy nhất, Nattie ạ. “Bởi vì, đau khổ nhất trên đời này là tình yêu không được đáp lại. Em cảm ơn anh, cũng xin lỗi anh. Nhưng em sẽ không chấp nhận tình cảm mà mình không thể đáp lại.”

Cô đã đau một lần, đủ để không bao giờ muốn lặp lại điều đó, kể cả trên người khác, bất kỳ ai.

“Chúng ta không hề nợ nhau điều gì.”

Nat đã nói vậy với cô.

“Trái tim tôi đã tan vỡ. Cô cũng không hơn gì tôi. Nhưng cô hiểu chứ, chúng ta sẽ không bao giờ trở lại như trước được nữa. Tính tôi cô biết rồi, ngắn gọn thôi: tạm biệt.”

Èra có thể thấy Nat run lên khi nói đến đó, nhưng cô ấy cũng không hề quay lại nhìn cô.

Cô ấy đã là bạn thân nhất của cô, chị em không cùng máu mủ của cô, một phần ký ức, một phần tuổi trẻ. Mất đi cô ấy, đó là khoảng trống không gì, không tình yêu nào khác bù đắp được.

Mà cô biết, mất đi cô với Nat cũng vậy.

Từ nay sẽ không ai cất tiếng gọi cô ấy là Nattie nữa.

Poly đã nói cô khóc đi, cô chỉ không làm được, cũng như cô không thể gọi tên cô ấy lần cuối cùng.

“Chúng ta, hãy cùng chúc phúc cho cô ấy. Cầu mong hạnh phúc cho cô ấy.” Sau, Tory đã nói như vậy.

Èra chỉ có thể đồng ý.

Cho dù không đủ tư cách, tôi vẫn cầu cho cô ấy hạnh phúc, cầu cho Nattie hạnh phúc.

Mấy năm sau khi tình bạn của cô với Nattie tan vỡ, cô nghĩ mình đã thoáng nhìn thấy một người giống cô ấy trong một đoạn phim về động đất ở Thanh Hải.

Cô đã cầu nguyện đó không phải. Êra tin, nếu đổi lại, Nat cũng sẽ cầu mong cô an toàn.

“Êra, em làm gì mà ngăn ra vậy? Tin động đất ở Thanh Hải à? Thiệt hại ghê nhỉ, may mà không nhiều người chết...”

“Vâng.” Êra gật đầu, quay lại phía đồng nghiệp.

“À, đây là bản thiết kế cho khu vực mấy phòng chức năng, em xem chưa?”

Cô vẫn sống, công việc bình thường, nở nụ cười bình thường...

Thế giới của cô vô cùng tốt đẹp.

“Thế ạ? Nhưng không phải người thiết kế nội thất kia vẫn chưa đếm xem...”

“À, anh ta đã đến rồi. Đổi lịch đột ngột, hôm trước anh ta đến khảo sát rồi, trùng vào ngày nghỉ của em luôn. Bản thiết kế gửi đến hôm nay, đẹp lắm, ai cũng khen. Đúng là chuyên nghiệp có khác. Đặc biệt là phòng mỹ thuật nhé, em xem đi?”

Ngôi trường cô dạy học bắt đầu xây dựng lại, bất ngờ họ mời được một nhà thiết kế nội thất tự nguyện làm việc với giá hỗ trợ. Nghe đâu anh ta cũng khá có tiếng, nhưng chủ động tìm đến giúp đỡ cho một trường tiểu học còn con thì đây là lần đầu tiên. Cách làm việc của anh ta chỉ là gửi số liệu và những đo đạc dựa trên thiết kế tổng thể, sau đó anh ta sẽ đến thăm cơ sở và quyết định. Đáng ra anh đã hẹn ngày,

Êra cũng chuẩn bị đón người. Cô đã nói chuyện với người đại diện của anh ta, đáng ra họ phải biết ngày đó cô nghỉ...

“Em...” Êra nhìn bản thiết kế, và đột nhiên không thể nói gì được nữa.

25

Thiên niên bách hợp
Đạch đầu giai lão

Lily, cô nhận ra ngay. Bản vẽ rất đẹp. Hoa lily trong vườn, trong bồn giữa khu giếng trời. Lily ở trong từng họa tiết nhỏ, trở thành chủ đề cho cả công trình. Bản thiết kế dựng lên một không gian rất thoáng. Cô nhìn qua những số liệu cụ thể về tính toán đón sáng, độ dư năng lượng,... quả thật rất chu toàn.

Dừng lại ở phòng học vẽ, đó là lúc cô ghen lời. Là... biển.

Không có gì lạ cả, người ta tạo ra không gian thoải mái, có khả năng phát huy tính sáng tạo tối đa cho trẻ, nhất là vào giờ vẽ, bao giờ cũng hướng về thiên nhiên. Nhưng bản vẽ này, cô có thể thấy phòng làm việc tương lai của mình, đó là biển.

“Ấn tượng, phải không?” Poly hỏi.

“Nó sốc hơn ấy chứ.” Téc nói luôn. “Nhìn cái mặt là biết kìa.”

“Em yêu bản thiết kế đó.” Êra cũng công nhận, không giấu diếm làm gì. “Làm sao để dựng nổi như thế

thì em... không ngờ được. Nhưng ở đó đã có những tính toán cụ thể rồi. Sẽ làm được thật. Ai cũng nói anh ta là thiên tài.”

“Thiên tài có đẹp trai không?” Poly quan tâm.

“À, chị ấy nghĩ đi nghĩ lại rồi cũng hỏi, biết mà...”

Téc phán.

Êra phì cười, “Em không biết. Em không gặp, trước chỉ nói chuyện với người đại diện của anh ta. Nghe anh ta đến mấy lần đều vào lúc em đang dạy, đôi lúc em... thoáng thấy ai đó phía ngoài. Sau mới biết có người đến đo đạc. Mấy chị trong phòng nói em với anh ra không có duyên gặp mặt. Chắc thế thật.”

Cô không nói, mấy bà chị đồng nghiệp đã yên bề gia thất kia đều tiếc hùi hụi cho cô, Nghe nói Tory Brown nọ rất đẹp trai.

“Thiết kế nội thất mà cũng có người đại diện nữa hả?”

“Nghe nói anh ta sở hữu công ty riêng, rất nổi tiếng mà. Có người làm việc thay cũng bình thường thôi. Lần này tụi em may mắn mới thuê được anh ta. Nghe nói bên công ty đó định dùng bản thiết kế này tham gia cuộc thi thiết kế môi trường giáo dục trẻ em.”

“Hai bên cùng có lợi?”

“Có thể nói vậy. Nhưng mà, trường em được chọn là may mắn rồi, còn...” Êra ngừng lại giữa chừng, mắt cô bắt kịp một hình bóng người quen thuộc giữa đám đông. “Đợi em...”

“Êra?” Poly và Téc gọi khi cô bắt đầu đi về phía người kia. Ông ta rẽ vào một trung tâm mua sắm.

Téc để Poly lại với đám túi xách và chạy theo em gái.

“Êra”

Đuổi không kịp rồi. Người đó đã lẩn vào đám đông.

“Em chạy theo ai vậy?” Téc nghi ngờ hỏi.

Nó cũng nhìn thấy ư?

“Đó là Tony, Anthony.” Êra đáp, “... là thư ký của anh ấy. Bọn em từng gặp nhau một lần, có lẽ ông ta sẽ nhận ra em.”

“Thế à.” Téc nói, nhìn đám đông trong trung tâm mua sắm sầm uất đang rẽ về mọi hướng. Với chiều cao vượt lên của mình, cô cũng không còn thấy bóng hình người đó nữa. “Nhưng vậy thì sao? Em tìm ông ấy làm gì chứ?”

“Em...” Êra nhận ra, Téc không cần hỏi “anh ấy” mà cô nói là ai.

Đã mấy năm trôi qua. Cho dù sau khi Vĩnh chết, hai năm sau Êra cũng đã bắt đầu thử làm quen với người khác. Nhưng bây giờ, đã mấy lần hai năm trôi qua, cô sống rất tốt, rất bình thường, thế giới của cô suôn sẻ, hoàn hảo... không có một người đàn ông nào khác.

“Có lẽ, ông ấy biết anh ấy đang ở đâu, đang làm gì.” Đồng nghiệp cũ thường như vậy, phải không? Có một khả năng dù rất nhỏ nhoi, phải không? Anh đã biến mất khỏi mặt đất, không một dấu tích.

“Nhưng em cần biết làm gì chứ?” Téc hỏi. “Em tha thứ cho anh ta sao? Nếu không phải, Êra ạ, việc gì em phải tìm anh ta? Muốn biết về anh ta, em thỏa mãn được gì với những thông tin đó hả?”

“Em chỉ...” Êra giật mình.

Tha thứ ư? Cần sao?

“Êra, em biết không. Mọi người vẫn lo lắng cho em. Nếu... nếu em quên người đó đi, sẽ tốt hơn nhiều.”

Cô nở một nụ cười, vận dụng toàn bộ khả năng của mình để Téc không phát hiện ra đó chỉ là một động tác cơ học – mắt chị cô tinh lắm cơ. “Em biết mà, Téc.”

Cô biết mà. Biết...

Tha thứ... cho dù là cần, nhưng cô có thể sao?

Ân oán kia vốn không liên quan đến cô, nhưng anh đã kéo cô cùng rơi xuống vực thẳm. Mà, cô đã tự nguyện rơi cùng anh. Tại sao, cô vẫn không ngừng lại? Cô biết, quên đi sẽ tốt hơn nhiều. Cô không nhớ đến anh hàng ngày, nhưng trong sâu thẳm lại không hề quên. Cô phải cố gắng hơn nữa chăng? Cô làm việc, làm việc, hoạt động, hoạt động, nhưng bao nhiêu sự kiện để chèn lấp chuyện đã qua, cũng không đủ khóa lấp cảm giác trong lòng...

Điện thoại reo lên lúc Êra đang đi dọc đường về nhà.

“Êra hả? Người kia vừa đến. Anh ta nói không cần mọi người đến đủ, nhưng em mau đến đây đi. Phòng của em mà, đến trực tiếp yêu cầu đi. Anh ta có vẻ vội,

em qua nhanh nhé?!” Nói xong không chờ cô đáp mà cúp máy luôn.

“Chị à?” Êra bất lực kêu lên với tiếng bíp đều đều của điện thoại bị ngắt.

Người ta là thiết kế, đã bảo không cần thì cô đến làm gì chứ. Hơn nữa anh ta luôn chọn lúc vắng cô mà đến, chạy đi trước khi cô quay lại, trùng hợp như vậy thì đâu còn cách gì khác.

Có điều, cô hiểu chứ, mấy bà chị ở trường, cũng như ở nhà cô, chỉ muốn tốt cho cô mà thôi. Mai mối ư, cô ít nhất cũng phải cố gắng không phụ lòng họ vậy.

Đã đến lúc, mở lòng ra đón nhận người khác. Cô làm việc với trẻ em hàng ngày, sao cô không mong ước có gia đình của riêng mình được chứ? Vĩnh ra đi, cô còn chấp nhận được. Vậy một người đàn ông lấy đi của cô quá nhiều, một kẻ đã tự mình biến mất như chưa từng tồn tại, sao cô không vượt qua được chứ?

Thực ra, cũng có lẽ bởi anh đã lấy đi quá nhiều, một phần trái tim cô vĩnh viễn bị mất cắp, nó nhắc nhở cô, anh thực sự đã từng tồn tại.

Thế giới của cô cần mở rộng hơn nữa, để quên đi anh.

Nụ cười, không chỉ nở trên bờ môi, mà phải từ trong tim.

Êra mở cửa phòng vẽ, trang trí trong phòng đang dang dở. Nhà thiết kế kia lại ra về trước cô một nước,

cô thoáng thấy bóng anh ta ở hành lang chỉ trước cô có hơn chục mét, nhưng anh ta rảo bước rẽ sang lối khác quá nhanh.

Trách trời không duyên, trách người không phận.

Êra ngồi xuống chiếc ghế đặt bên bàn giáo viên. Độ cao vừa vặn, rất thoải mái, y như được đúc riêng cho cô vậy. Nhắm mắt, có thể tưởng tượng được căn phòng này sẽ tuyệt vời thế nào. Kim sa mới sơn lóng lánh trên tường, thử tưởng tượng một ngày nó sẽ trông y như cát thật. Thử thay mùi sơn mới này bằng mùi mặn mặn của biển...

Cạch.

“Xin lỗi. Tôi quên chìa khóa.”

Tory Brown. Đó phải là anh ta. Giọng đàn ông, giọng nam trung vững và mạnh. Vòng tay anh hẳn cũng phải cứng cáp y như thế.

Êra quay chiếc ghế tựa lại, nhìn thấy trên bàn là một chiếc chìa khóa, trên đó dính một mảnh...

“... vỏ sò.”

“Xin chào, Tôi là Tory Brown.” Anh nói, khi cô ngả đầu ra, nhìn sâu vào mắt cô. “Êra.”

Xanh biếc như biển cả. Xin chào, Mr. Tory Brown.

Hết XOXO

E1

Sở dụng nhưng không lạm dụng, đó là
quy tắc khôn ngoan
Cả kiếm chế lẫn thừa thãi đều không
mang lại hạnh phúc

—Voltaire

Đó là một con người khác, một cái tên khác, một nụ cười khác. Thậm chí là một ánh nhìn khác.

“Anh nghĩ rằng, thay đổi tên gọi thì có thể biến thành người khác sao? Có thể thay đổi, xóa đi được quá khứ sao?”

Hả, Tory Brown?

“Êra...” Anh luôn có thể gọi cô như vậy, dịu dàng hay băng giá, giọng anh vẫn luôn làm cô run rẩy. Anh bước tới, mà cô giật lùi.

Giọng anh khàn, mắt anh sâu. “Không, anh biết anh không thể. Anh chỉ cho mình một cơ hội mới, nhưng quá khứ, nó vẫn thuộc về anh như anh thuộc về nó.” Như tình yêu của anh với em, đời này không thể thoát khỏi. Anh không thể nói thành lời. “Anh là Tory Brown, anh cũng là Vương, là Victor Rutland.”

Một cái tên bình thường, một cái họ có thể lẫn vào hàng vạn người.

Vậy hóa ra đó là anh. Biến mất khỏi thế giới của cô, để dựng nên thế giới của một Tory Brown không có cô, không có Nattie. Anh ta vẫn sống, sống tốt, sống bình thường.

“Chúc... chúc mừng anh.” Giọng cô ghen. Cô không muốn thế. Nhưng cô vẫn ghen.

Cô thấy một bàn tay ở rất gần, như anh đưa tay lên để gạt giọt lệ vương trên mi cô. Nhưng rồi chưa chạm đến... nó đã rơi xuống.

Vỡ. Cô nghe thấy nó vỡ. Không phải là trái tim. Mà cả lồng ngực cô. Erato. Vỡ.

“Chúc mừng anh.” Giọng cô hốt nhiên lại vững vàng, y như tu thế của cô vậy. Mãi cô nở một nụ cười tuyệt đẹp, nụ cười rực rỡ nhất cô từng có trong cả cuộc đời. “Chúc mừng, anh rất thành công. Ý em là, bản thiết kế rất đẹp, chắc chắn nó sẽ có giải. Mừng cho anh, Tory... Tory Brown.”

Cô đưa tay cho anh. Lùi một bước, lùi cả đời. Họ xa nhau vạn dặm.

Họ thuộc hai thế giới.

Anh bắt lấy tay cô, hai người trưởng thành, lịch sự, chín chắn, chia tay.

Chỉ cô biết, bàn tay anh là chất ăn mòn, là nguồn điện, khiến tay cô như muốn lách tách nổ. Nó... cô rút tay lại, không biết rằng anh cảm giác cô đang ghê tởm mình.

“Cảm ơn em.” Mặt anh như bị hút cạn màu sắc, trong một giây cảm giác hơi bị xúc phạm vẫn lần lữa trong mắt. Thế rồi anh trấn tĩnh lại, giọng anh lạnh lẽo. “Giải thưởng cũng không quan trọng. Anh chỉ muốn làm tốt nhất cho... trường của em.”

“Tốt mà. Em thích biển, anh biết rồi đấy.”

Cô thậm chí còn nháy mắt đùa. Tuyệt, Téc luôn biết cô nháy mắt mỗi khi cô không được tự nhiên. May là anh không biết điều đó. Họ chưa biết nhau đủ lâu để biết. Họ thậm chí còn chưa là bạn ngày nào nữa chứ đừng nói là yêu nhau. Tin nổi sao?

“Mà anh phải về hả, tạm biệt nhé.”

Tory... giờ đó là anh, gật đầu. Anh nói vội vàng mấy chữ tạm biệt rồi quay đi. Bộc lộ ít lúng túng trong những bước rảo nhanh.

Cô cũng sẽ thế thôi. Nếu làm lại cuộc đời và rồi bị người cũ bắt gặp, ai mà không lúng túng chứ? Chỉ muốn cô biến mất quách cho rồi, hẳn vậy. Anh thậm chí đã né gặp cô suốt. Giờ thì cô hiểu...

Hiểu...

Ngu ngốc. Anh ngu ngốc. Cô cũng là con ngốc khi cô bắt đầu rảo bước. Chết tiệt, cô chỉ còn cách chạy. Cô đuổi theo anh.

Ngu ngốc nhưng cô phải làm thế.

Trái tim siết chặt trong lồng ngực, nó đau quá mức chịu đựng rồi. Một năm, hai năm... cho dù một thế

kỷ, nó vẫn không thể quên anh. Bàn tay vẫn còn nóng cháy vì chạm vào anh, cô kéo cao chiếc váy dài in hoa vẫn chìm nổi. Éra chạy, chạy. Cô ngu ngốc, nhưng cô chạy, đuổi theo tình yêu của mình.

Anh chạy trốn.

Tory Brown, anh chạy trốn. Rảo bước trên hành lang, anh vội vội vĩa vĩa rời khỏi tòa nhà. Ngu ngốc, anh đã... anh còn chưa xin cô tha thứ. Nhưng cô có gì để tha thứ? Anh có gì để nói với cô? Anh đã nghĩ có thể làm lại, nhưng anh đã nghĩ đến gặp... nhưng... anh...

Tiếng bước chân anh rảo bước ngày càng nhanh, rồi...
Âm.

Cô tông vào bức tường đá. Nó đứng sựng lại. Cô lao đảo. Bàn tay bắt lấy cô.

Vòng tay mạnh mẽ quá, mắt cô hoa đi...

“Éra!”

Đã bao nhiêu lâu rồi, cô không được nhìn thấy hình bóng này?

“Éra?”

“Lưng anh cứng y như đá vậy.” Cô nắm bắt...

“À.” Anh có vẻ không tin được. Gặp cô cô cũng sẽ không tin.

“Lưng anh làm mũi em gãy mất. Chắc anh phải đền thôi.” Con ngốc, cô tiếp tục lải nhải gì thế này.

“Nhưng Êra, em ra đây để...”

“Có khi anh nên đưa em vào bệnh viện...”

Anh giữ lấy mặt cô bằng cả hai tay. Tay cô vòng quanh, siết lấy quanh anh.

Đây là trường học, mà kệ nó, có ai đâu.

Anh dường như không biết nói gì.

“... bởi vì anh liên tục làm trái tim em tan vỡ.” Cô òa ra.

“E...” Chặn trước mọi lời của anh, môi cô đã ở trên môi anh.

Vỡ vỡ vỡ... những mảnh vỡ được nối liền. Vỡ sò tìm được một nửa của nó. Cô khớp vào anh, anh gắn vào cô. Mãi mãi.

“Anh đến đây... anh chọn nơi này... biết em ở đây, anh biết em dạy ở đây, phải không?”

“Anh không ngăn mình được, anh biết em hận anh. Anh biết phải buông tha em. Anh chỉ... muốn nhìn em.”

Cô ứa nước mắt. Anh lại có sở thích ăn nước mắt của cô.

Cô có thể chịu được thiếu anh, có thể sống không có anh. Nhưng không thể chịu được anh đang ở nơi nào đó, cũng nhớ đến cô, cũng chờ đợi cô.

Tình yêu, con người đã mất đi một lần, không thể nào để vượt mất lần thứ hai.

“Xin đừng...” Móng tay cô bấu vào cổ anh. Có lẽ sẽ là một vết thương, anh không quan tâm. Cái đau trên da thịt không bằng cơn đói khát sâu trong thân thể và tâm hồn.

Em... cho dù chết

Em... cho dù đau

Em... cho dù hận

... vẫn yêu anh.

“Có lẽ, em sẽ không bao giờ quên những gì anh đã gây ra, tội lỗi của anh, sự tàn nhẫn của anh. Có lẽ, em sẽ day nghiêng anh từng giây từng phút, sẽ hành hạ đến nỗi anh muốn chết, hai chúng ta cùng muốn chết cho xong. Có lẽ, em sẽ thức khỏi cơn ác mộng lúc nửa đêm, rô dại lên mà bóp cổ anh. Có lẽ, lấy anh sẽ khiến em phát điên... nhưng mà...”

“Êra, Êra...” Anh gọi tên cô giữa những lần hôn, giữa những lời của cô, ăn nước mắt của cô. “Hành hạ anh đến chết nếu em muốn, chỉ cần ở bên cạnh anh. Anh cùng chịu với em.”

Trái cảm thì ngọt, anh giờ có thể hiểu rõ những gì ngày đó Hóa nói với mình. Có sợ hãi không, có lo lắng không, có nghĩ đến kết cục tồi tệ dường nào không... có nghĩ rằng mình không xứng với cô không? Tất cả, có chứ, nhưng chỉ là không từ bỏ được. Anh thà chưa từng biết tình cảm của cô. Nếu anh đơn phương, sẽ dễ hơn nhiều. Vì anh làm đau cả thế giới, làm đau chính mình, cũng không thể làm đau cô.

Đó là, những gì cô muốn nói.

Con báo không thay đổi vân hoa của nó. Cho dù anh làm cô sợ hãi, tình yêu với anh làm cô sợ hãi, cô cũng không thể chối bỏ nó. Tồn tại.

Có lẽ, có lẽ... nhưng chỉ xin chàng đừng làm tan vỡ trái tim em... bằng cách rời xa em lần nữa.

Tương lai, dù là gì đi nữa, ở bên em.

Nắng xuyên qua tầng tầng lá, thấm qua lớp lớp cửa, ánh sáng nhợt nhạt phản chiếu qua những tấm gương trong hành lang dài dằng dặc, bỗng trở nên rạng rỡ, phản chiếu hai con người đã tìm về bên nhau.

“**C**ô ấy chỉ gửi giấy báo hỷ, nhưng em vẫn muốn gửi cho cô ấy một món quà gì đó.” Èra đứng trước ngã rẽ trong trung tâm mua sắm, bắt đầu tính toán. Hướng nào đây, nên đi hướng nào đây... “Em chỉ không biết phải mua gì!”

“Hỏi anh cũng vô ích.” Tory nói, thói quen của anh chỉ là *chỉ* và *chi*, không phải rong ruổi dạo trong

siêu thị. Ổn nhất là lúc vợ yêu muốn đi mua sắm nhưng không rủ chị em gái, đồng nghiệp nào mà lại kéo mình theo...

Cô quay lại trừng anh, (Ai mà nghĩ có ngày cô lại trừng anh? Vic thầm than vợ mình càng ngày càng phát xít. Êra nhằn lại ngay rằng: bị lây anh đấy thôi. Đương nhiên anh đầu hàng!) ai là người đã mất ba ngày mân mê một đồng gạch hoa trông y hệt nhau chỉ để chọn ốp vào một đoạn thêm diện tích chưa đầy ba mét vuông nơi hiên phía bếp của họ chứ? “Thôi được rồi, anh chỉ... thôi đi thôi nào. Em có chọn gì, anh cũng theo hộ tống, không thắc mắc.”

Sở thích của anh là tô điểm nhà của họ, không được sao? Căn nhà nhỏ, nhưng mỗi góc có một nét đẹp riêng, cô công nhận bất kỳ ai tham quan nhà đều mê mẩn công trình của anh.

“Em mua tặng cô ấy một cái nhà bây giờ.” Êra nói, thở dài.

“Anh cũng kham được.” Tory trả lời luôn.

Hơn nữa, Nat nhận quà, cảm giác của cô ấy có lẽ chỉ tập trung ở chỗ người gửi là họ, hơn là nội dung của nó. Một ngôi nhà, cô ấy sẽ bị giật mình đấy.

Cô ấy có biết họ lấy nhau không? Giấy báo hỷ gửi cho Êra, không gửi cho anh.

“Anh lại trở về thói quen của đại thiếu gia đấy.” Êra nói. “Chi tiền không cần nghĩ.”

“Anh chỉ thuận miệng nói vậy thôi.” Tory cam đoan ngay.

“Nhớ đấy, tiết kiệm một chút, bắt đầu dồn tiền cho con là được rồi...” Cô nói.

Sau khi họ kết hôn được nửa năm, luật sư của nhà Rutland đã tìm đến anh. Họ đã khá vất vả, ai nghĩ được anh sẽ ở lại H? Nhưng lần theo dấu Anthony – người khẳng khẳng bắt anh hoạt động như một công ty, dù nhỏ đi nữa – và vợ anh, họ cũng tìm được người từng là Victor Rutland. Vấn đề là, Gerard II muốn anh thừa kế một số cổ phần. Tory cũng không khách khí gì, nhưng anh bán chúng ngay khi có cơ hội. Số tiền đó, họ đã lập một quỹ nhân đạo, chuyên trao học bổng cho trẻ em mồ côi. Ý tưởng là của cô, anh hoàn toàn đồng ý.

Họ không giàu có, nhưng sống thoải mái. Nhưng...

“Con?”

“Em cũng hết cách, ai bảo bố nó sinh ra nó cứng đầu cơ? Bác sĩ cứ bảo nó muốn đến vào mùa hè, không ai cản được, chắc sẽ cảm tình con ve ve...” Cô đỏ mặt, quay lại nhìn anh. “Tory, chúng ta sẽ có con... Tory?”

Mặt anh không còn giọt máu.

“Con của chúng ta?”

“Ừ, con của anh và em, Tory.” Nghe đồn anh rể lúc biết chị mang thai cũng bị sốc nặng, cô đã làm một vòng hỏi thăm ý kiến. Đây hình như là triệu

chúng chung toàn cầu rồi. Bệnh ngốc hóa có giai đoạn. “Tory?” Cô cầm lấy tay anh. Đáng ra cô nên chọn thời gian địa điểm khác. Thích hợp hơn chút... “Anh không vui sao?”

“Êra, anh sợ.” Anh nói.

... chứ đây là trung tâm mua sắm, lỡ anh gằm lên thì, cái gì?

“Anh sợ, anh sẽ không phải là người bố tốt.”

Giọng anh khàn đi.

Công cộng gì chứ, cô cầm lấy tay anh, kéo anh đi qua hành lang, ra phía bên ngoài, nơi nắng gió thoải mái hơn nhiều. Quay lại nhìn anh, tay cô đặt lên má anh, “Tory...”

Giọng cô dịu dàng.

“Anh biết anh ngốc.” Anh còn biết cô định nói gì, họ quen nhau đủ lâu, họ yêu nhau đủ lâu, anh yêu cô đủ sâu. “Nhưng trong đời anh, anh không biết một gia đình hoàn chỉnh. Anh không có bố...”

“Anh và em là một gia đình. Anh, em và con cũng là một gia đình. Anh làm được mà.”

Anh đã lấy một thiên thần, trái tim anh đã mềm yếu đi nhiều, quá nhiều. Mềm đi vì tình yêu.

“Anh lo lắng bởi vì anh yêu nó. Bởi vì anh yêu nó, chúng ta yêu nó nên chúng ta sẽ làm được. Chúng ta sẽ là một gia đình tốt. Anh có muốn nói, em không biết làm mẹ thế nào hay không?”

“Em sẽ là người mẹ tốt nhất. Em đối xử với trẻ con bao giờ cũng tốt cả.”

“Không tốt bằng anh, nhớ ra chưa?” Anh không nghĩ tới bản thân mình dạy trẻ em rất tốt à. Anh làm tốt hơn cô, anh biết nghiêm khắc đúng lúc hơn là chiều chuộng mọi lúc. Anh sẽ dạy cho đứa trẻ cả yêu thương và trách nhiệm. “Em biết, em cũng rất run. Nhưng chúng ta sẽ làm tốt cả.”

Lần này, là con của họ, là con của riêng họ.

Ánh mắt anh thay đổi.

“Tory, anh nói gì đi?”

Bàn tay anh gỡ tay cô đang choàng qua cổ anh, giữ cô cách xa anh một đoạn, để anh nhìn vào cô.

“Tory?”

“Anh...” một ngón tay đẩy mấy lọn tóc trên trán cô ra, đưa dọc theo đường viền khuôn mặt cô, “đã biết sẽ thế này mà.”

“Ý anh là gì vậy? Um...”

Cô không nói được, vì môi anh đã chiếm lấy môi cô, đột ngột. Trong khoảnh khắc, cô mơ hồ hiểu anh muốn nói gì. Cũng như cô đã biết.

Vào giây phút ngừng đầu khỏi bãi cỏ xanh ròn, cô đã biết, chính là anh: *người này*, người gắn với cuộc đời cô.

Xin chào, The Rights.

“Đôi khi em tự hỏi, chúng ta thuộc về nhau tự bao giờ
Là một khoảnh khắc, trong một ánh nhìn
Rất mỏng manh mà nỗi đau của anh
Đã thấm cùng nỗi đau của em
Trong một nhịp đập gọi là vĩnh cửu
Em... cho dù chết
Em... cho dù đau
Em... cho dù hận
... vẫn yêu anh.”

Tầng 2, La Boulangerie Francaise
Chiều tối 28.4.2012